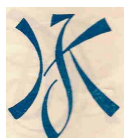

Neutronstjärnans ankomst

Tecken på himlen

Förödelsens styggelse

av Josef Kemény, 2017-12-21

Fortsättning av Tomas gnosticism, kunskap på en högre nivå

Neutronstjärnan Nemesis i form av en jättekomet närmar sig oss i allt snabbare takt. Ankomsten är ett faktum, återstår frågan när den kommer att dyka upp på himlen. Svaret är: snart. Vi vet att solens magnetfält är svagare än tidigare. Det kunde vi läsa och höra om 2014, då några astronomer meddelade att de senaste rönen om solen är dess svagare magnetfält. Blev solens magnetfält svagare, beror det på att det finns ett starkare objekt, en himlakropp i solsystemet som har ett starkare magnetfält. Dess namn är neutronstjärnan Nemesis, (An, Aton är tidigare namn), en så kallad neutronsol eller den mörka solen. Frågan är hur dess magnetfält verkar, eftersom den inte kan ha ett magnetfält som har samma egenskaper som solens magnetfält har, solen som är en så kallad positron stjärna. Neutronsolen eller stjärnan Nemesis är en liten så kallad dvärgstjärna som har ett mycket starkare magnetfält än solen, ett s.k. neutronmagnetfält. Skillnaden innebär naturkatastrofer i hela vårt solsystem. Även gravitationen är anpassad till neutronprincipen. Nuförtiden dyker nya okända sjukdomar upp och bl.a. jordbävningar är mycket starka och säkert kommer hittills okända katastrofer av olika former att dyka upp. Den globala uppvärmningen och den globala klimatförändringen är typiska sådana fenomen. – Observera att jag tolkar detta tema enligt min kunskap.

Solen är fortfarande i centrum i vårt solsystem. Låt oss titta lite närmare på den.

1

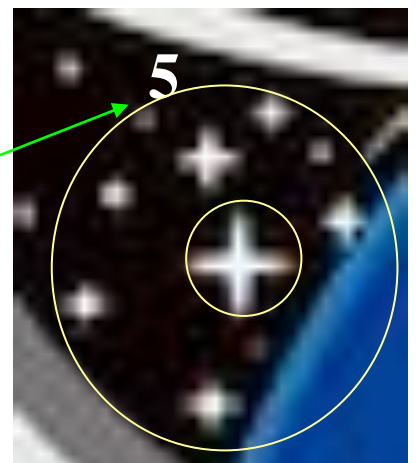

2

ISS Expedition 42
24 november, 2014
ESA

Bild 1 och 2 illustrerar den Europeiska rymdorganisationen ESA:s framtida rymdforskning symboliskt tolkade på dess emblem 2014. Vi kan tydligt att solen står i centrum, och att ISS rymdstationen är parallell med solen, ISS rymdstation en viktig observationsplats utanför jorden. Vi kan också se att en solstråle riktar sig mot några ljusa stjärnor. Låt mig nu analysera dessa ljusa stjärnor. Vad är det för budskap detta emblem har? Detta emblem tillhör ESA astronauten och italienskan Samantha Christoforetti, se vidare sidan 39.

Bilderna 3,4 och 5 visar solen och de ljusa stjärnorna nära den. Räkna ihop stjärnorna, exempelvis på bild 5, får vi åtta stycken. I mitten befinner sig en större stjärna och runt omkring den ser vi 7 mindre stjärnor. Denna illustration motsvarar neutronstjärnan och dess 7 planeter, alltså neutronstjärnans solsystem. Vi kan också se att det befinner sig i vårt solsystem, det visar ett dubbelstjärnesystem på bild 4.

Neutronstjärnan upptäcktes officiellt av spanska astronomer den 7 januari 2010 och gavs namnet **Gl.9**, brun dvärgstjärna bakom Pluto. NASA hade upptäckt samma stjärna redan 1983.

Den 31 december 2009 meddelade NASA följande: ”**Magnetiskt moln.** Ett gasmoln drar sig närmare vårt solsystem och en stark magnetkälla har upptäckts”. – Det rör sig om ett solsystem som har ett starkare magnetfält och detta lokaliserade NASA redan på 90-talet. Det är ingen hemlighet att denna bruna dvärgstjärna i det magnetiska molnet är neutronstjärnan Nemesis och dess sju planeter. Se vidare länken *Mayakalendern och Omega*, sidorna 6-12 samt *Solen i underläge*, sidorna 1-3.

På emblemet syns hur ISS rymdstation färdas mellan solen och jorden. ISS är en viktig observationspunkt i samband med neutronstjärnans ankomst i form av en jättekomet.

ISS Expedition 9
18 april, 2004

ISS Expedition 12
30 sept, 2005,

ISS Expedition 18
12 okt, 2008

ISS Expedition 20
maj 2009

ISS Expedition 32
maj 2012

ISS Expedition 41
25 september, 2014

Ombord på ISS rymdstation under cirka 10 år. Jag har tagit fram några ISS-emblem i samband med dess program rörande neutronstjärnans ankomst till solsystemet i form av en komet. Visst är ISS rymdstation en viktig observationsplats! För att förstå detta budskap krävs en viss kunskap i ämnet.

ISS Expedition 40
28 maj, 2014

Eftersom månen är jordens närmaste planet, låt oss kort blicka tillbaka till månprogrammet som ägde rum mellan 1975 och 1997: Apollo 18, Apollo 19, Apollo 20 och Clementine 9.

Apollo 18, 1974

Apollo 19, 1975

**Vandenberg Air Force Base
California**

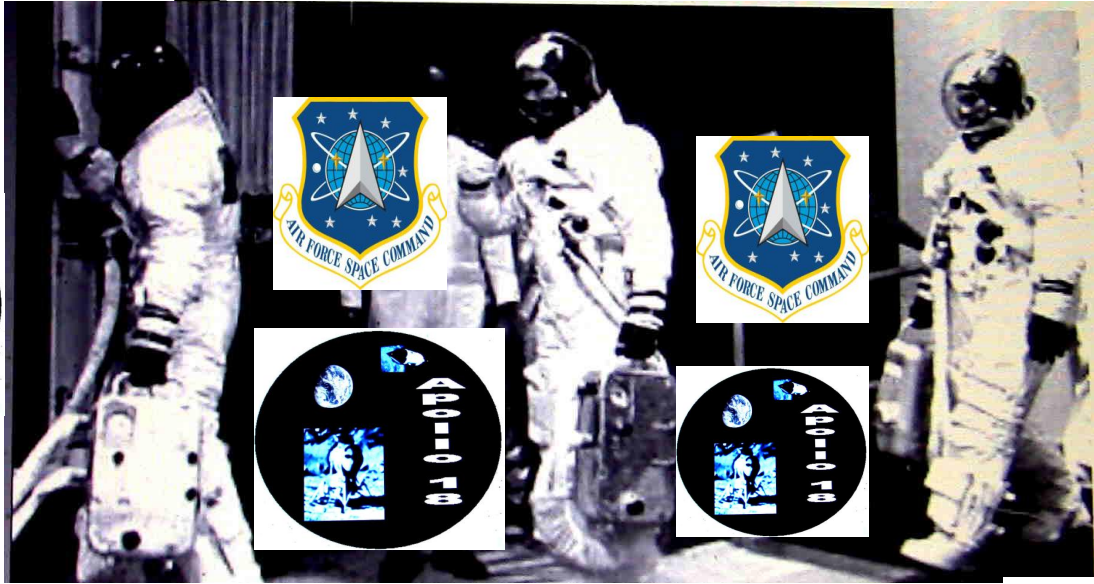

Apollo 20, 1976

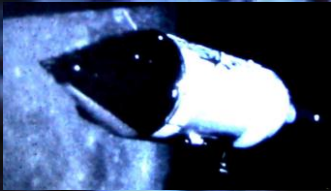
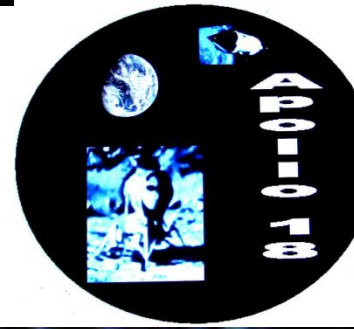
California

Apollo 20, 1976

Apollo 18

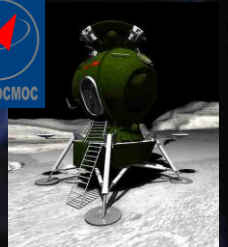
Apollo 18, 1974-12-18? månlandning
Nathan Walker 1, John Grey 2, Benjamin Anderson 3
Freedom – Liberty (LM)
Landningsplats: Södra Mare Crisium, .
Månens framsida, Liberty (LM)

Freedom

John Grey

Soyuz 7K-LOK/Luna 23

Lunniy Korabl, LK).

Nathan Walker

Liberty

Ben Anderson

Vad jag förstår av hittills kända dokument i samband med **Apollo 18**:s månfärd och månlandning, kopplades den ihop med **Soyuz 7K-LOK/Luna 23**:s månfärd och månlandning som i sin tur berörde UFO och utomjordingarna. Tyvärr slutade det med en tragedi, i det fördolda förstås. Se vidare länken *Månens besökare, final*, sidorna 36-53, samt *Solen i underläge*, sidorna 9 och 84-85.

Apollo 19

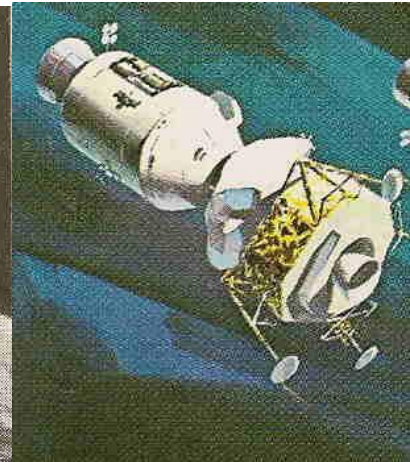
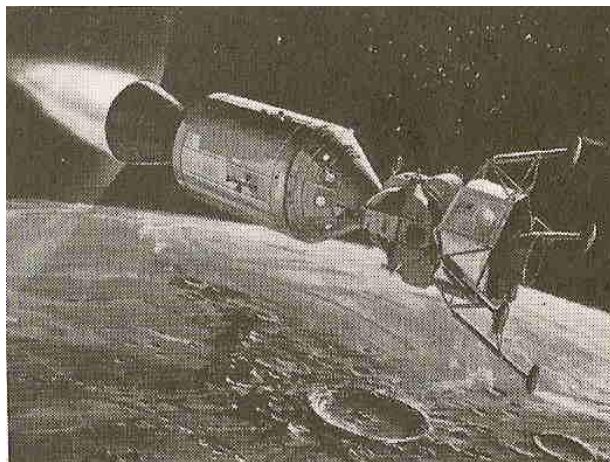
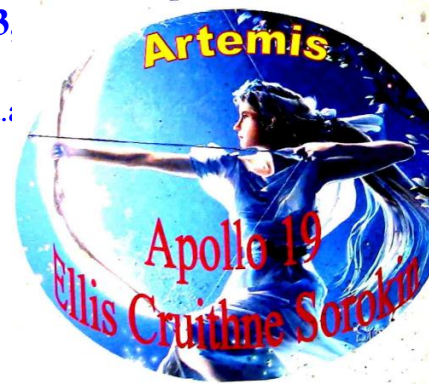

Apollo 19, 1975-12-19? månlandning

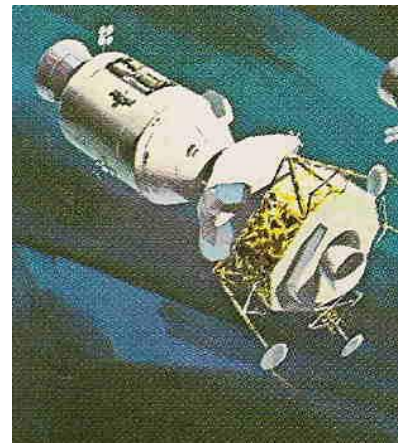
Stephanie Ellis 1, Cruithne 2, Alexej Sorokin 3
Endymion -Artemis (LM)

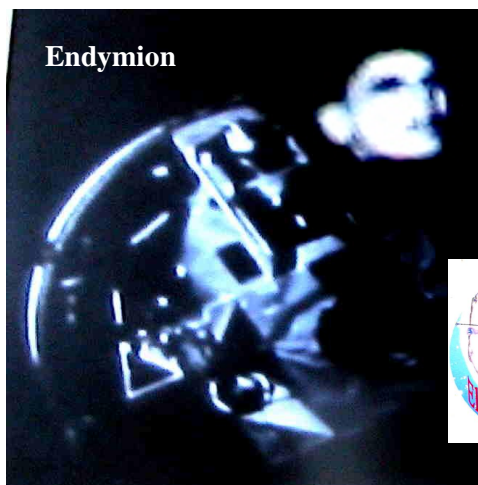
Landningsplats: utanför krater Izsak-D, månens baksida.
Besättningen dog efter kollision i rymden

Apollo 19 och dess månfärd var den kortaste, enligt f.d. astronauten William Rutledge råkade rymdskeppet Apollo ut för en kollision i rymden, i en omloppsbanan kring jorden. Jag har vissa ledtrådar att följa.

Apollo 19 startade från Vandenberg Air Force Base i Kalifornien i december 1975, tidigt på morgonen och kom in i den rätta banan runt jorden. Innan färden till månen började, måste besättningen docka med månlandaren, med Artemis i detta fall. Därefter började månfärden med Endymion – Artemis som komplett enhet. Rutledge talade om en kollision i rymden som satte stopp för månfärden. Att en rymdfarkost skulle ha förolyckats på grund av en kollision med ett främmande föremål runt jorden redan 1975 är mindre sannolikt, men Rutledge nämnde kollisionen. Enligt Rutledge hade både Apollo 19 och 20 problem med dockning och system för rendez-vous. Låt mig analysera detta problem, som kan vara en ledtråd.

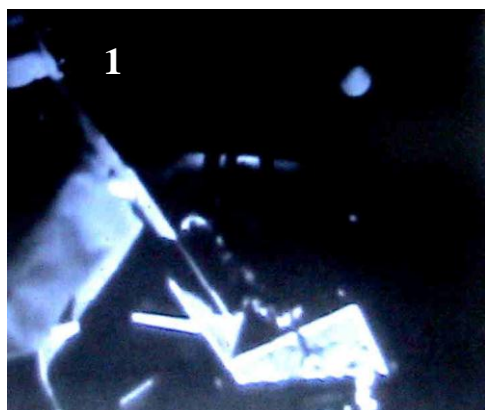
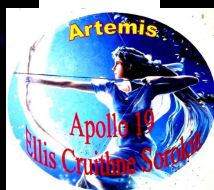

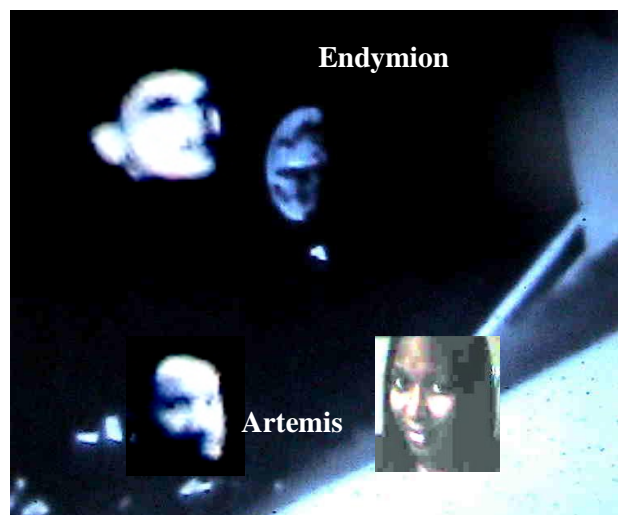
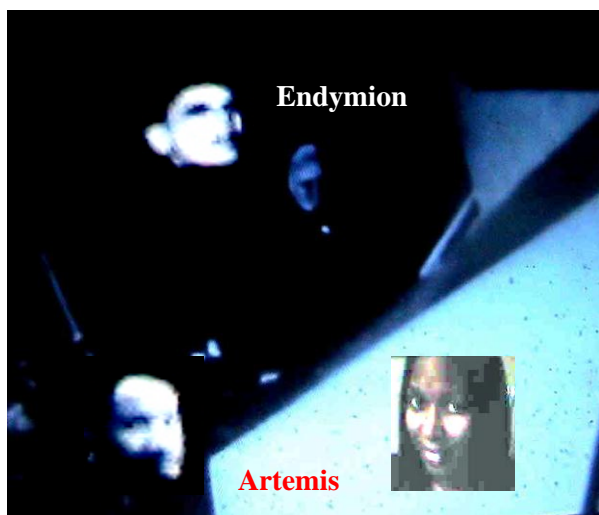
Command Module Pilot Cruithne

Månlandaren Artemis och dess besättning, Ellis och Sorokin

Dessa tre egendomliga bilder hittade jag på Internet, frisläppta av myndigheterna i USA. Bilderna illustrerar hur dockningen går till mellan Apollos moderskepp och månlandaren i en omloppsbanan runt jorden. Alla tre bilder är tagna från månlandarens fönster. Dockningen styrs alltid från månlandaren. **Bild 1** visar avståndet mellan Apollo och månlandaren. **Bild 2** visar att månlandaren närmar sig moderskeppet, och **bild 3** visar läget strax före dockningen.

Om det skulle vara så att bilderna ovan visar en misslyckad dockning för Apollo 19, får vi en klarare bild av Apollo 19:s kollision i rymden, precis som W. Rutledge berättade. Det var alltså ett tekniskt fel på bl.a. telemetrin som orsakades av kollisionen när månlandaren Artemis störtade in i Apollorymdskeppet Endymion. Enligt Rutledge var S. Ellis specialist just på att hantera och styra Artemis. Men ändå skedde olyckan, vilket betyder att det tekniska problemet var stort och att allt gick för fort.

Skulle dessa bilder från Apollo 19:s misslyckade dockning vara äkta och lägger vi till det kommentarerna från W. Rutledge ang. Apollo 19:s och 20:s problem med dockning och system för rendez-vous, då har vi fått fram den verkliga kollisionen som satte stopp för Apollo 19:s månfärd redan i en bana runt jorden. Detta är en tragedi och amerikanerna har rätt att behålla tragedin för sig själva. Se vidare länken *Månens besökare, final*, sidan 54 och *Solen i underläge*, sidorna 10-11, 14-17 samt sidan 86. – Observera att detta är min egen uppfattning enligt bilderna ovan och Rutledges egen bekräftelse av problemen.

Apollo 19:s ursprungliga besättning: **Moonwalker1966delta, CDR, John Swigert, CMP, Alexej Sorokin, LMP, (Voskhod 1 reserv) – Reserv: Stephanie Ellis, Cruithne, Boris Yegorov? (Voskhod-1).**

Gemini program

Dockning och system för rendez-vous
Kort återblick, 1965-66

Gemini-3, 1965-03-23

Young John (2), Grissom Virgil "Gus" (1)

Gemini-4, 1965-06-03

White Edward (2) McDivitt James (1)

Gemini-5, 1965-08-21

Conrad Charles (2), Cooper L. Gordon, Jr. (1)

Gemini-7

Gemini-6

Gemini-6, Gemini-7
rendez-vous

Gemini-7

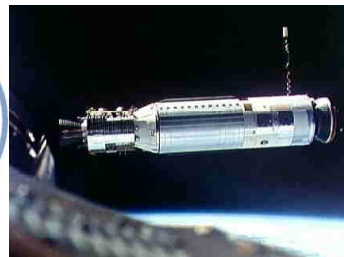

Gemini-6, 1965-12-15

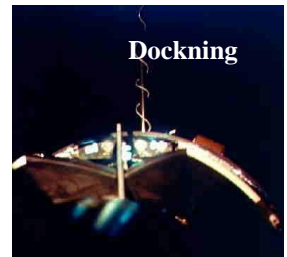
Schirra Walter (1) Stafford Thomas (2)

Gemini-7, 1965-12-04

Lovell James (2) Borman Frank (1)

Den första dockningen med Agena-8 misslyckades totalt. Gemini 8 började rotera, men Armstrong stoppade rotationen.

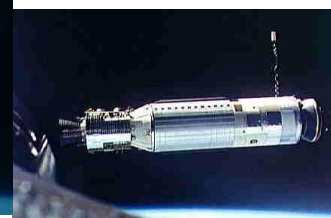
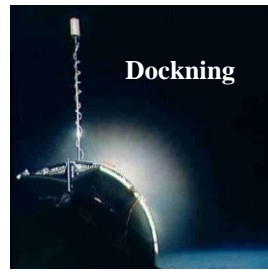
Gemini-8, 1966-03-16

Armstrong Neil (1) Scott David (2)

Dockningen med Agena-10 lyckades perfekt. För första gången genomfördes en dockning utan problem.

Dockningen gick inte att genomföra för Gemini 9 och Agena-9

Gemini-9, 1966-06-03

Stafford Thomas (1) Cernan Eugene (2)

Gemini-10, 1966-07-18

Young John (1) Collins Michael (2)

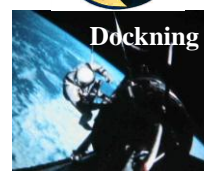
Gemini-11, 1966-09-12

Gordon Richard (2) Conrad Charles, (1)

Gemini-12, 1966-11-11

Lovell James (1) Aldrin Edwin (2)

Dockningen med både Agena-11 och Agena-12 lyckades perfekt. Av fem dockningsprogram lyckades bara tre. Det visade sig att NASA fortfarande hade problem med dockningen, trots att man hade en bra avslutning av programmet. Nio år senare omkom besättningen på Apollo 19 p.g.a. dockningsfel, och året därpå hade också Apollo 20 problem med dockningen.

Apollo 20

Apollo 20, 1976-08-16, månlandning

William Rutledge 1, Leona M. Snyder 2 Alexej Leonov 3

Flyover – Phoenix (LM)

Landningsplats: utanför krater Izsak-D, månens baksida

I efterhand framkom att de rätta utvalda astronauterna sändes till månen med Apollo 20. Besättningens på månlandaren Phoenix huvuduppdrag var att besöka rymdskeppet (ca 4km långt) och de två triangulära rymdfarkosterna (pyramiderna). Besättningen visade en människoliknande kropp i månlandaren och ytterligare två. Låt mig analysera dessa kroppar lite närmare.

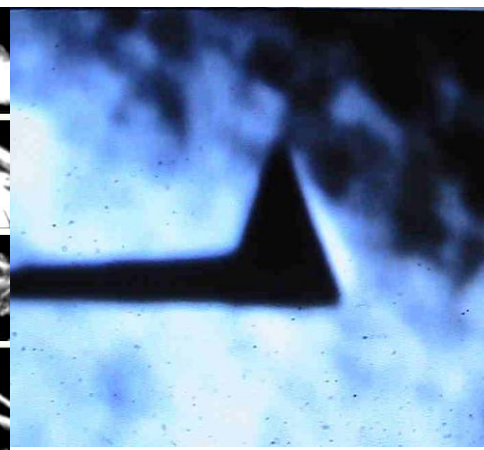
På månens baksida, i närheten av kratern Izsak-D, utanför kunskapens stad, befinner sig ett 4 km långt cigarrformat rymdskepp, 500m högt, en riktig bjässe. Enligt Rutledge och MOONWALKER-1966 DELTA är detta rymdskepp skadat. Går vi ombord på detta stora rymdskepp, träffar vi på en okänd värld. Rymdskeppet byggdes för långa rymdfärder för tusentals passagerare och besättning. Därinne bör finnas kabiner för tusentals passagerare och en cockpit. Det är osannolikt att gå ombord för första gången som främmande i ett sådant rymdskepp och direkt hitta cockpit och i den en kvinnlig pilots (vid namn EBE Mona Lisa) kropp som hade kvar sin utrustning på ansiktet med båda ögonen täckta. En pilot måste kunna se klart. EBE Mona Lisa såg ingenting när hon dog, någon pilot var hon inte. Rutledge betonade att denna EBE Mona Lisa finns och lever nuförtiden på denna planet. Vi skrev 2007 när han berättade om Apollo 20:s hemliga uppdrag. Någon pilot reinkareras inte på denna planet om det inte finns ett viktigt uppdrag eller ett budskap, exempelvis från Kenneth A. Arnold, pilot och affärsman. Se länken *Månens mysterium*, sidan 1. – Observera att det behövs minst en månad för att utan guide grundligt utforska ett sådant stort rymdskepp. Utan en utomjordisk guide får man aldrig besöka detta rymdskepp (benämningen "pilot" kan användas i olika sammanhang, en som styr ett flygande objekt kallas för pilot, men man kan också kalla en stor ledare för en stor utomjordisk organisation för pilot, enligt min mening).

Triangulärt rymdskepp/pyramid

Ombord på ett triangulärt rymdskepp i form av ett naturliknande laboratorium, ett öppet landskap.

Triangulärt rymdskepp/pyramid

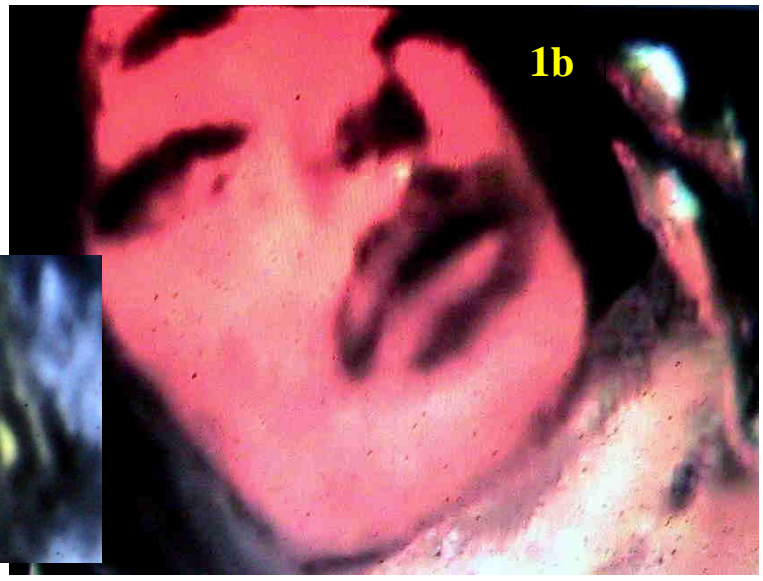
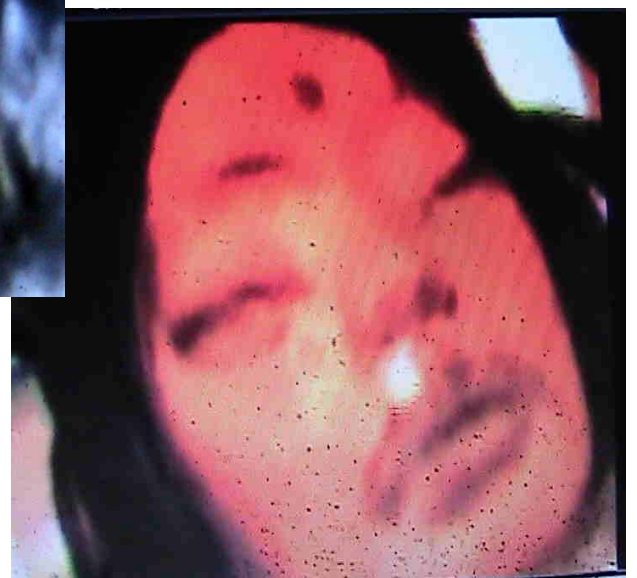
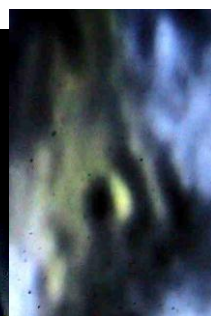
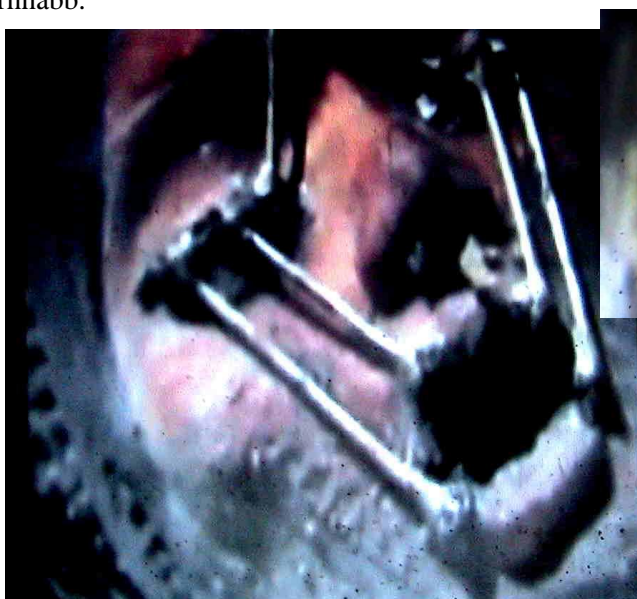

Bild **1b** visades upp i månlandaren Phoenix som tillhör Inanna av Sumer. EBE Mona Lisa/Inanna befann sig i ett triangulärt rymdskepp i samband med en blodomvandlingsprocess vid slutet av sitt liv. Utrustningen på hennes ansikte syns tydligt på bild **1a**, som filmades med extra belysning, medan **bild 1b** filmades i månlandaren med dess ursprungliga belysning. Vi kan också se att hennes näsa inte är böjd, hon saknar så kallad fågelnäsa typ falk/örnnäbb.

Samma bild som ovan illustrerar att Inanna inte hade böjd näsa, det syns bra trots suddiga bilder.

Bild nr 1: Böjd näsa saknas.

Observera att EBE Mona Lisa visades i månlandaren utan utrustning på ansiktet. Den togs bort från ansiktet innan hon hamnade i månlandaren.

Se vidare länken *Månens besökare, final*, sidorna 75-77 och 82-84 samt *Solen i underläge*, sidorna 19-20.

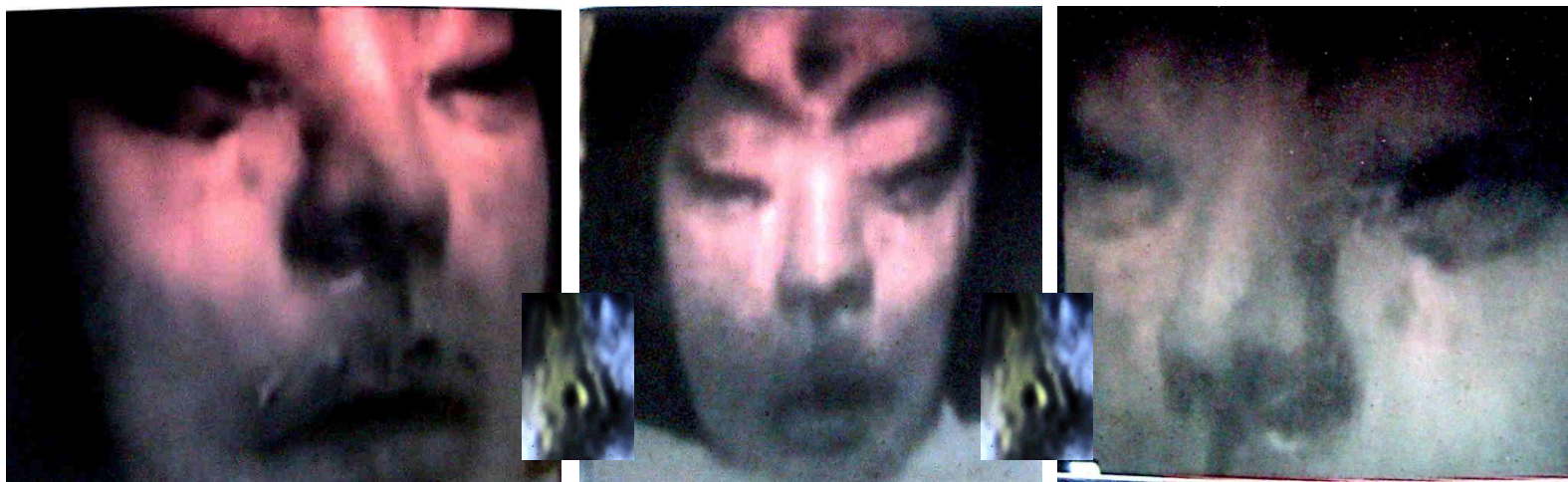

Bild 2 tillhör Izates II/Jesus, en reinkarnation bl.a. av Inanna.

Trots att bilderna inte är de bästa, syns ganska tydligt att näsan är rak utan böjning, saknar inslag av örn eller falk också i ansiktet. Kroppen filmades med extra belysning bl.a. av astronauterna.

Om vi grundligt studerar William Rutledges korta filminslag av Inanna/EBE Mona Lisa, märker vi att denna EBE Mona Lisa verkligen hamnade i månlandaren Phoenix utan utrustning på ansiktet för att kunna vidarebefordra sitt budskap till jorden. Den manliga kroppen (Izates II/Jesus) syntes aldrig i månlandaren, och enligt Rutledge är kroppen skadad. Det kan bara betyda att Izates II/Jesus döda kropp fortfarande befann sig i ett triangulärt rymdskepp när Rutledge och Leonov besökte det och filmade kroppen med extra belysning i guidens närvaro.

Det finns ännu en mycket viktig anmärkning i samband med denna döda kropp: utrustningen på hans ansikte i samband med blodomvandlingsprocessen saknas. – Var finns den? – Utomjordingarna borde ha tagit bort utrustningen från ansiktet tidigare, (vår tideräkning cirka 1380-talet). Då framställdes den så kallade Turinsvepningen och kroppen utsattes för samma skador, som juden Josef jr som korsfästes i Jerusalem, enligt bl.a. evangelierna. Rutledge berättade att denna kropp är mycket skadad, denna kropp är alltså grunden till den så kallade Turinsvepningen.

Se vidare länken *Månens besökare, final* sidorna 78-79, *Solen i underläge*, sidorna 19-20 och *Turinsvepningen*, sidorna 1-20.

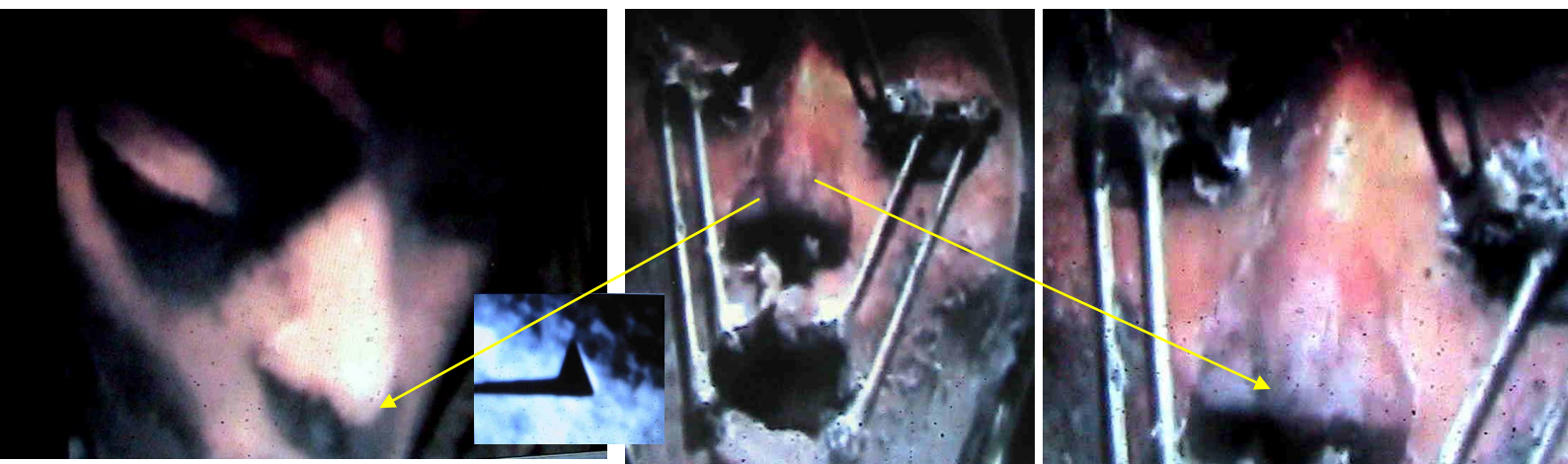

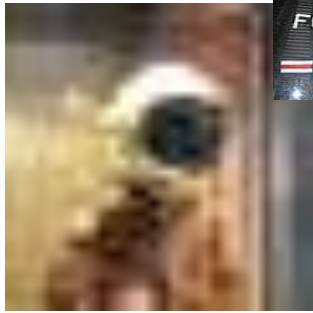
Bild nr 3 tillhör Ptolemaios av Mauretaniien, en reinkarnation bl.a. av Enlil, Sumer.

Det första vi kan se är att utrustningen fortfarande finns kvar även på detta ansikte, utrustningen som berörde den så kallade blodomvandlingsprocessen i ett triangulärt rymdskepp. Kroppen filmades med extra belysning. Vi kan se ganska tydligt att näsan på denna individ är ganska böjd och ansiktet liknar ett fågelansikte, typ falk/örn. Kroppen filmades i halvliggande tillstånd, som bild 1. Denna kropp nämns inte av Rutledge, men han lade ut den bland de andra två på Internet. Se vidare länken *Solen i Underläge*, sidorna 114-115.

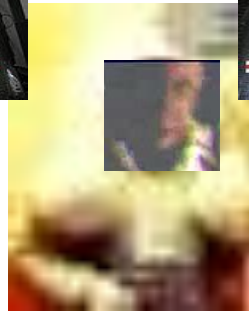
William Rutledge nämnde bl.a. att även Apollo 20 hade problem med dockning och system för rendez-vous. Men berättelsen nämner inte var problemet med dockningen runt jorden uppstod. Var det innan månfärden påbörjades eller dockningen efter månstarten runt månen med moderskeppet Flyover?

Mer om Apollo 20 i länken *Månens besökare, final*, sidorna 55 och 61-84, *Solen i underläge*, sidorna 10 och 86-87.

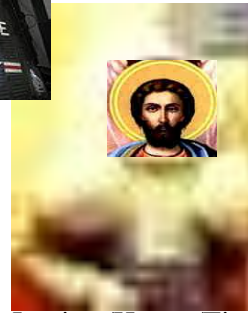
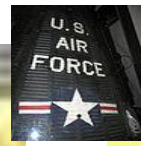
Clementine-9

Moonwalker1966delta
CDR

Retired afb/William Rutledge
Shuttle PLT

Jesuiten/Herren/Tjuren
Mission Specialist, MSP

Clementine 9, 1997-12-03, månlandning

Moonwalker1966delta 1, William Rutledge 2, Jesuiten 3.

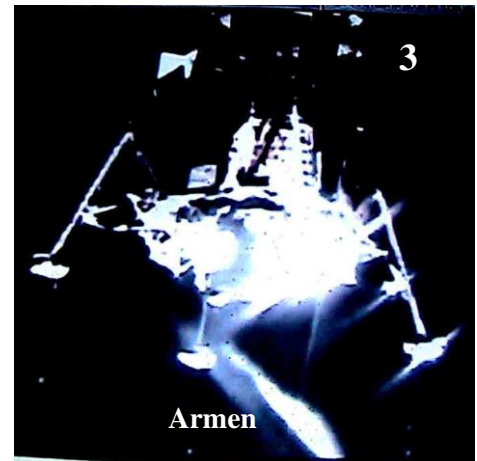
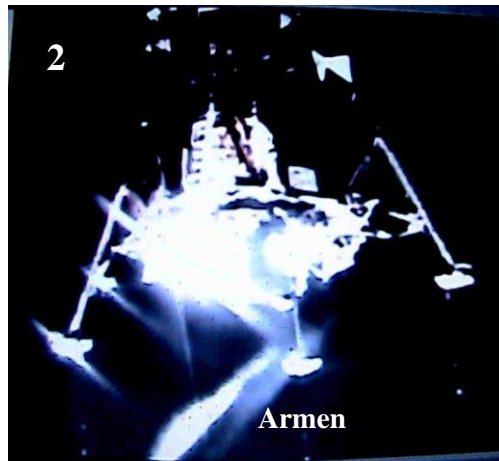
Explorer/Independence – Clementine (LM)

Landningsplats: utanför krater Izsak-D, månens baksida

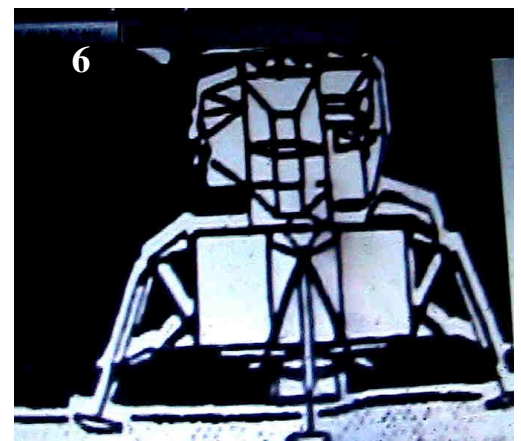
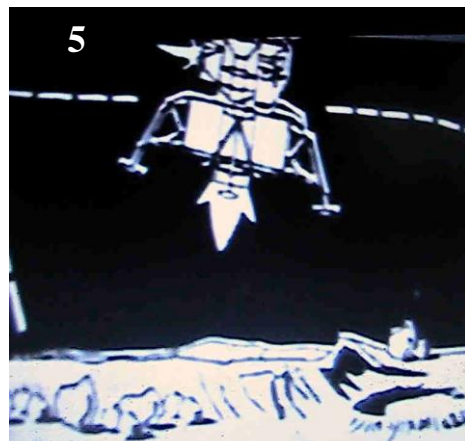
Start från Vandenberg

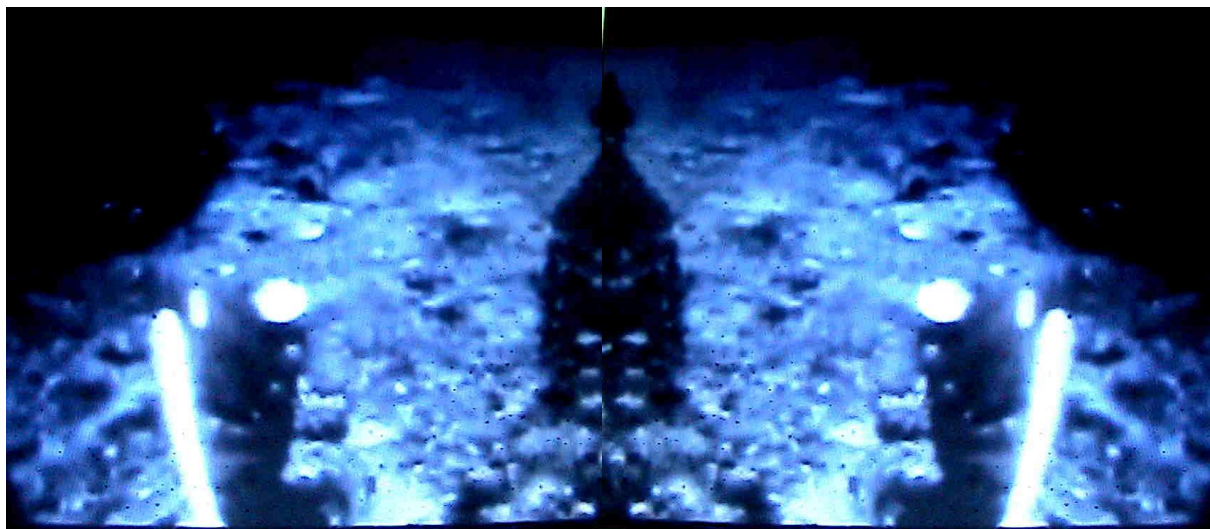
Den mest mystiska månfärden var med Clementine 9 i slutet av 90-talet. Som jag redan nämnt finns intressanta bilder på Internet vilka kan man titta närmare på och vilka kan vara ytterligare ledtrådar till Clementine 9:s månfärd och månlandning.

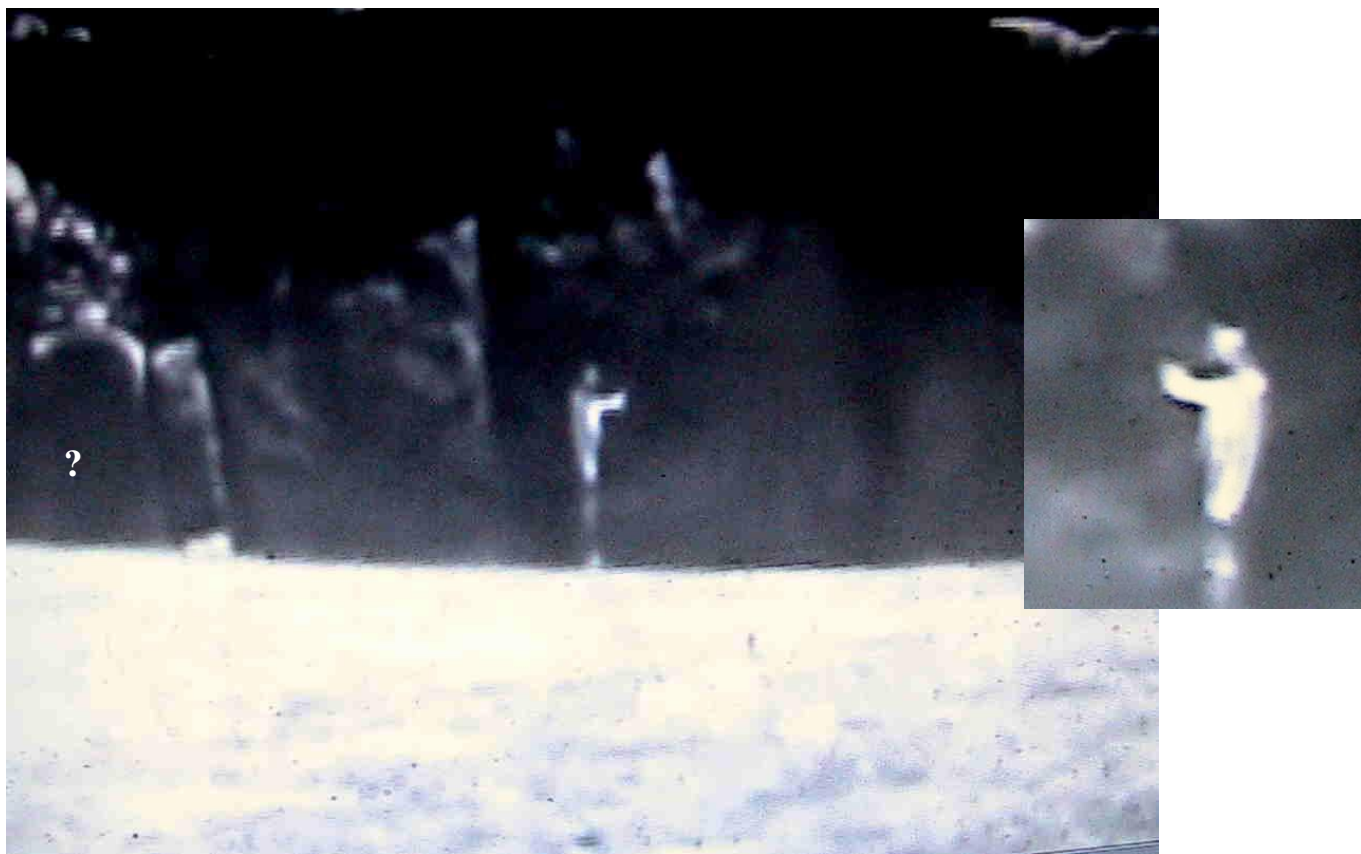
På bild 1 syns en rymdfarkost som liknar ena halvan av en rymdfärja, medan den andra halvan inte syns. Bild 2 och 3 visar hur en månlandare, i en bana runt månen, lyfts ut ur rymdfärjans lastutrymme med hjälp av en arm. Besättningen bör vara i månlandaren LM. Bilderna är tagna från rymdfärjan.

Teckningen på **bilderna 4,5 och 6** illustrerar hur månlandningen sker. Skulle bilderna 2 och 3 ha tagits i samband med Clementines månlandning från rymdfärjan/moderskeppet, har man ytterligare ledtrådar till Clementines månlandning. Av bilderna framgår inte om månlandaren är den ursprungliga, Clementine, eller reserven.

Bilden visar månlandningsplatsen fotograferad från månlandarens. Vi kan tydligt se att utanför LM är det mörkt. Nedstigningen skedde på månens baksida.

Mystiskt ställe. Bilden visar ett mystiskt ställe en bra bit utanför månlandaren, kanske i kunskapens stad. Vi kan se något som liknar en byggnad och en ingång som liknar en port. Framför byggnaden står en människoliknande figur som pekar ut en riktning.

Filmades av vem, och när?

Samma bild som ovan. Vi kan se att ovanför figuren som pekar framåt syns ytterligare två människoliknande figurer. Om bilden är äkta och med rätt tolkning, har bilden ett viktigt budskap att förmedla till jorden.

Filmades av Rutledge och Leonov, 1976

Skulle bilden vara äkta kan man fråga sig: Är denna bild från kunskapens stad som tillhör de små grå? Skulle den vara autentisk, skulle det betyda att Clementine 9:s besättning befann sig i detta område och att Jesuiten här någonstans satt i fångenskap enligt Nostradamus. – Vi vet att utomjordingarna förde bort människor från jorden, hamnade de här? Soyoz 7K-LOK/Luna-15 kraschade nära det cigarrformade rymdskeppet. Om kosmonauterna överlevde, har de också hamnat här någonstans? Se länken *Solen i underläge*, sidan 16.

Djur på månen

Denna bild visar ett fyrbent djur på månens yta. Bilden har troligen tagits på månens framsida av någon av de 14 NASA-astronauter som besökte månen mellan 1969 och 1972.

Den förste som skrev om detta djur i sin bok *Ombord på rymdskepp* var ufologen George Adamski i början av 50-talet, se länken *Månens mysterium*, sidorna 2 och 96.

Ytterligare iakttagelser av detta djur gjorde Apollo 18:s besättning på månens framsida, **Södra Mare Crisium**, se vidare länken *Månens besökare, final*, sidorna 42, 45.

Kan ett djur leva och springa på månen i dess atmosfär, då finns en vind i vilken en flagga kan vaja, och kanske människan också klarar av vistelsen i månens atmosfär utan rymddräkt, som bilden ovan kan intyga.

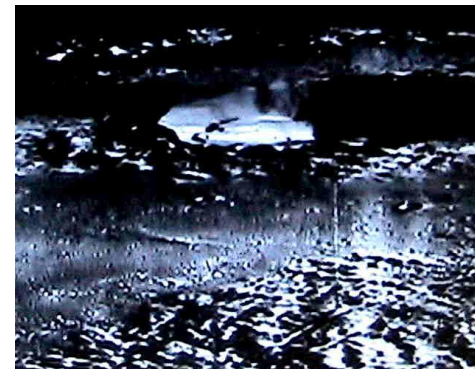

Kunskapens stad, nära kratern Izsak-D på månens baksida

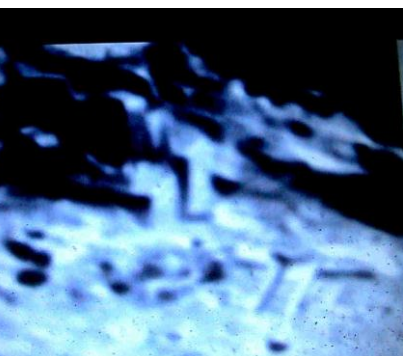
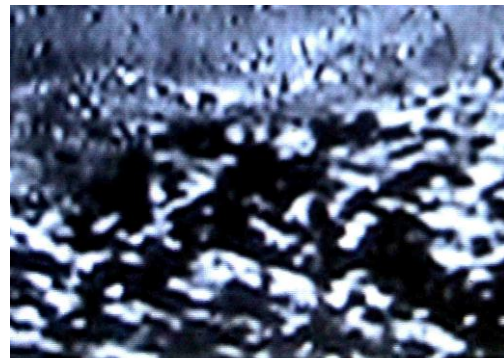
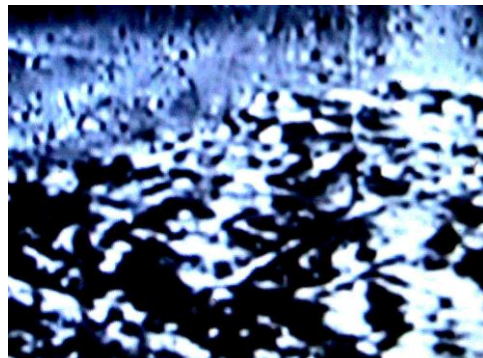
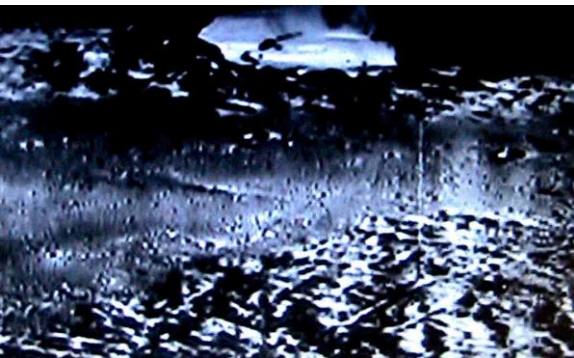
Där skulle Apollo 19:s månlandare Artemis ha landat; där landade Apollo 20:s månlandare Phoenix och Clementine 9:s månlandare Clementine.

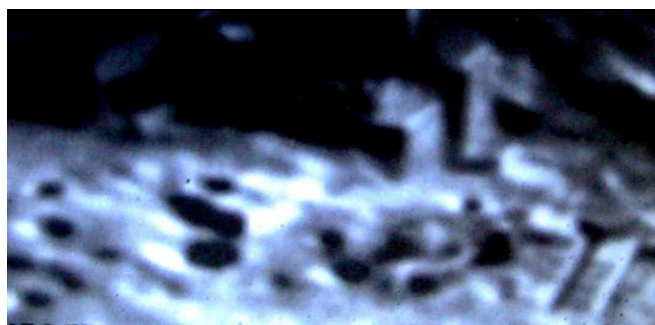
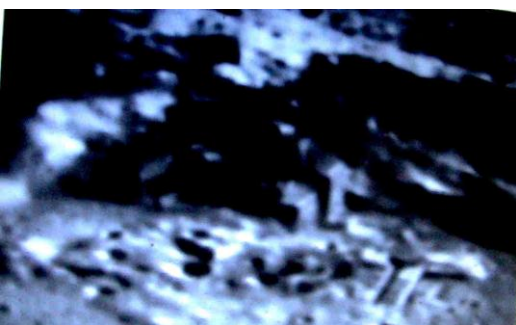
Månlandare Phoenix på väg att landa på månens baksida. Vi kan tydligt se månens yta i färg.

Växter, vatten och andra saker, till exempel byggnader, syns ganska väl under landningen med Phoenix.

Mån bilen närmar sig ett litet samhälle, olika byggnader och en pyramid syns ganska bra.

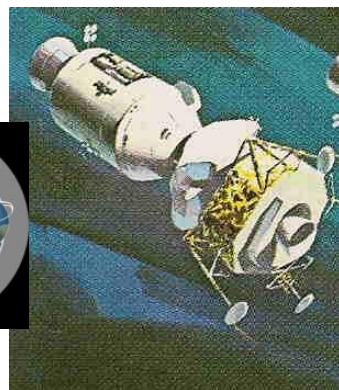
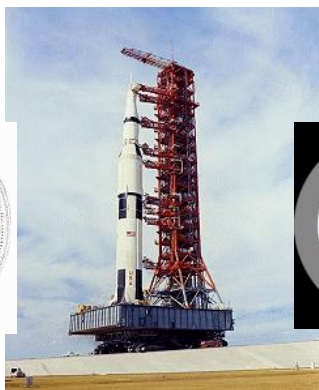

Från mån bilen kunde astronauterna Rutledge och Leonov iakttä en pyramid i närheten, ett triangulärt rymdskepp. Förmodligen besökte de denna pyramid tillsammans med en guide, en utomjording. Där träffade de på kroppar, se sidorna 9-10 ovan.

Den italienska journalisten Luca Scantamburlo mejl-brevväxlade med f.d. astronauterna William Rutledge och **Moonwalker1966delta** mellan år 2007 och 2008. **Moonwalker1966delta** berättade bl.a. att besättningen på Apollo 19 togs ut 1974 (samma år då Apollo 18 gjorde sin månfärd). Han nämnde också att Apollo 20 redan hade sin besättning klar, och det finns uppgifter som pekar på att besättningen på Apollo 20 utsågs ännu tidigare, alltså före 1974.

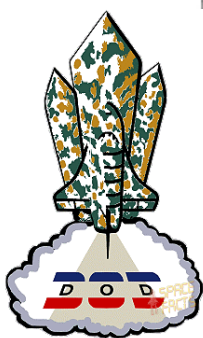
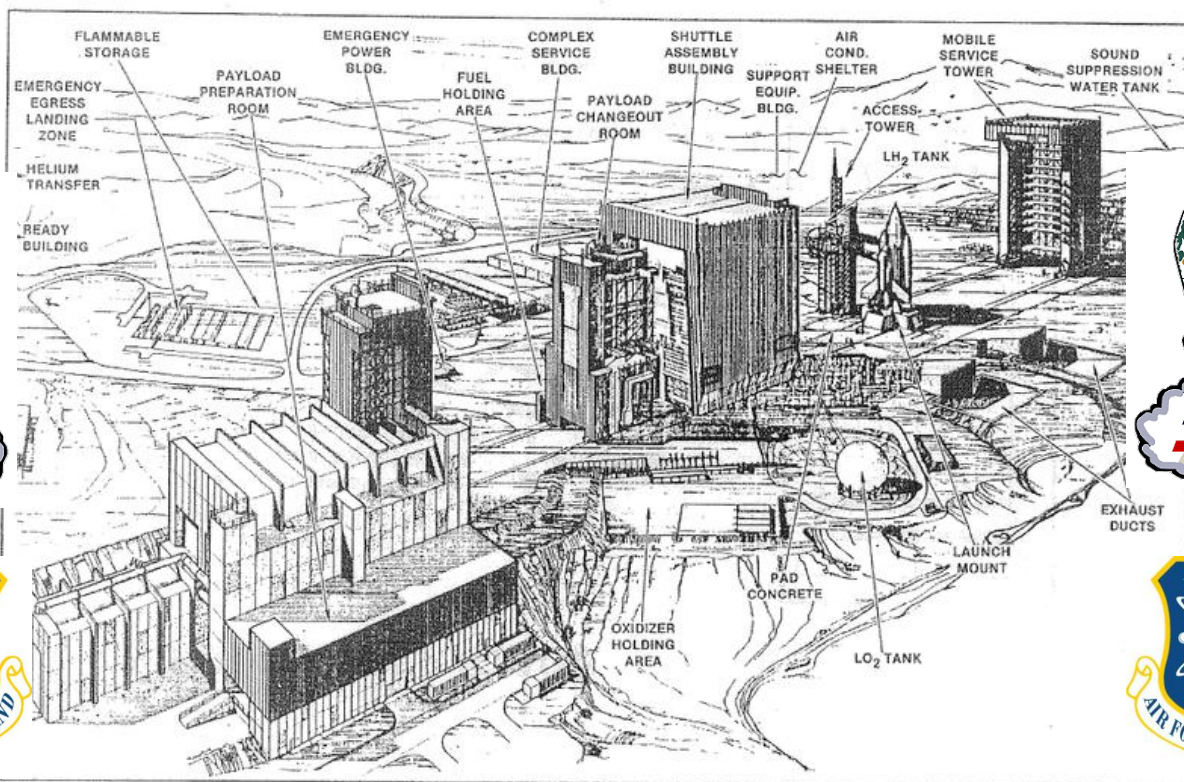
Moonwalker1966delta berättade också att han blev uttagen som befälhavare för Apollo 19 1974. Slutligen, enligt Rutledge, blev hans flickvän Stephanie Ellis befälhavare för Apollo 19. Men vad hände? Hade **Moonwalker1966delta** fått ett ännu viktigare uppdrag redan då, viktigare än uppdraget som skulle gälla för Apollo 19? Ett år senare dog besättningen på Apollo 19.

Kan det vara så att **Moonwalker1966delta** redan då hade tagits ut till Clementines månprogram som i och för sig var ett viktigare program än Apollos 19:s uppdrag? Såväl **Moonwalker1966delta** som Rutledge berättade att de var med i en rymdolycka och överlevde. Om de reste tillsammans till månen bör de ha gjort det under 90-talet, och då fanns inte länge månkombinationen "Saturn /Apollo" kvar som transportmedel. Se länken *Solen i underläge*, sidorna 28-50.

Saturn/Apollo måntransportkombination från 60-70-talet

Det som är välkänt är att Clementines månprogram planerades mellan år 1993 och 1999. Om de planerade en bemannad månlandning med Clementine, bör den vara en kombination av STS rymdfärja och en månlandare från Vandenberg Air Force Bas i Kalifornien. Därifrån startade även Apollo 18, 19 och 20 under 70-talet. Rymdfärjan Enterprise testades först, testen gick bra, men rymdfärjan sändes inte upp. Bilden nedan illustrerar uppskjutningsplatsen för rymdfärjan i Vandenberg

VANDEMBERG AFB SHUTTLE LAUNCH SITE

**Vandenberg Air Force Base
California**

Vandenberg Air Force Base California

Rymdfärjan Enterprise
Startramp: SLC-6

STS-62A

STS-62A

Den första uppskjutningen av rymdfärjan Discovery planerades till den 1 juli 1986, från Vandenberg, Kalifornien. Det var ett DoD-uppdrag av **STS-62A**. Nästan parallellt i Kennedy Space Center planerades följande uppskjutningar: **STS-61E**, Columbia, den 6 mars 1986, **STS-61F**, Challenger, den 15 maj 1986 och **STS-61G**, Atlantis, 20 maj 1986.

Efter ett oväntat besök på Kennedy Space Center, Florida tog **STS-51L**, rymdfärjan Challengers korta färd slut den 28 januari 1986. Efter Challengers oväntade olycka stoppade NASA alla andra STS-program tills vidare.

Rymdfärjan Discovery
Startramp: SLC-6

STS-62A

På detta sätt stoppades för första gången uppskjutningen av en rymdfärja från Vandenberg Air Force Base i Kalifornien. STS-62A skulle ha startat från startplattan SLC-6 den 1 juli 1986.

Efter Challengers olycka ställde NASA in alla de närmaste uppskjutningarna med STS-rymdfärjorna. Även starten av STS-62A i Vandenberg ställdes in, ett DoD-uppdrag med satelliten Teal Ruby (P80-1, AFP-888).

Besättningen på STS-62A på Vandenberg Air Force Base. Bakom astronauterna står rymdfärjan Discovery på startplattan SLC-6.

Besättningen på STS-26 på Kennedy Space Center med en modell av rymdfärjan Discovery.

Rymdfärjan Discovery skulle ha startat från Vandenberg den 1 eller 15 juli 1986. Två år senare, efter Challengers olycka, startade samma rymdfärja den 29 september 1988 från Kennedy Space Center i Florida. Frågan är när och hur Discovery hamnade i Kennedy Space Center i Florida?

Besättningen på STS-27 på Kennedy Space Center, ett DoD-uppdrag. Rymdfärjan Atlantis startade den 2 december 1988.

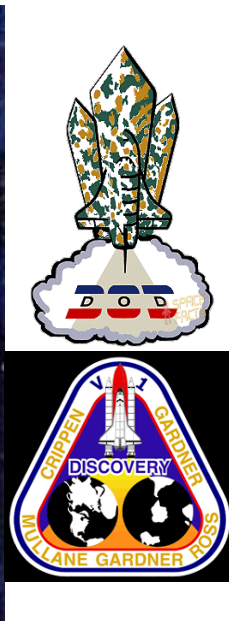
Besättningen på STS-62A på Vandenberg Air Force Base. Bakom astronauterna står rymdfärjan Discovery på startplattan SLC-6. Ett DoD-uppdrag

Besättningen på STS-62A var följande: Robert L. Crippen, Guy S. Gardner, Richard M. Mullane, Jerry L. Ross, Dale A. Gardner, Edward C. Aldridge Jr DoD SP, Brett Watterson DoD SP. Besättningen på STS-27: Gibson, G. Gardner, Mullane, Ross och Shepherd. På nästa DoD-uppdrag för STS-27 och dess besättning återfanns G. Gardner, Mullane, Ross från STS-62A, ett tredje DoD-uppdrag i vilket bl.a. ingick att placera satelliten Lacrosse.

I det originella emblemet förekommer fem astronauter i besättningen från STS-62A, medan besättningen på grupp-bilden från STS-62A består av sju astronauter, fortfarande i Vandenberg. I den nya besättningen tillkom två nya astronauter, nämligen Edward C. Aldridge, Jr DoD SP och Brett Watterson DoD SP. Frågan är varför besättningen förnyades. Man brukar förstärka en besättning om extra, tunga uppdrag tillkommer till det ursprungliga. Den ursprungliga besättningen behövde kanske specialister för att kunna fullgöra uppdraget. Att stoppa en uppskjutning och ställa in den är en sak, men vad hände sedan?

Min uppfattning enligt vissa ledtrådar är att STS-62A ändå startade sitt DoD-uppdrag från Vandenberg, antingen under sommaren 1987 eller ännu tidigare, i slutet av 1986 med en besättning på sju astronauter. Programmet genomfördes i tysthet. Enligt vissa ledtrådar ägde samtal och medling rum och därför kunde man genomföra programmet, men samtidigt försämrades relationen mellan Vandenberg och NASA något. Detta DoD-uppdrag var mycket kostsamt, och själva satelliten Teal Ruby (P80-1, AFP-888) var en supermodern varningssatellit som framställdes för försvar och inte för skrotning.

Teal Ruby (P80-1, AFP-888), en modern och dyr DoD-satellit, som bilden visar, tillverkades inom försvaret för att satellitens egenskaper var mycket viktiga för USA. Detta är alltså en militär försvarsprodukt, inte en civil. Denna supersatellit ingick i DoD-uppdraget och skulle släppas från rymdfärjans lastutrymme. Notering: Som alla vet kan ett DoD-uppdrag vara hemligt, utan att omvärlden får veta något. Kanske det gällde även för STS-62A efter Challenger olyckan.

Besättningen på STS-62A i Vandenberg
USAF

Enligt det material som finns till förfogande var förberedelserna enorma inför den första uppskjutningen av rymdfärjan Discovery i Vandenberg. Bland annat var utformningen av STS-62A:s emblem och dess budskap viktigt. Befälhavaren för STS-62A, Robert Crippen skrev ett brev till konstnären Tim Gagnon (som designerade STS-62A:s emblem), vilket belyser förberedelserna ganska väl. Se nedan.

Konstverk

16 maj 1985
Mr. Gagnon:

Jag har på försök bett om några idéer rörande ett emblem för 62-A, men jag har fortfarande inte fått något förslag. Ni är mycket vänlig att frivilligt erbjuda Era tjänster. Som Ni kanske vet, har vi ingen möjlighet att betala något för Er insats. Om Ni accepterar detta, ser vi fram emot vad Ni kan komma fram till. Jag kan heller inte garantera att vi slutligen väljer Ert arbete som besättningens emblem.

En del detaljer: Självt tycker jag mycket om runda emblem, men andra former går bra om det inte är för många utbuktningar. Enkelt är bra. Alltför många detaljer i ett emblem fungerar inte. När det gäller färger, tycker jag om rött, vitt och blått, men det är inte nödvändigt. Maximalt antal färger kan emellertid vara tio. Det vore önskvärt om den första starten från Vandenberg symboliseras på något sätt. En idé kan vara, att vi vanligtvis använder termen V1 när vi pratar om den flygningen. Dessutom skulle en antydning om den polära omloppsbanan passa bra. Besättningens namn är Crippen, Gardner, Mullane, Gardner, and Ross. Vi listar namnen på betalande specialister här nedan. Vi siktar på att ha utformningen klar senast den 16 september, 1985.

Tack för all hjälp.
Högaktningsfullt,
Robert L. Crippen NASA Astronaut

Svar på Crippens brev.

Ovan: Utkast A, B, C and D.

A: Färjans konturer visas i profil under den första starten från Vandenberg AFB I Kalifornien (V 1). Jorden visas med startplatsen och omloppsbanan framhävd i guld. Som i utkast "B", representerar den sju-stjärniga stjärnbilden Ursa Minor omloppsbanan och de sju medlemmarna i besättningen. Rymdfarkostens och besättningens namn omger emblemet i ett blått, vitt och guldfärgat band.

B: Rymdfarkosten Discovery kan ses under starten av "V 1" (första starten från Vandenberg AFB), med raketmotorn som en separat del. Luckorna till utrustningen är dolda. "Norrskenet" och stjärnbilden Ursa Minor med Polstjärnan samverkar för att illustrera omloppsbanan kring polerna. Stjärnbilden har sju stjärnor för att symbolisera besättningens sju medlemmar. Farkostens och besättningens namn omger emblemet i ett guldfärgat och rött band.

C: Färjan och uppdraget från försvarsdepartementet representeras av den amerikanska vithövdade havsörnen vid den första starten från Vandenberg. Örnen griper om en röd, vit och blå fana med namnet Discovery och namnet på den första starten, "V 1#". De sju stjärnorna på himlavalvet representerar de sju möjliga besättningsmedlemmarna. Deras namn omger emblemet.

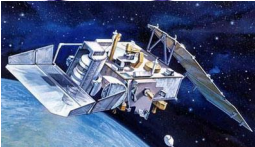
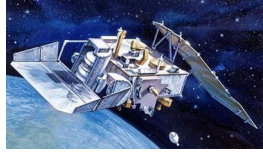
D: Färjans konturer kan ses under dess första start från Vandenberg AFB I Kalifornien (V 1) medan det stiger över två av jordens sfärer. Nordpolen syns till vänster och Sydpolen till höger representerar uppdragets omloppsbanan. Farkostens namn Discoverer skiljer färjan från jordens två sfärer. Besättningens namn omger emblemet i ett blått, vitt och rött band.

Jag berättar gärna att på varje emblem fick jag farkostens att starta i fel ritning, åt norr istället för åt söder. Jag är säker på att detta fick dem att skrocka.

Tim Gagnon

Besläktade emblem

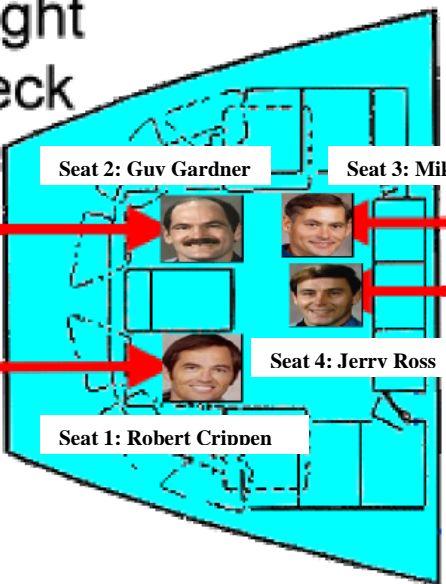

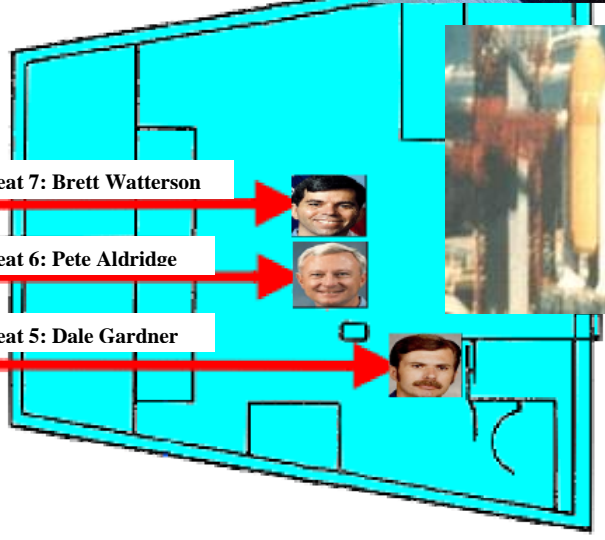
Rymdfärjan Discovery

Flight Deck

Mid-deck

Besättningen på rymdfärjan Discovery vid start i Vandenberg Air Force Base, USAF, Kalifornien. Alla emblem som berör detta DoD-uppdrag återspeglar den dåvarande situationen i Vandenberg. Alla emblem är expressiva och belyser den verkliga situationen och det viktiga läget i samband med STS-62A. Enligt min uppfattning och vissa ledtrådar genomfördes detta uppdrag under sekretess, beordrad av aktuell myndighet.

Vi vet att NASA och USAF samarbetade. NASA med sina rymdfärjor tog DoD-satelliter ut i rymden runt jorden. Samtidigt har även USAF sina egna bärraketer som kan placera sina satelliter i en omlopps bana kring jorden. Den första DoD-satelliten tog NASA hand om 1985. Alla starter ägde rum från Kennedy Space Center i Florida.

STS-51C

Farkost: Discovery
Start: 24 januari, 1985

**Första hemligstämplade uppdraget från
Försvarsdepartementet (DoD)**
Landningsplats Kennedy

STS-51J

Farkost: Atlantis
Start: 3 oktober, 1985
Atlantis första start

**Andra hemligstämplade uppdraget
från DoD**
Landningsplats Edwards

STS-53

Farkost: Discovery
Start: 2 december, 1992
DoD uppdrag i rymden
Landing Site Edwards

STS-28

Farkost: Columbia
Start: 8 augusti, 1989

Fjärde hemligstämplade DoD-uppdraget
Landningsplats Edwards

STS-33

Farkost: Discovery
Start: 22 november, 1989

Femte hemligstämplade DoD-uppdraget
Landningsplats Edwards

STS-36

Farkost: Atlantis
Start: 28 februari, 1990

**Sjätte hemligstämplade DoD-
uppdraget**
Landing Site Edwards

STS-38

Farkost: Atlantis
Start: 15 november, 1990

**Sjunde hemligstämplade DoD-
uppdraget**
Landningsplats Kennedy

STS-39

Farkost: Discovery
Start: 28 april, 1991

**Första icke hemliga DoD-uppdraget
vetenskaplig/militär forskning**
Landningsplats Kennedy

STS-44

Farkost: Atlantis
Start: 24 november, 1991

DoD uppdrag i rymden
Landningsplats Edwards

STS-53

Farkost: Discovery
Start: 2 december, 1992

Det delvis hemligstämplade och sista DoD-uppdraget

Landningsplats Edwards

STS-62A

Farkost: Discovery
Start: 1 juli, 1987

DoD uppdrag i rymden

Landningsplats Kennedy

Vi kan tydligt se att ett tätt samarbete förekom mellan NASA och USAF från och med 1985 till och med 1992, alltså under **7 år**. Men vad hände sedan? Rymdfärjorna Endeavour och Explorer/Independence blev färdigbyggda 1992. Rymdfärjan Endeavour sattes direkt in i STS rymdprogram, med början i maj 1992 med STS-49 efter Challengers olycka 1986. Men däremot blev det tyst om rymdfärjan Explorer/Independence. Var det USAF som tog hand om den? Det sista DoD-uppdraget för NASA skedde 1992, samma år släpptes Explorer från fabriken. USAF behövde också en rymdfärja, framförallt efter Columbias olycka. Se länken *Solen i underläge*, sidan 30, 48.

Rymdfärjan Endeavour 1992

Rymdfärjan Explorer/Independence 1992

Pathfinder rymdfärja. Testmodell, simulator för uppvisning (Den första) kan nu beskådas på U.S. Space & Rocket Center i Huntsville, Alabama.

America rymdfärja. Modell, simulator för uppvisning Rörelsesimulator (Den sista)

Sedan 2011 finns rymdfärjan att se i parken Hurricane Harbor.

Enterprise rymdfärja. Prototyp och även för uppvisning.

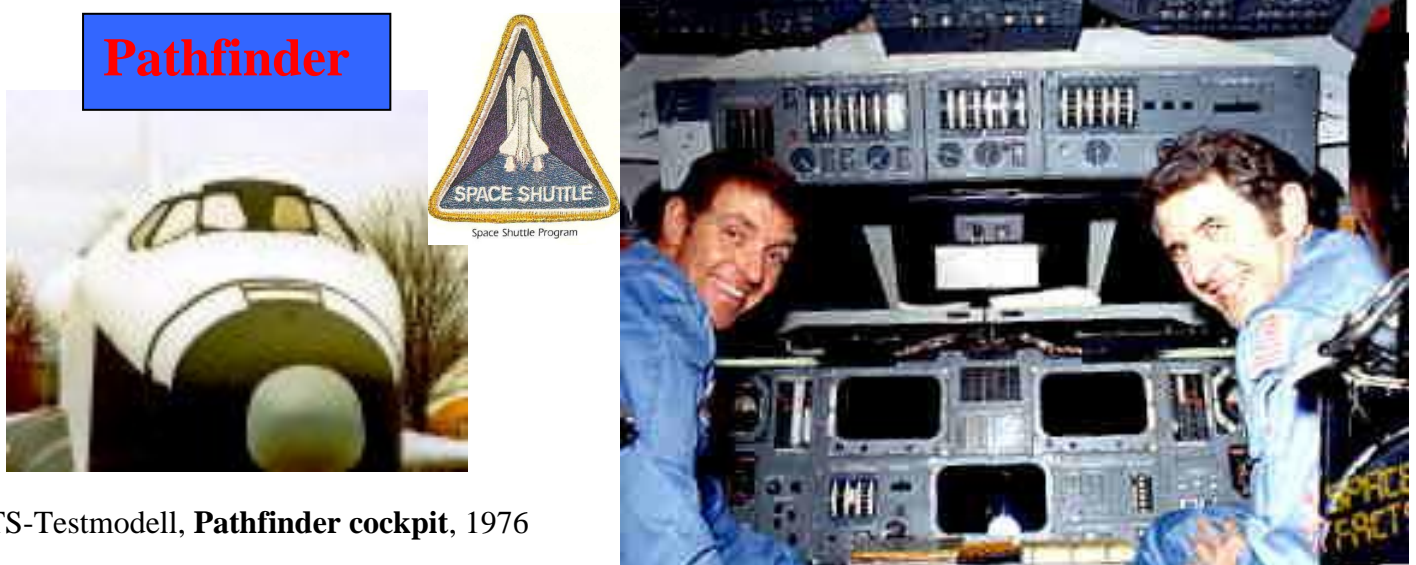
Sedan 2011 finns rymdfärjan **Enterprise** i Air & Space Museum i New York City.

Rymdfärjor:

Pathfinder OV-098, 1976-1999; **Enterprise OV-101**, 1976-2011; **Columbia OV-102**, 1981-2003; **Challenger OV-099**, 1983-1986; **Discovery OV-103**, 1984-2011; **Atlantis OV-104**, 1985-2011; **Endeavour OV-105**, 1992-2011; **Explorer/Independence OV-100**, 1992-2012; **America OV-106**, 1994-2011.

STS-Testmodell, **Pathfinder cockpit**, 1976

STS-Testmodell, **Pathfinder cockpit**, 1976

STS testmodell Pathfinder, **cockpit**, 1976, Engle-Truly

STS-Testmodell, **Pathfinder cockpit**, 1976-1999

Rymdfärjor:

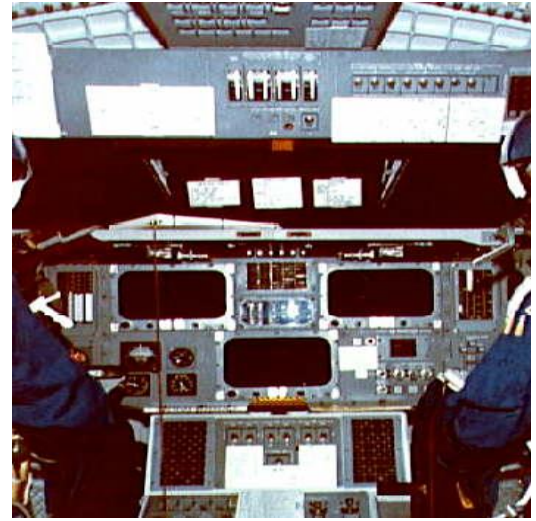
Enterprise OV-101, 1976-2011; **Columbia OV-102**, 1981-2003; **Challenger OV-099**, 1983-1986; **Discovery OV-103**, 1984-2011; **Atlantis OV-104**, 1985-2011; **Endeavour OV-105**, 1992-2011; **Explorer/Independence OV-100**, 1992-2012; **America OV-106?**, 1994-2011.

Haise - Fullerton

STS test, Enterprise cockpit, 1977

Young - Crippen

STS-1, Columbia cockpit, 1981

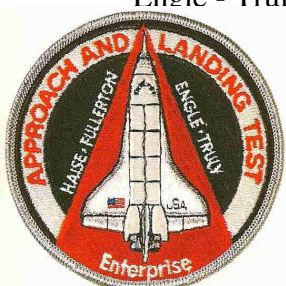
Young - Crippen

STS-2, Columbia cockpit, 1981
Engle - Truly

STS-2, Columbia cockpit, 1981
Engle - Truly

Space Shuttle Program

STS-6 Challenger cockpit, 1983
Weitz – Bobko

STS-7 Challenger cockpit, 1983
Hauck - Grippen

STS-61A Challenger cockpit, 1985
Hartsfield – Nagel

STS Discovery cockpit, 1984-2011

STS Atlantis cockpit 1985-2011

32E007675
STS-132 Atlantis cockpit, 2010
Reisman

STS-135 Atlantis cockpit, 2011
Ferguson - Hurley

STS-135 Atlantis cockpit, 2011

STS Atlantis cockpit, 1985-2011

STS Atlantis cockpit, 1985-2011

Gorie - Godwin

STS Endeavour cockpit, 1992-2011

STS-108 Endeavour cockpit, 2001

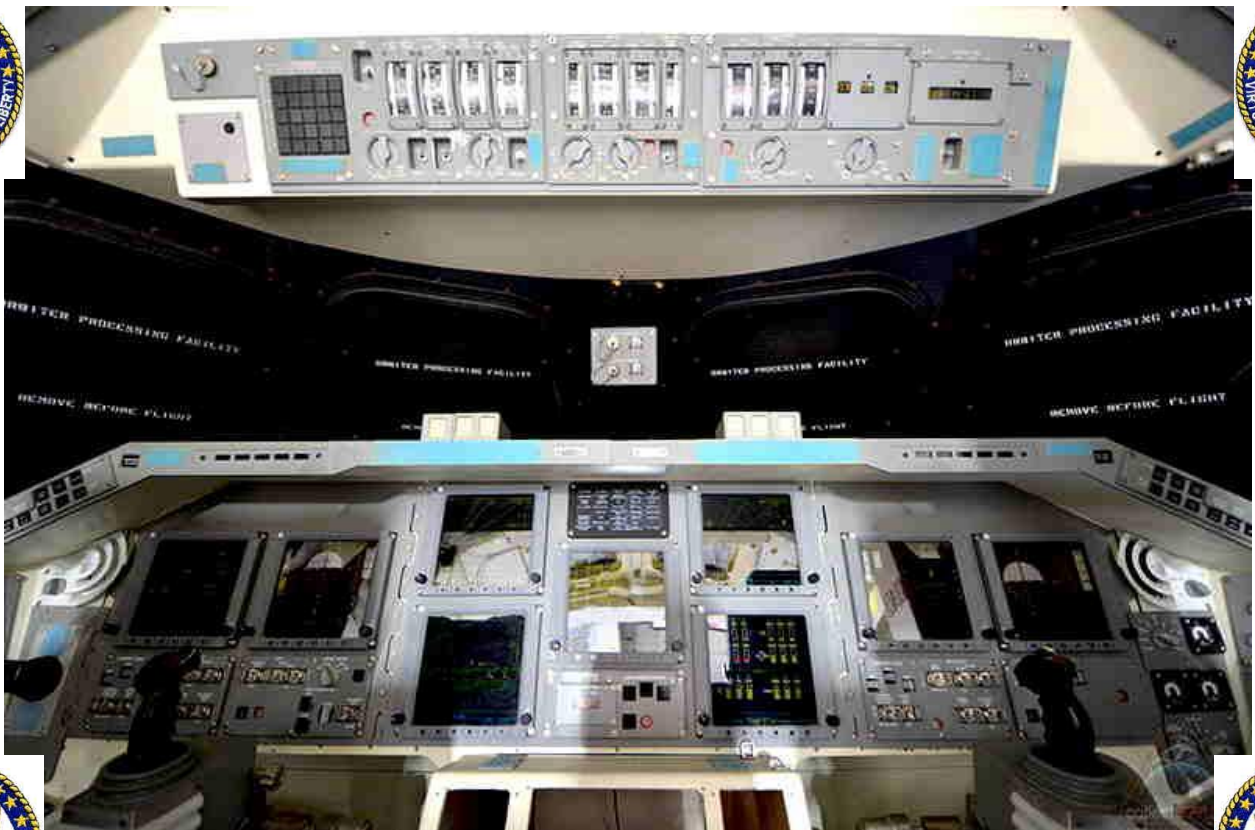

STS Endeavour cockpit, 1992-2011

STS Endeavour cockpit, 1992-2011

STS Explorer/Independence cockpit, 1992-2012

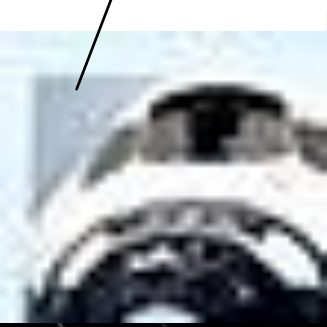
Det syns direkt att en ny typ av cockpit skapats

STS Explorer/Independence cockpit, 1992-2012
En ny typ av cockpit

STS Explorer/Independence cockpit, 1992-2012

Vi kan se på bilderna ovan att Explorers cockpit är nykonstruerad för ett speciellt uppdrag som inte berörde de andra rymdfärjorna. Vi kan också se att bakom cockpit finns ett speciellt konstruerat skåp till höger om rymdfärjans högersida, ett skåp som saknas på de andra rymdfärjorna. Detta speciella extra skåp kan användas för ytterligare hemliga, speciella instrument samt vara ett lastutrymme som är kopplat till cockpit. För att resa till månen och genomföra en månlandning behövdes en ny typ av rymdfärja som är anpassad till en förnyad månlandare och säkrare kommunikation mellan rymdfärjan, månlandaren och markstationen i Houston, Texas/CapCom.

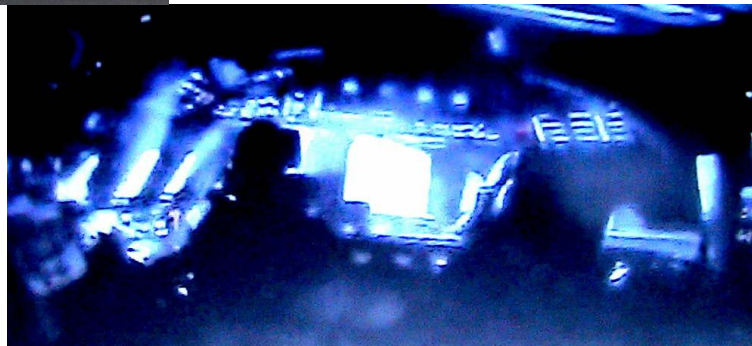

STS Explorer/Independence cockpit, 1992-2012

STS Explorer/Independence cockpit, 1992-2012

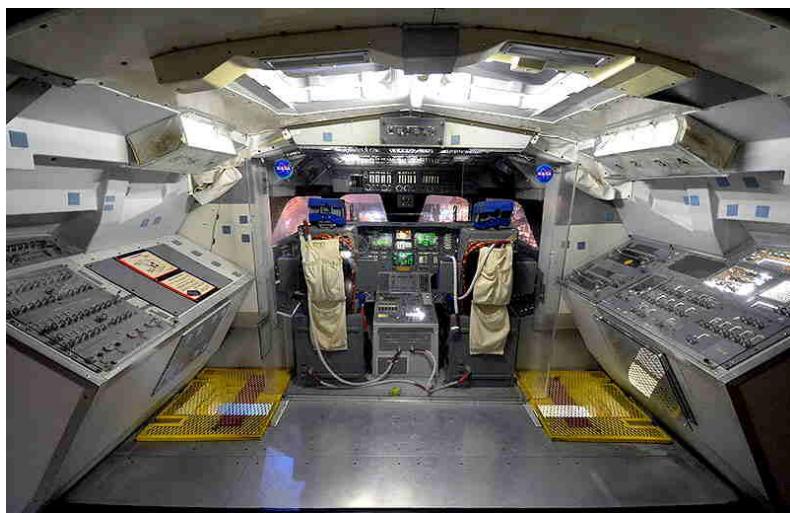
STS America cockpit, 1994-2011

STS Adventure 2016

STS Adventure cockpit, 2016

STS Adventure cockpit, 2016, kanske den modernaste

STS Adventure cockpit, 2016

STS Adventure cockpit, 2016

Enligt bilderna från Adventures cockpit är den kanske det modernaste som finns idag. NASA kopplar Adventure till framtiden, rymdens utforskning och också till en resa till Mars. Adventure är en mycket intressant rymdfarkost. (Kopiering och utveckling av Explorer/Independence?)

Pathfinder OV-098, 1976-1999

Enterprise OV-101, 1976-2011

Columbia OV-102, 1981-2003

Challenger OV-099, 1983-1986

Discovery OV-103, 1984-2011

Atlantis OV-104, 1985-2011

Endeavour OV-105, 1992-2011

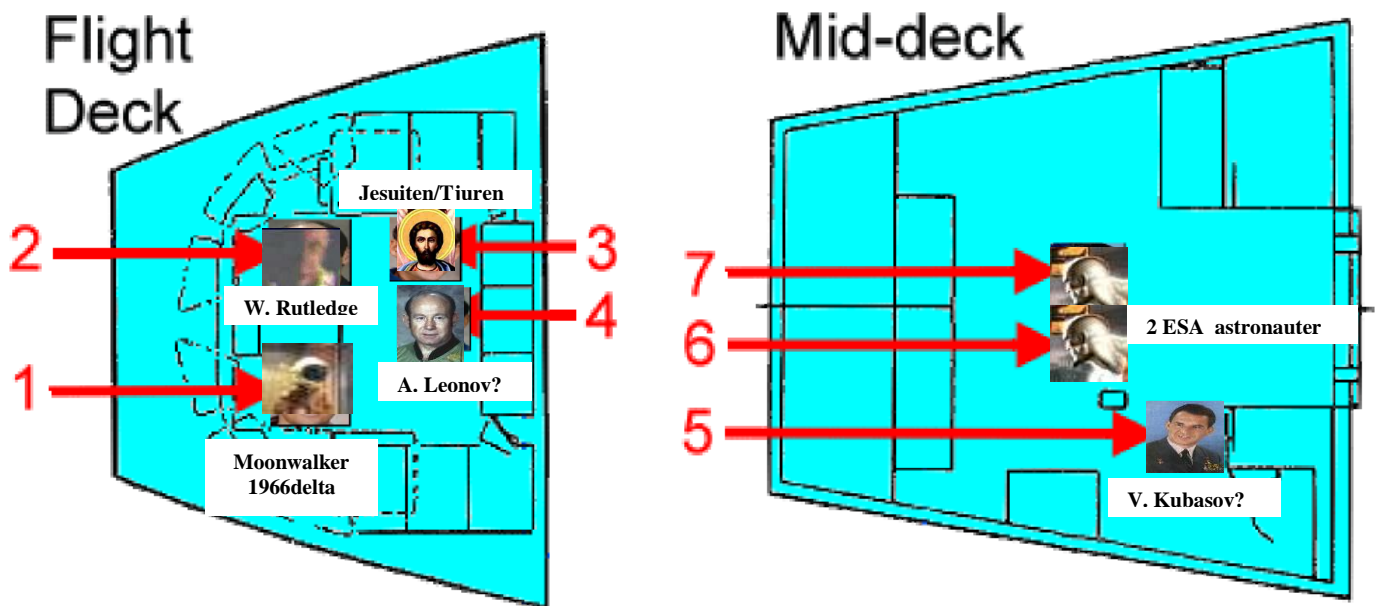
Explorer/Independence OV-100, 1992-2012

America OV-?, 1994-2011.

Rymdfärjan **Explorer/Independence** fotograferad från sidan, det extra sidoskåpet på rymdfärjan syns tydligt. Skåpet går bra att öppna också i rymden. Jag kan jämföra rymdfärjorna med rymdskeppen Mercury, Gemini och Apollo, där bara Apollo var konstruerad för månfärder och månlandningar. Bland rymdfärjorna var bara **Explorer/Independence** konstruerad för månfärd och månlandning i kombination med en månlandare, se sidorna 10-11 ovan. Frågan är när och var Explorer gjorde sin jungfruresa, från Kennedy Space Center i Florida eller från Vandenberg AFB Shuttle Launch Site i Kalifornien? Se länken *Solen i underläge*, sidan 32.

Denna är Explorer/Independence Clementine 9:s besättning enligt ledtrådar från Moonwalker1966delta och William Rutledge. Se länken *Solen i underläge*, sidorna 36-37. När det gäller besättning och astronauterna 3 och 4, väljer jag A. Leonov. Han blev återigen intressant för USAF/NASA i mitten av 90-talet och V. Kubasov, som redan var tillsammans med Leonov i Apollo STP 1975. Ytterligare två ESA-astronauter från Frankrike, som förmodligen gjort rymdfärder tidigare. Observera att det här är min egen uppfattning, enligt vissa ledtrådar.

I länken *Solen i underläge*, sidorna 35-37, beskriver jag Clementine 9:s månferd och dess månlandning. Besättningen på månlandaren LM-Clementine var **Moonwalker1966delta** och **Jesuiten/Tjuren**. Mer om detta I länken *Solen i underläge*, sidorna 38-49.

Befälhavaren på Apollo 20, Williams Rutledge, nämnde en veckolång månvisstelse på månens baksida i kunskapens stad. Månlandningen lyckades inte till hundra procent, månlandaren skadades och därför blev besättningen kvar på månen en längre tid än vad som ursprungligen planerats. Se vidare länken *Solen i underläge*, sidorna 48-49. Frågan är: Vad gjorde Jesuiten/Tjurguden på månen i en vecka? Vem eller vilka träffade han?

Vad jag förstår träffade han bl.a. sina utomjordingar, som utgör minoritet där borta, på ett hemligt ställe,. Temat berörde framtiden som Jesuiten står inför. Det är han som vill ha ett **Paradis** på denna planet. För att kunna uppnå det målet, bör han i god tid stoppa den asteroid som är på väg hit och kommer att träffa jorden. Temat var alltså den kommande asteroiden som ska förintas i god tid. Då skrev vi år **1997**, det var ett tag sen. Asteroiden i form av ett brinnande berg är kopplad till Uppenbarelseboken, och i dess värld pågår en strid mellan Lammet och vildjuret/Tjuren.

Deep Impact (1998) och Armageddon (1998)

Under år 1998 visades två filmer om asteroiden, "Deep Impact" och "Armageddon" nästan samtidigt. Filmerna spelades in i USA och även NASA var involverade. Både Deep Impact och Armageddon är kopplade till Uppenbarelseboken. Låt mig analysera dessa två filmer lite närmare.

Deep Impact (1998)

Besättningen på rymdskeppet "Messiah".

Rymdfarkosten Messiah med sin besättning på väg till asteroiden

Kort återblick på filmens budskap: På kvällen den 10 maj (Oxens tecken) 1998 upptäcker man bredvid Dubbelstjärnan Mizar/Alcor en okänd stjärna som inte kan identifieras. Bilden som tagits på stjärnan skickas till den professionelle astronomen, som, efter att i sitt observatorium ha upptäckt att det rör sig om en komet/asteroid som kommer att kollidera med jorden, omkommer i en bilolycka. Hans data hittas och omhändertas av den amerikanska regeringen.

Presidenten i USA håller en presskonferens där han tillkännager för nationen att en komet är på kollisionskurs med jorden och att NASA kommer att sända en bemannad expedition (**Messiah**, eller frälsare) till kometen för att försöka spränga den i bitar med en atombomb - ett försök som senare misslyckas. Under tiden förbereds ett nationellt lotteri för att utse 800 000 amerikaner som ska flyttas till ett stort grottsystem i Missouri. Ingen över 50 år väljs, medan 200 000 personer som är viktiga inom sina kunskapsområden är förvalda. Besättningen på expeditionen beslutar sig för att offra sig själva för mänsklighetens bevarande och flyger sitt rymdskepp **Messiah** rätt in i kometen som förintas av explosionen. En mindre del slår ner i Atlanten och utplånar miljontals liv och kustområden i Nord- och Sydamerika och i Afrika.

Filmen hade sverigepremiär den 15 maj 1998 och fick snart beröm för att vara vetenskapligt förhållandevis korrekt. Astrofysikern Neil de Grasse Tyson anser att **Deep Impact** är en av de mer vetenskapligt korrekta filmerna.

Armageddon (1998)

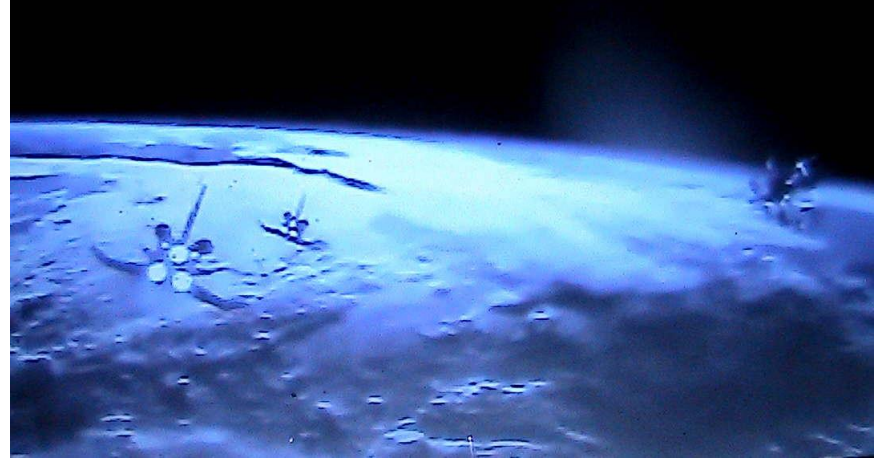
Kort återblick på filmens budskap: NASA har upptäckt en stor asteroid med en hastighet av 35 000 km/h och lika stor som delstaten Texas. Den är på väg att kollidera med jorden inom 18 dagar. NASA-chefen bestämmer sig för att låta skicka astronauter till asteroiden, borra hål i den och låta den tillintetgöras med en atombomb. Två rymdfärjor startar med sina besättningar: rymdfärjorna **Independence** och **Freedom/America** från Kennedy Space Center, nästan samtidigt. Rymdfärjorna dockar med den ryska rymdstationen **Mir** för att fylla på bränsle till rymdfärjorna. Rymdstationen Mir exploderar på grund av en olycka men samtidigt fortsätter rymdfärjorna till asteroiden. **Independence** störtar mot den men **Freedom** landar, borrar hål enligt schemat och lyckas slutligen spränga asteroiden, men en i besättningen får offra sitt liv. Jorden räddas.

Titeln, "Armageddon", kommer från Bibeln (Uppenbarelseboken 16:16) och är på engelska synonymt med jordens undergång. Ordet hänvisar till platsen Harmageddon, som transkriberas "Armageddon" i engelsk bibelöversättning, och syftar på den plats där strider kommer att förekomma vid den yttersta tiden.

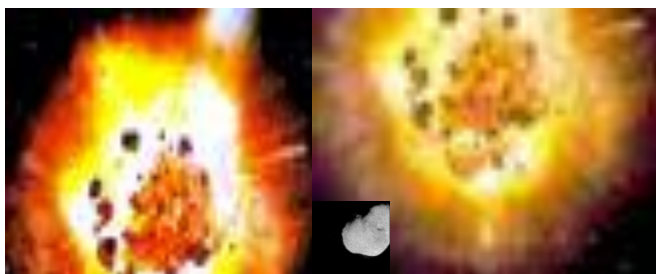
Rymdfärjan Independence

Rymdfärjan Freedom/America

Start från Kennedy Space Center
Startramp 39A och 39B

Rymdfärjorna Independence och Freedom/America på väg till rymdstationen Mir

Bilderna ovan illustrerar rymdfärjornas väg till asteroiden, där den ena landar och slutligen lyckas tillintetgöra asteroiden med en atombomb placerad i ett borrar hål så att jorden befrias. Efter uppdraget återvänder rymdfärjan **Freedom** hem till jorden.

Om vi analyserar filmerna ser vi att båda två är kopplade till verkligheten, till Uppenbarelseboken och Mayakalendern 2012, men slutet är ett frågetecken. Det var NASA som upptäckte neutronstjärnan Nemesis/planet X redan 1983 bekräftade den åter 2009. Se mer om den i länken *Mayakalendern och Omega* sidorna 6-12 och *Livet och det svarta hålet*, sidorna 6-8.

Filmen Armageddon visar hela skeendet för färden till asteroiden med rymdfärjorna: Start från Kennedy Space Center, dockning med rymdstationen Mir, därifrån återigen start till asteroiden, landning på den och återresa därifrån. På samma sätt beskriver jag **Clementine 9**:s månfärd 1997: start från Vandenberg med rymdfärjan **Explorer/Independence**, dockning med rymdstationen Mir, därifrån start till månen, landning på den, därefter återresa på samma sätt. Filmen Armageddon ger ytterligare en stark ledtråd till **Clementine 9**:s månfärd. Se länken *Solen i underläge*, sidorna 35-37. Sedan dess bevakar jordens astronomer med NASA i spetsen alla tänkbara asteroider som skulle kunna störta på jorden.

Vi vet att förmodligen var Apollo 20 den sista som gjorde en månfärd med en s.k. Saturn-V5 Apollo kombination. 2011 pensionerades rymdfärjorna, och nu har NASA inget transportmedel kvar.

Sedan några år tillbaks håller NASA på med att utveckla ett nytt transportmedelsystem kallat "Ares-Orion-Altair" i samband med en resa till Mars. Alla som följer dagens rymdteknik vet att med dessa primitiva raketer och rymdfarkostsystem som transportmedel i rymden är till exempel en färd till Mars en utopi. Men om vi ersätter planeten Mars med en okänd asteroid, får vi en klarare bild av Ares/Orion/Altairs möjlighet att nå en okänd asteroid i närheten av jorden.

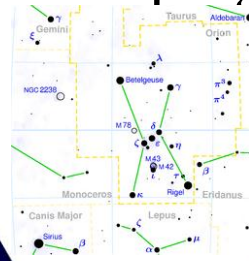
NASAS nya Emblem och program

Bärraketen Ares. Namnet kommer från grekisk/romersk historia och avser Ares/Mars krigsguden

Moderfarkosten Orion. Namnet kommer från Stjärnbilden Orion; Orionbältet återspeglar Gizapyramiderna

Landaren Altair återspeglar Apollo11:s månlandning 1969.

Krigsguden Ares/Mars är välkänd genom den grekiska och romerska mytologin och har fått ge namn åt bärraketen för NASAS Constellation-program med moderskeppet Orion och dess landare Altair. Detta program kommer att startas när tiden är inne. Se vidare länken *Översteprästen Kajafas testamente*, sidorna 36-37 och sidan 50.

Moderfarkostens namn Orion återspeglar stjärntecknet Orion, som bl.a. söker evigt liv och stjärnbilden Orionbältet på emblemet Orion ovan (tre stjärnor) återspeglar de tre Gizapyramiderna i Egypten. Se mer om dessa i länken *Cheopspyramiden och dess hemlighet*, sidorna 15-18.

Landaren Altair återspeglar Apollo11:s månlandning 1969. Landaren kan användas för landning på månen, Mars och en asteroid.

Bemannad landning på månen

Bemannad landning på Mars

Bemannad landning på en asteroid

I NASAs program Constellation ingår planering för färder till månen och Mars. Men någon resa till månen eller till Mars kommer inte att ske. Detta är min egen uppfattning. Det är mycket sannolikt att en rymdresa kommer att genomföras i närtid, men varken till månen eller till Mars. I stället kommer rymdresan att fokusera på en hastigt uppdykande okänd asteroid. Låt mig titta lite närmare på denna resa. Vad jag förstår kommer NASA snart att sända iväg två rymdfarkoster, **Orion (18)** och **Orion (19)** för att försöka tillintetgöra asteroiden, liksom i filmen Armageddon.

Orion 18

Orion 18 startar från Kennedy Space Center i Florida, pad 39A med sin besättning.

Orion 19

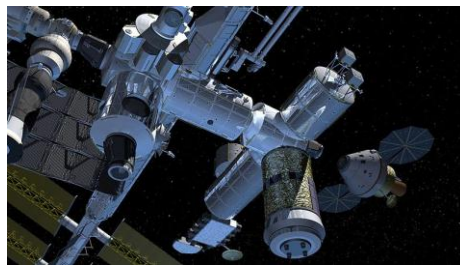
Orion 19 startar från Kennedy Space Center i Florida, pad 39B med sin besättning

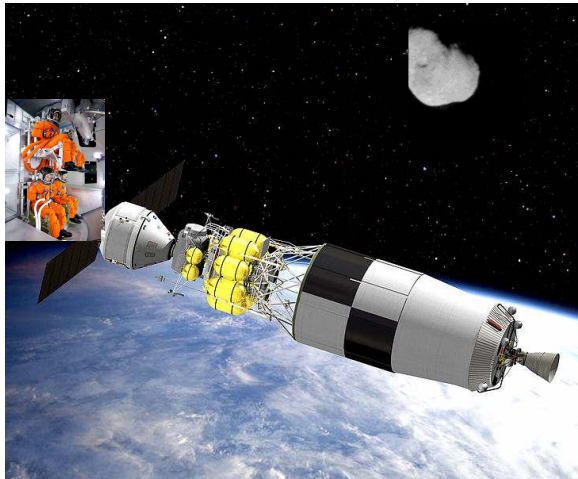
Orion 18 på väg till rymdstationen ISS

Orion 19 på väg till rymdstationen ISS

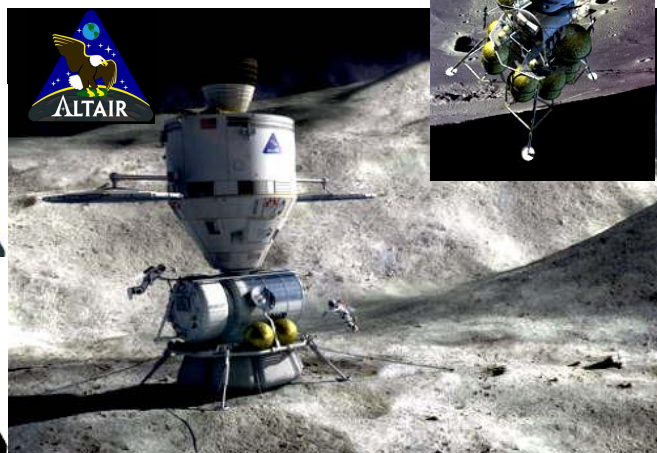
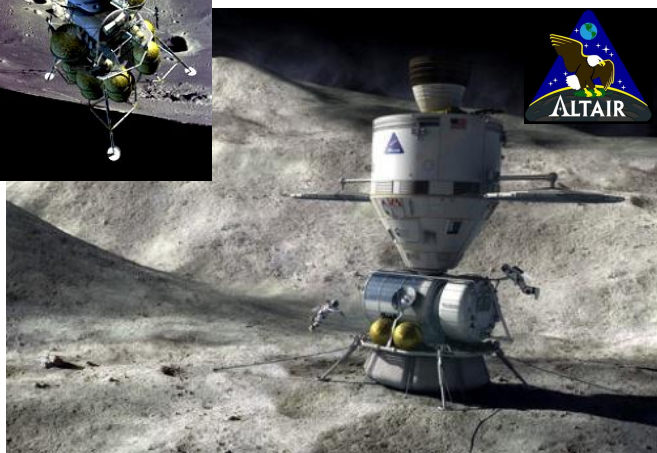
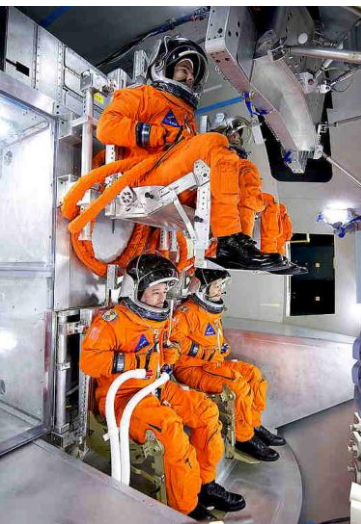
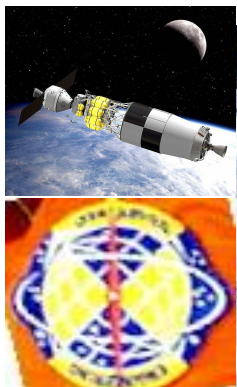
Rymdfarkosterna Orion 18 och Orion 19 på väg till rymdstationen ISS för att genomföra en dockning. Vid rymdstationen ISS kommer bränsletankning att ske.

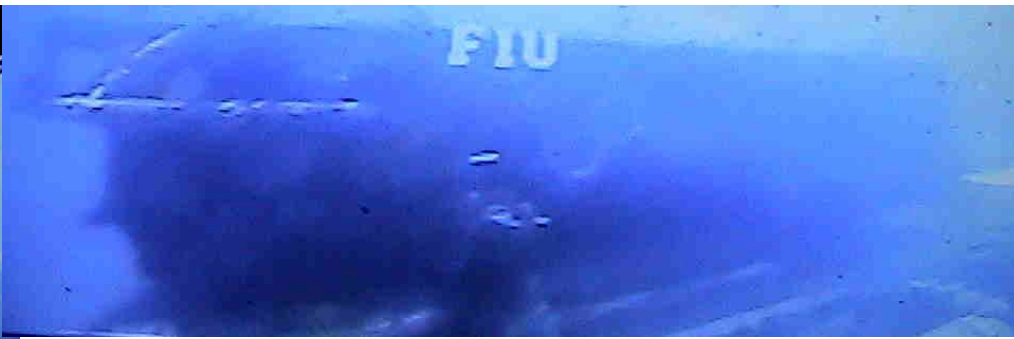
Destination är den okända asteroiden (efter uppehåll vid ISS)
- Orion 19 -

Destination den är okända asteroiden (efter uppehåll vid ISS)
- Orion 18 -

Orion 18:s och Orion 19:s uppdrag är nästan samma som i filmen Armageddon. Jag ser slutet. Som människa på alla högsta nivå önskar jag dem lycka till.

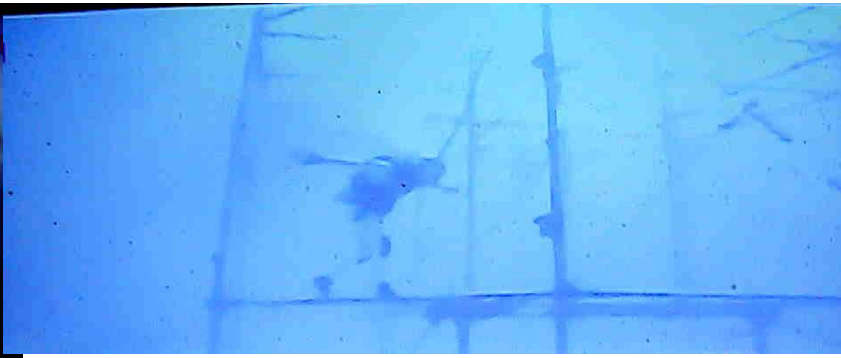
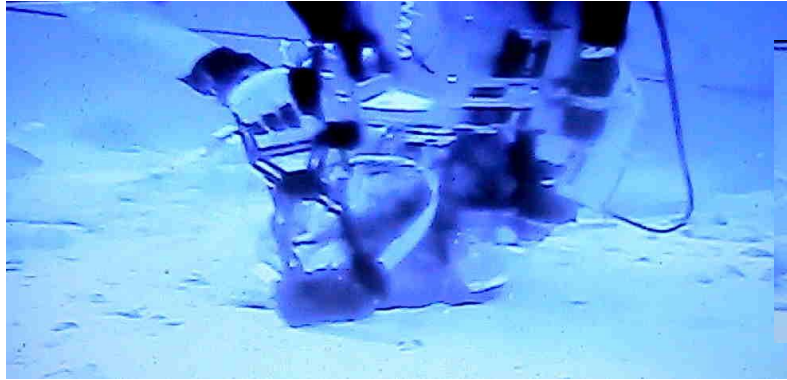
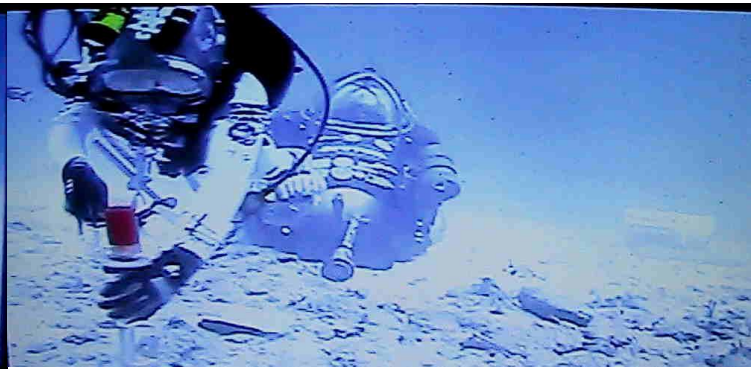
Den här är världens enda permanenta undervattenslaboratorium

Här blir astronauter akvanauter

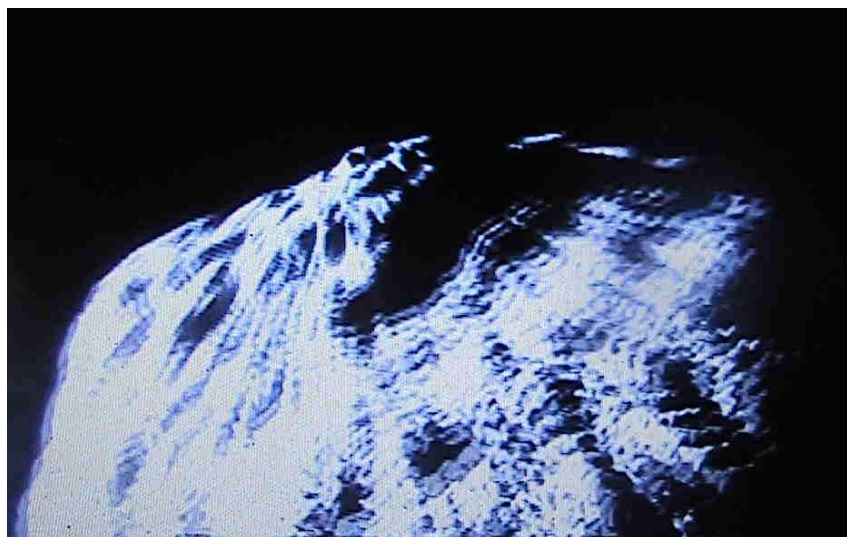

De tillbringar upp till tre veckor med att lära sig landa och arbeta på en asteroid.

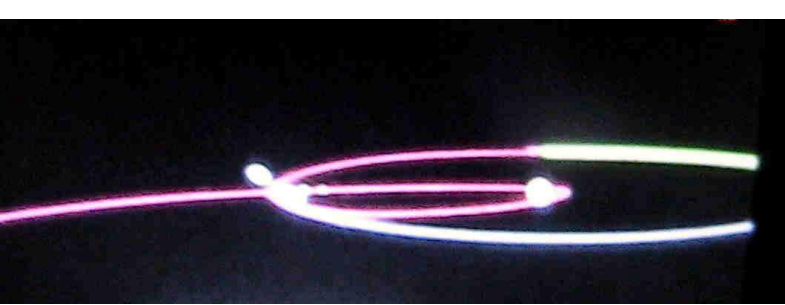

Astronauterna/ akvanauterna under träning .
NASA's Extreme Environment Mission Operations

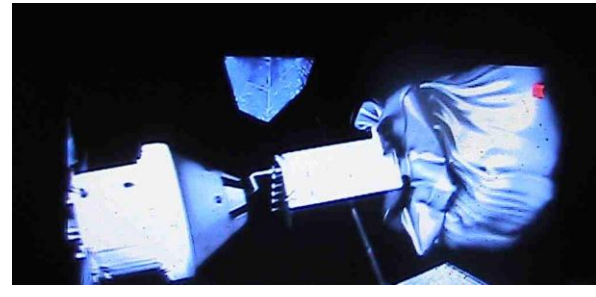
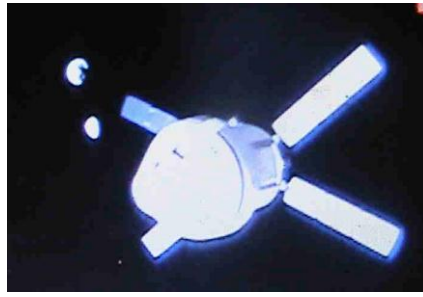
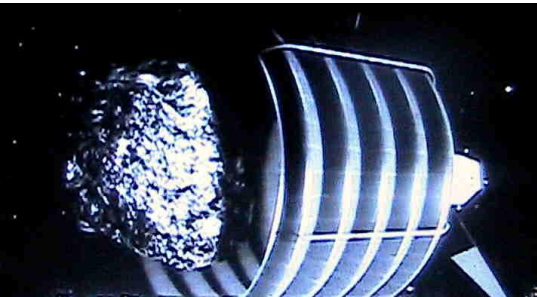
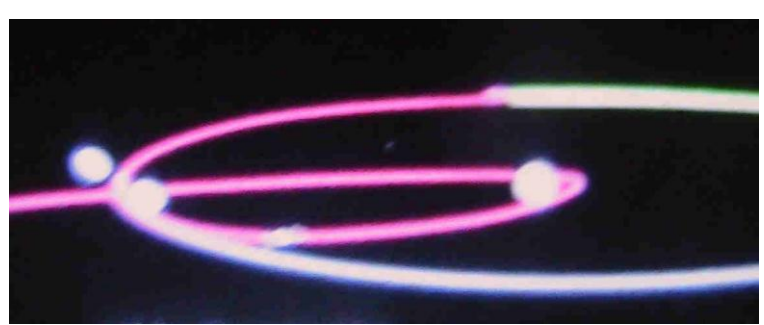
Ett av NASAs och USAs konkreta mål är bl.a. att föra en infångad asteroid till en jämviktpunkt i månens gravitationsfält och besöka asteroiden med en rymdfarkost från jorden. Det finns goda vetenskapliga skäl för att studera asteroider och vi vet dessutom att asteroider tenderar att hamna på kollisionskurs med jorden. För att lära sig mer om asteroiders sammansättning och struktur så att ett försvarssystem kan utvecklas vill man ta reda på vad de består av. För det tredje kommer vi att lida brist på vissa råvaror i framtiden. Dessa råvaror skulle kunna hämtas från en asteroid som lagts i omloppsbana runt jorden. NASA banar alltså väg även för kommersiella aktörer.

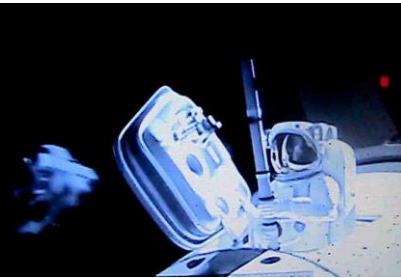
Asteroid som inte bara är ett hot och en katastrof, den är också en affärsverksamhet

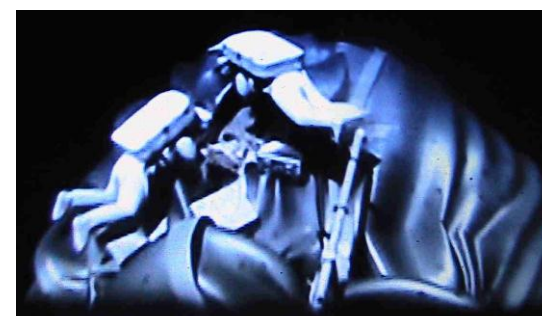
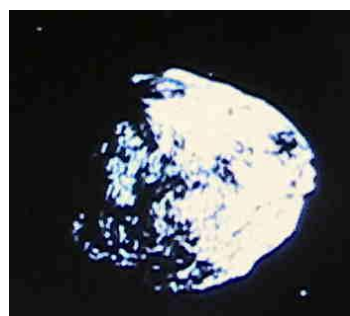
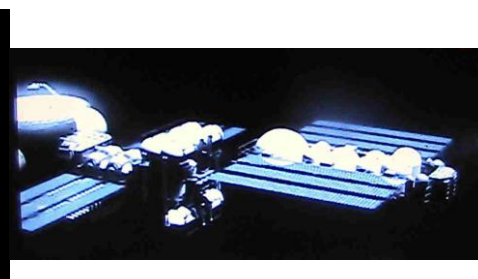
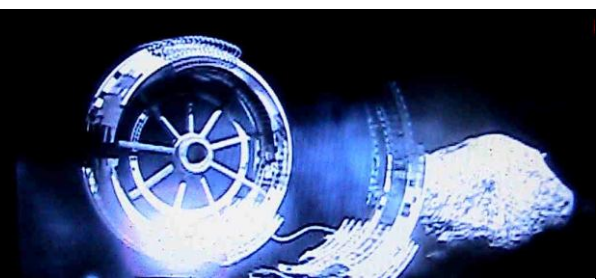
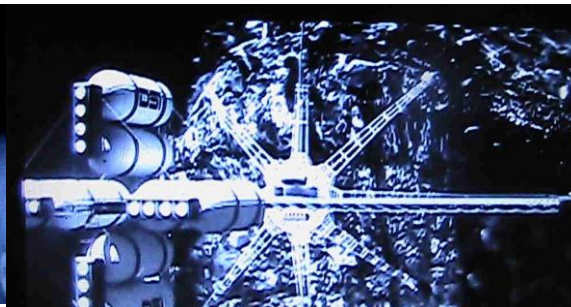
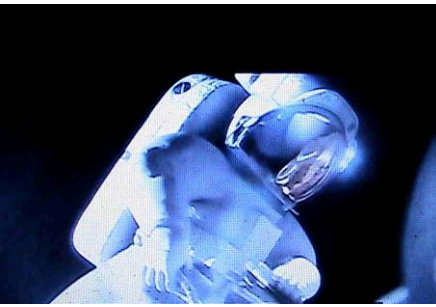
En infångad asteroid mellan jorden och månen

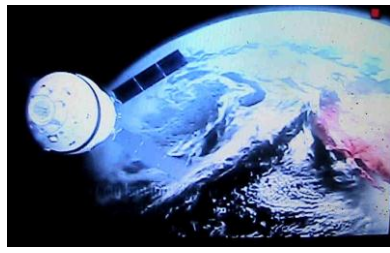
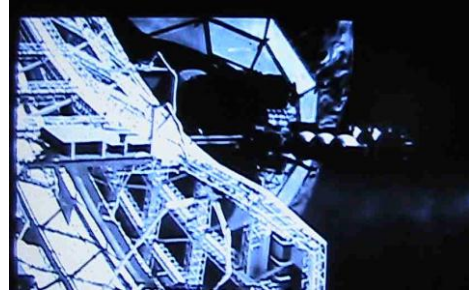
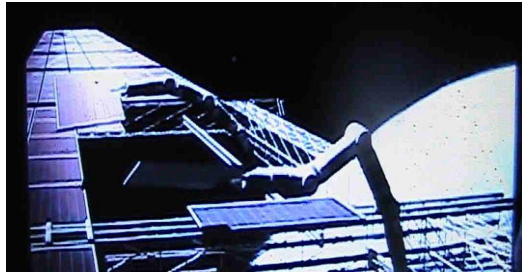
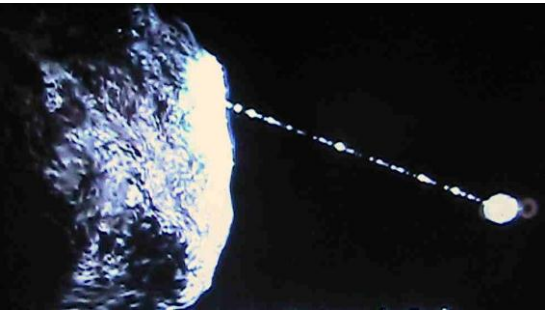
Ett av NASAs och USAs konkreta mål bl.a. är att föra en infångad asteroid till en jämviktspunkt i månens gravitationsfält och besöka asteroiden med en rymdfarkost från jorden.

Träning är i full gång för att fånga in en asteroid, ett nytt uppdrag för astronauter

Asteroiden är ett stort hot i samband med globala naturkatastrofer av olika slag

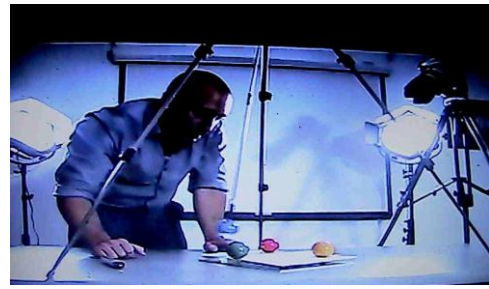
Den dagen kommer när det är dags att göra verklighet av träningen och ge sig av till den asteroid som närmar sig jorden

Minor Planet Center i Boston

Där sammanställer man all information som inhämtas om asteroider.

Minor Planet Center bevakar redan 650 000 asteroider i hela solsystemet.

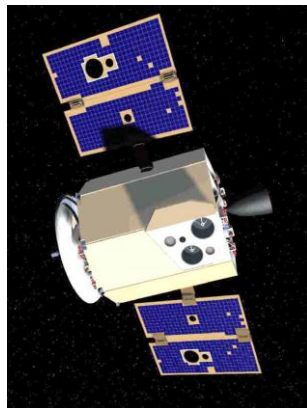

Minor Planet Center kommer att slå larm när en asteroid är på kollisionskurs med jorden. Larmet kommer att nå NASA och Vita Huset, och frågan är vem som då är USAs president. den dagen när larmet kommer. – Det kommer, men när och vem kommer att ta emot det?

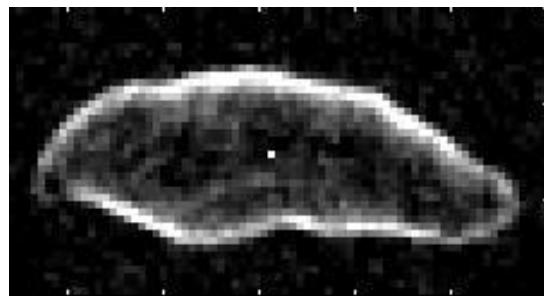
Asteroid i centrum

Clementine I startar från Vandenberg SCL-4W Air Force Base, Kalifornien, 1994 USAF/NASA

Månsonden **Clementine I** på uppdrag

Asteroid 1629 Geographos, som **Clementine I** missade.

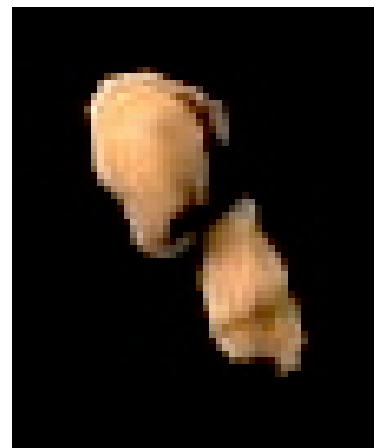
Se länken *Solen i underläge*, sidorna 23 och 26.

Månsonden **Chang'e-2**, Kinas andra månsatellit, startade från Xichang Satellite Launch Center 2010.

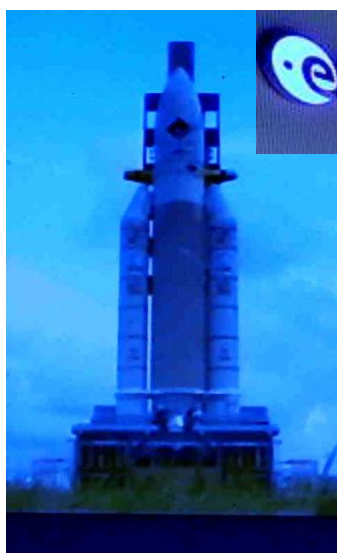

Månsonden **Chang'e-2** på uppdrag

Asteroiden Toutatis har en längd av 4,8 km.

Chang'e-2:s ursprungliga bana ändrades och den 25 augusti 2011 kom den fram till den så kallade L2 Lagrangian point, 1,5 miljoner km från jorden. Den 13 december 2012 kom den så nära som 3,2 km från den lilla asteroiden 4179 Toutatis och tog denna bild av den. Asteroiden Toutatis har en längd av 4,8 km. Se länken *Månens besökare, final*, sidorna 15-16.

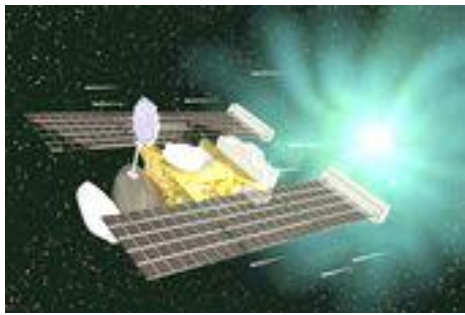
Rymdsonden Rosetta, ESA, startade 2004 från Franska Guyana Kourou ELA-3

Rymdsonden Rosetta runt jorden. Namnet Rosetta kommer från Rosettastenen

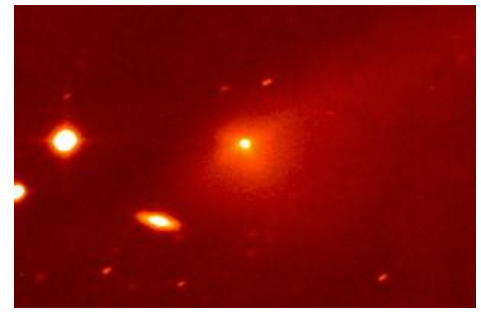
Rosetta lämnar jorden med sin landare "Philae" ombord

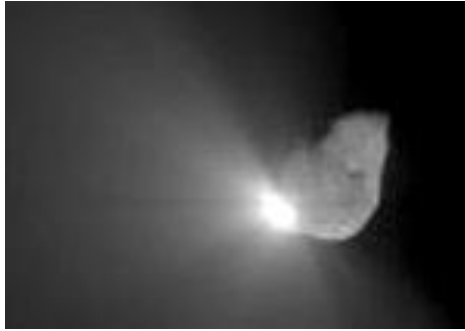
Rymdsonden är på väg till kometen 67P/Tjurjumov-Gerasimenko

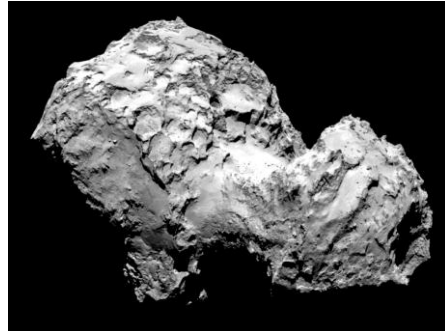
Kometen 67P/Tjurjumov-Gerasimenko

Kometen 67P/Tjurjumov-Gerasimenko

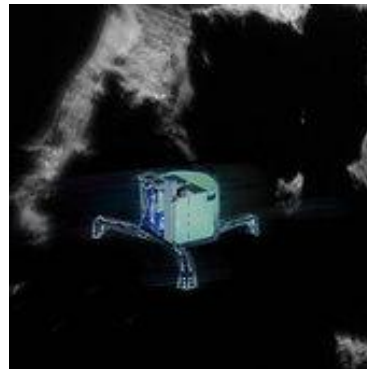
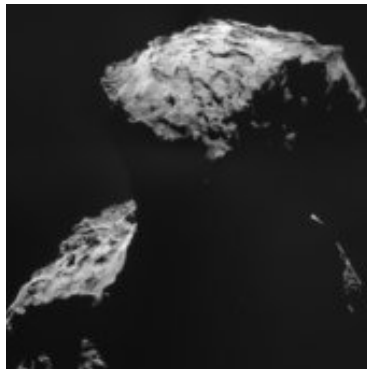
Rosetta närmar sig kometen 67P/Tjurjumov-Gerasimenko

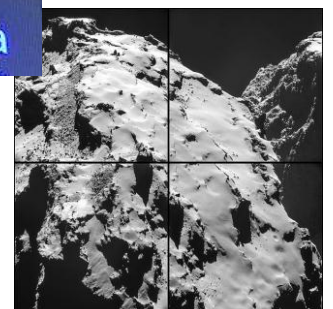
Kometen 67P/Tjurjumov-Gerasimenko i närbild, tagen av Rosetta

Rymdsonden Rosetta lämnar ifrån sig landaren Philae

Landaren Philae är på väg att landa på kometen

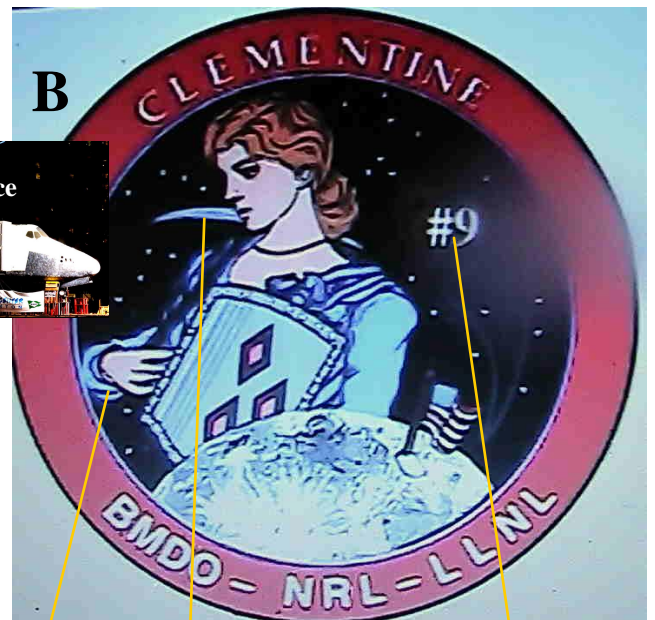
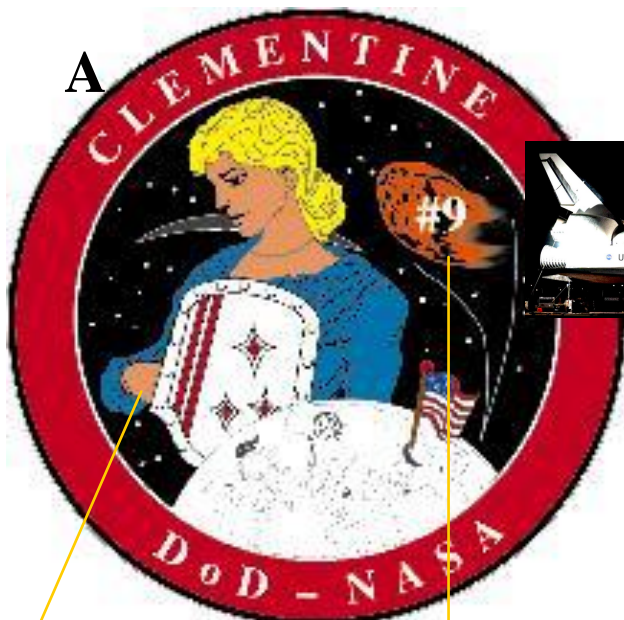

12 november 2014: Landaren Philae frigörs från Rosetta på ett avstånd av 22,5 km från kometens centrum kl. 10:03 CET. Philae landar på kometen kl. 17:03 CET och skulle förankras med en harpun, men oklarhet råder huruvida harpunen utlöstes. Kometen studeras på nära håll, och provtagningar görs.

Målet med rymdsonden Rosetta var att landa på en komet eller en asteroid, samt att undersöka kometens isinnehåll, dvs. kometens sammansättning. Proverna visade sig att isklumpen inte består av samma typ av vatten som jorden har.

Enligt urskrifterna sprängdes en stor planet i småbitar mellan Mars och Jupiter. Av småbitarna blev asteroider, kanske skapades då asteroidbältet, och av planetens olika hav bildades kometer. Se länken *Människan, Gud och vetenskap*, sidan 29. Om jorden sprängs i bitar, kommer bitarna att kallas för asteroider och olika hav kommer att bildas av kometer i olika storlekar. Den här bör vetenskapen kunna förstå. Detta kometprogram är kanske det bästa som ESA har åstadkommit hittills. Den 30 september 2016 meddelade ESA att Rosetta störtat på komet 67P och upphört med sitt mångåriga uppdrag.

ESA:s fantastiska Rosettaprogram visar att det går bra att landa på både en komet och en asteroid, så filmerna Deep Impact (1998) och Armageddon (1998) kan återspegla verkligheten.

Clementines emblem i samband med dess månprogram. Vi kan tydligt se att Clementines emblem A liknar Clementines emblem B.

Emblem A. Vi kan mycket tydligt se att bakom Clementines rygg hänger en asteroid som är numrerad med 9. Vidare visar emblemet att Clementines högra hand som håller skölden har fyra fingrar.

Emblem B. En tydlig illustration. Bakom Clementines rygg finns ingen asteroid, men dess plats har nummer 9. Men bakom henne illustreras diskret neutronstjärnan Nemesis i form av en komet. Vidare illustrerar emblemet att Clementines högra hand som håller en annan sköld har fyra fingrar. – Vad betyder dessa tecken?

Emblem A påminner mig om en hybrid/jungfru som liknar Apollo. Bakom henne syns en asteroid i form av ett brinnande berg, hänvisning till Uppenbarelseboken. Nummer 9 betyder att denna asteroid ingår i Clementine 9:s uppdrag i samband med dess månlandning. De fyra fingrarna kan kopplas till utomjordingarna, de små grå.

Emblem B. Kvinnan kopierar hybriden/jungfrun, det syns tydligt att asteroiden försvann bakom henne i rymden, men siffran 9 är kvar. Samtidigt drar en jättekomet genom solsystemet bakom hennes rygg. De fyra fingrarna kan kopplas till utomjordingarna, de små grå. Mannen i Clementine 9:s besättning kommer att få reda på att han bör förintä asteroiden i samband med jättekometens återkomst. Efter Clementine 9:s månlandning, möter han utomjordingarna. Numreringen av Clementine 9 är symbol för de 9 planeterna i vårt solsystem

Flaggan på emblem A och B är ytterligare en stark ledtråd och ett spår efter att Clementine 9 har landat på månens baksida. Se sidorna 10-12, 29-30 ovan, samt Se länken *Solen i underläge*, sidorna 35-37 och sidan 49.

Om slutet skriver Daniel att en asteroid kommer att träffa jorden, och bl.a. i evangeliet Matteus står följande: **Matt 24:15** ”När I nu fån se **förödelsens styggelse**, om vilken är talat genom profeten Daniel, stå på helig plats (Rom) – den som läser detta, han giver akt därpå.” (Profet = författare på en högre kunskapsnivå.) Se länken *Babylons hängande trädgårdar*, sidan 6, och *Turinsvepningen*, sidan 18.

Astronauter
i Stockholm
2015

Den 20-27 september 2015 besökte hundra astronauter från hela världen Sverige. Anledningen var att den årliga Planetary Congress hölls i Stockholm, Konserthuset, av Association of Space Explorers ASE. ASE bildades 1985 med syfte att sprida kunskap om rymdfärder. Vård var den förste svensken i rymden, Christer Fuglesang, **STS-116** och **STS-128**. Kongressens tema var "Inspired by space". Hittills har ca 500 besökt rymden (astronauter, kosmonauter och taikonauter) bl.a. från NASA, ESA, ROSCOSMOS, CNSA samt Japan och Kanada med flera..

Många astronauter föreläste i sitt ämne, gemensamt för alla var att deras föreläsningar var genomtänkta och lärorika, dvs. kunskap i centrum. Bland astronautgruppen fanns några riktiga tunga namn som **Aleksej Leonov**, **Bruce McCandless**, **William Anders** och **Rusty Schweickart**. William Anders var med i **Apollo 8 1968** vid den första amerikanska månfärden och Rusty Schweickart var med i **Apollo 9 1969** och testade månlandaren med McDivitt. Schweickart är med i en grupp som studerar asteroider. Den kvinnliga astronauten **Shannon Lucid**, som gjorde sin första rymdfärd i **STS-51G**, Discovery 1985, därefter i **STS-34**, Atlantis, 1989, **STS-43**, Atlantis, 1991, **STS-58**, Columbia, 1993, **STS-76**, Atlantis, 1996, och slutligen i **STS-79**, Atlantis, **Atlantis-Mir rymdstation**, 1996. Alltså sex rymdfärder med olika uppdrag.

En av huvudtalare var Jean Jacques Dordain. Han är nu pensionerad, men var chef för ESA i 15 år. "Rymden är vårt ursprung och vår framtid. Det tog lång tid för mänskligheten att acceptera att jorden inte utgör universums centrum. Nu använder vi rymden mer och mer" – Dordain pratar om planetens miljö och att vi alla har ett stort ansvar för vår framtid. Under 15 år som EAS:s chef lade han märke till att livet går allt snabbare – men de politiska besluten tas allt långsammare. Vad jag förstår menade han i sitt tal att politikerna inte hänger med längre, de saknar adekvat kunskap.

Aleksej Leonov, född 1934

Aleksej Leonov, född 1934, är det forna Sovjetunionens och Rysslands störste kosmonaut genom tiderna. I sitt genomtänkta tal talade han om sin första rymdfärd i **Voskhod 2** 1965, samt den första något problematiska rymdpromenaden. Han nämnde många gånger sin gode vän Jurij Gagarin, som var den förste sovjetkosmonaut som lyckade genomföra sin rymdfärd utan skada.

A. Leonov och hans ansiktsuttryck. Ansiktet illustrerar att han i sina tankar befinner sig i en annan värld, ett otroligt dolt rymdäventyrsliv som skapade en högre kunskapsnivå. Det utstrålar från hans ansikte, det kan vi tydligt se.

Som jag redan nämnt, är han för mig Rysslands störste kosmonaut genom tiderna. Förutom **Voskhod 2** 1965 var han med om **Apollo STP**, alltså **Apollo-Soyuz Test Program**. Hans rymdskepp **Soyuz-19** dockade med **Apollo STP** 1975. Han medverkade tillsammans med Kubasov i det genombrott i rymdsamarbetet med NASA som håller än idag. Resultatet blev att kosmonauten Aleksej Sorokin blev uttagen till **Apollo 19** 1975 och Leonov själv blev uttagen till **Apollo 20**. **Apollo 20** var höjdpunkten och en final för jordens rymdhistoria. Om jag har rätt var han med även vid **Clementine 9**:s månresa 1997. Där behövdes erfarna, mycket skickliga astronauter, och Leonov var en av dem. När **Moonwalker1966delta** och **William Rutledge** befann sig på månen, var förmodligen **Leonov** chef för rymdfärjan **Independence**. – Efter Leonov följer bl.a. Gagarin, Komarov, Sorokin och Bykovsky, med flera.

Leonov avslutade sitt tal med en appell till världens politiker att rädda jorden från **krig**, miljöhot och asteroider. Som svar på Marsresan sa han: "Allt tal om Mars lämnar vi åt journalisterna". A. Leonov har också skrivit en bok, *Two Sides of the Moon*, skriven tillsammans med den amerikanske astronauten **David Scott**, från **Gemini 8** 1966 och **Apollo15**. Landning på månen med **Falcon** 1971 tillsammans med **James Irwin** som med film dokumenterade **Apollo 20**:s landningsplats. .

Bruce II McCandless född 1937

Bruce II McCandless född 1937, ett tungt namn inom NASA. Han gjorde sin första rymdfärd med **STS-41B**, Challenger 1984. Han utförde den märkligaste rymdpromenaden hittills med en manöverenhet, MMU på ryggen. Han var ca.100 meter borta, frisläppt (utan rep) från rymdfärjan Challenger.

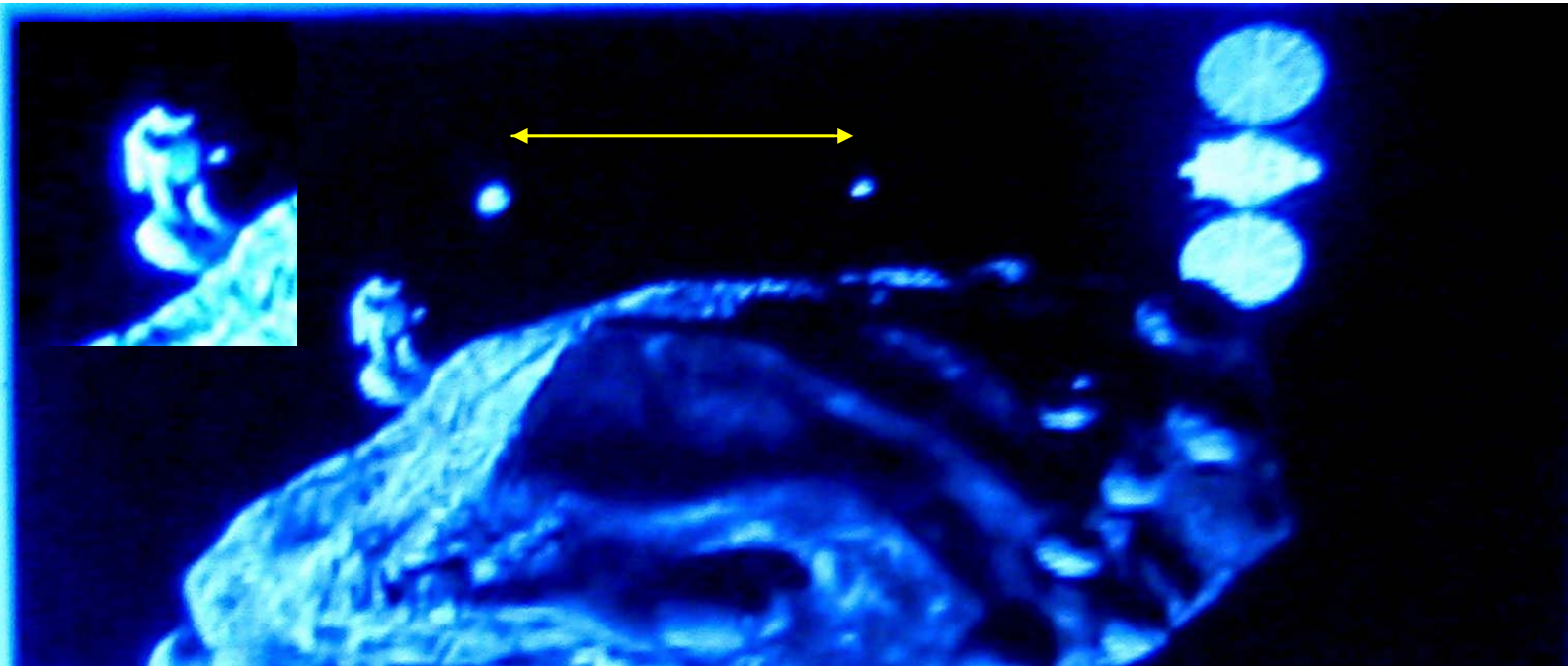
Hans andra rymdfärd ägde rum 1990 med **STS-31**, rymdfärjan Discovery som placerade Hubble Space Telescope i rymden, jordens öga mot yttre rymden.

McCandless berättade noggrant och, djupgående om sin rymdpromenad, om manöverenheten och dess allvarliga problem samt visade relevanta bilder. Han nämnde också utvecklingen av denna manöverenheten (Manned Maneuvering Unit, MMU), och han kopplade den till Orion-programmet i samband med resor till asteroider. Se nedan.

Bruce McCandless II nämnde framtidens rymdfärder med rymdfarkosten Orion till asteroider. Han visade denna bild som illustrerar en mjuklandning på en asteroid. På bilden syns manöverenheten (MMU) på en astronauts rygg, en manöverenhet som han testade själv 1984.

När vi första gången ser denna bild, tycker vi att det gäller en landning på en asteroid, vi ser en astronaut, som har en manöverenhet på sin rygg, befinna sig på en asteroids yta. Men om vi tittar lite närmare och börjar analysera den, framträder en omfattande vetenskap som McCandless II presenterade under sin stockholmsvistelse. – Bakom asteroiden syns tydligt två solar som hänger i rymden, den ena större än den andra, vår sol. Den mindre är neutronstjernen, eller neutronstjärnan, som har ett starkare magnetfält än solen. Detta är alltså ett dubbelstjärnesystem. Med andra ord: vi lever i ett dubbelstjärnesystem. Vidare är bildens budskap att asteroiden dyker upp i samband med neutronstjärnan. När neutronstjärnan passerar asteroidbältet, kommer tusentals asteroider att följa neutronstjärnan i form av en svans, neutronstjärnan kommer att dyka upp som en jättekomet. En asteroid kommer att lossna från svansen och placera sig i en bana mot jorden. NASA måste hitta den rätta asteroiden bland tusentals andra i god tid. Bilden illustrerar just detta ögonblick då NASA hittar asteroiden och Orion-besättningen lyckas landa på den.

McCandless II nämnde att på en asteroid går det inte att promenera, den har ingen dragningskraft, ett MMU är alltså nödvändigt för att överhuvudtaget kunna kommunicera på asteroiden.

Bilden har ytterligare ett budskap. Vi ser tre olika emblem, som skulle betyda att NASA planerar tre Orion-resor till var sin asteroid för att testa hur man kan tillintetgöra en asteroid utan att jorden skadas av småbitarna från den sprängda asteroiden. – Vi kan förstå den globala klimatförändringen och globala naturkatastrofer av olika slag beror på denna neutronstjärna, vilket också NASA illustrerar här ovan.

En bild från NASA. Bilden illustrerar hur en landning på en asteroid går till. Det syns tydligt att landaren Altair landar tillsammans med moderfarkosten Orion. I bakgrunden syns jorden, vilket betyder att denna asteroid befinner sig nära oss.

Så här ser ungefär ser McCandless II föreläsningen om Orion-projektet nu i närmaste framtiden. En mycket lärorik föreläsning med massor av kunskap på en högre nivå. Återstår att önska NASA lycka till.

Som avslutning av Sverigebesöket besökte astronautgruppen bl.a. staden Linköping. På bilden samlar sig gruppen framför ett SAAB-flygplan.

Man kan ju fråga sig: vad är gemensamt för alla dessa astronauter världen över? Kan de bidra till världsfred?

Gemensamt för dem är det stora intresset för rymden, dvs. kunskap i centrum, liberal politik, alltså det fria tänkandet som sammanknyter astronauterna oavsett politik, religion och nationalitet för ett gemensamt mål. Deras gemensamma jobb är för mänskligheten och freden på denna planet. Astronauterna är ett **föredöme** för jordens politiker och präster, och vistelsen här i Stockholm 2015 är ett bevis på detta.

Apollo 10 och dess mystiska rymdsignal 1969-05-18 och 1969-05-26

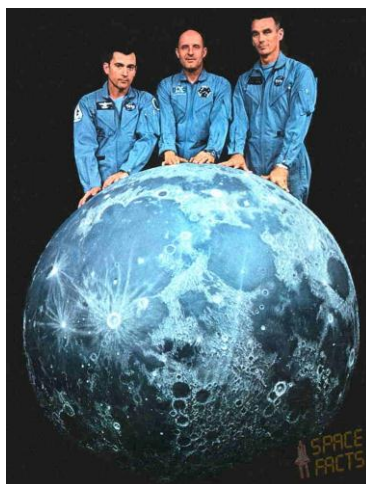
Besättningen på Apollo 10 på väg till LC-39 B

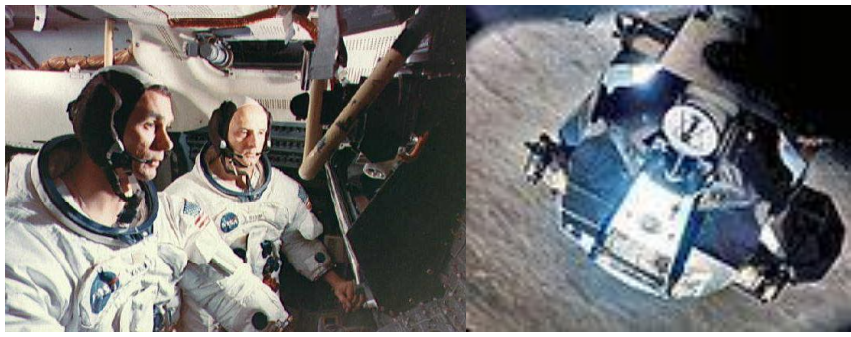
Besättningen Apollo 10 på väg till LC-39 B

Cernan, Stafford och Young

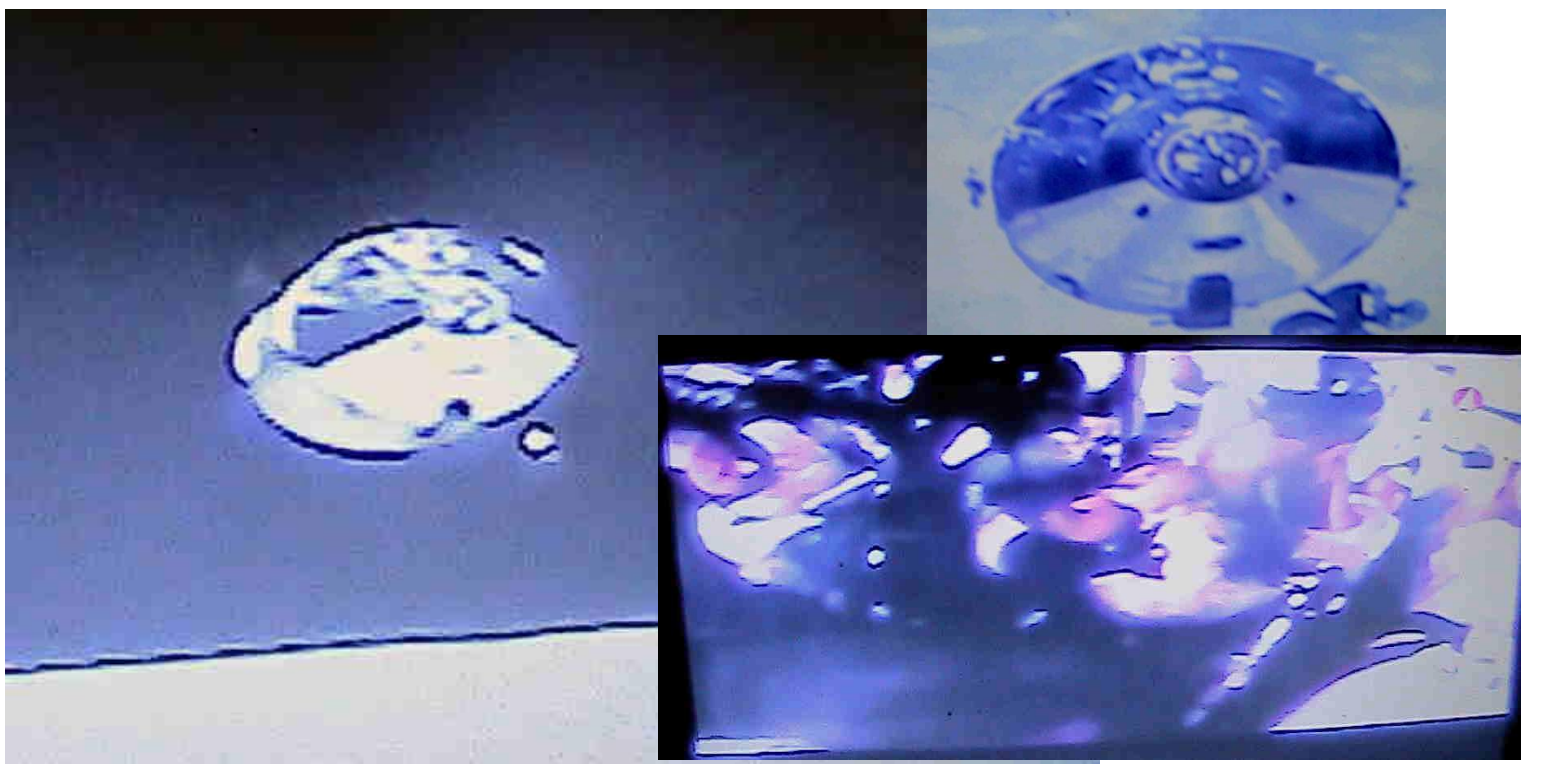
Apollo 10 vid LC-39B

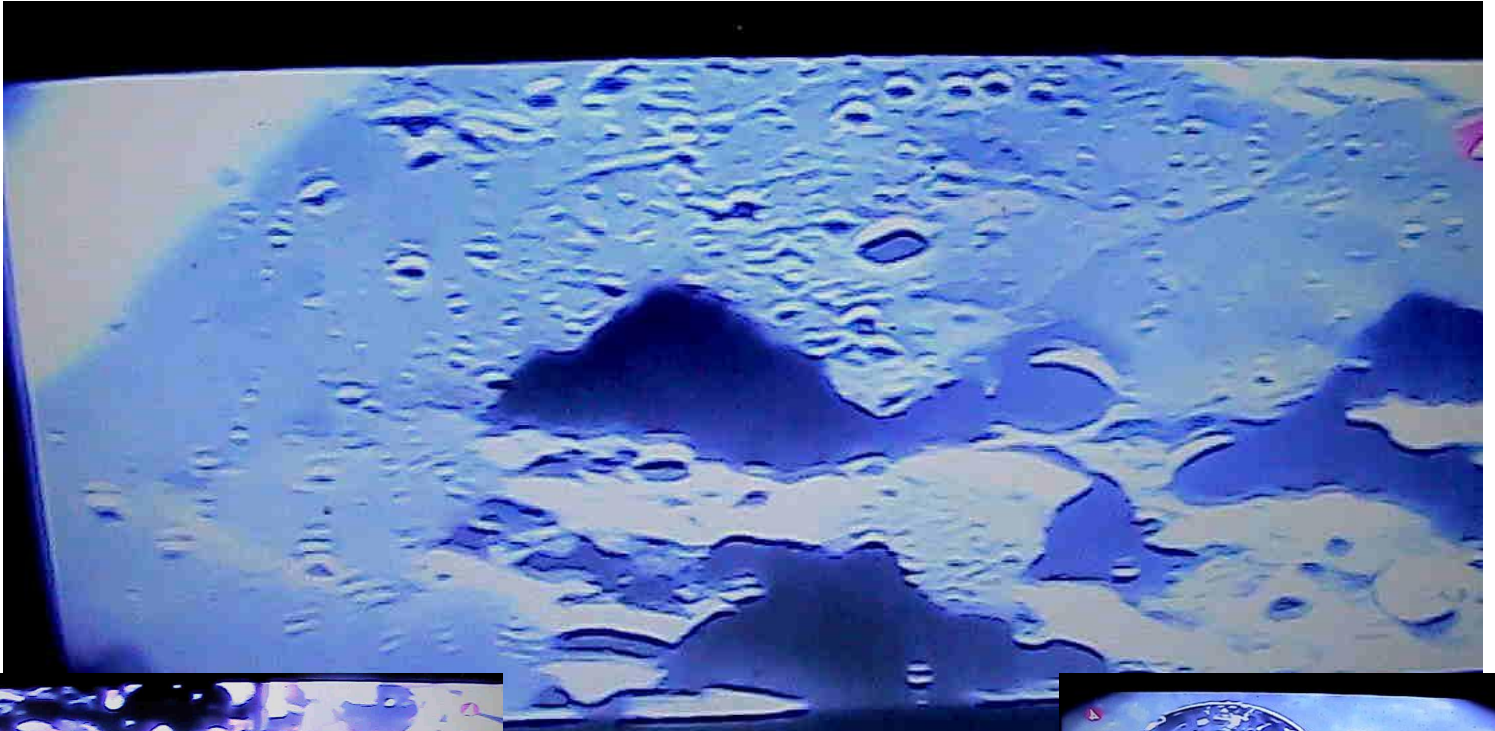
Stafford och Cernan i ML/Snoopy, den 22 maj 1969, närmar sig månens yta på månens baksida.

Charlie Brown i bana runt månen på 110 kilometers höjd med Young ombord

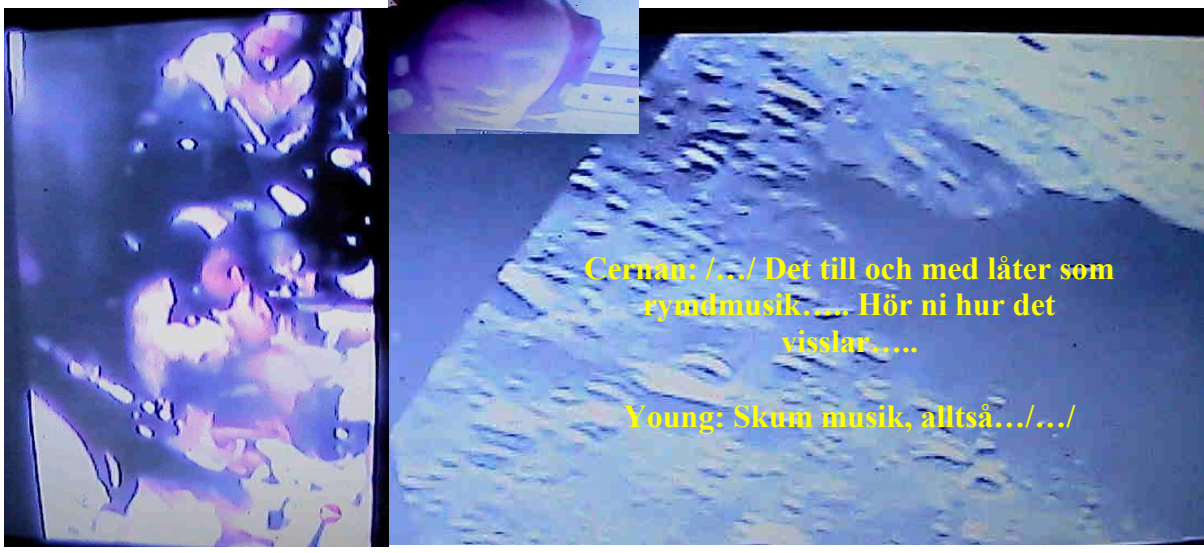

Besättningen på Apollo 10 bakom månen ca 110 km ovanför ytan.

Apollo 10 på baksidan av månen och radiokontakten med markkontrollen på jorden är bruten.

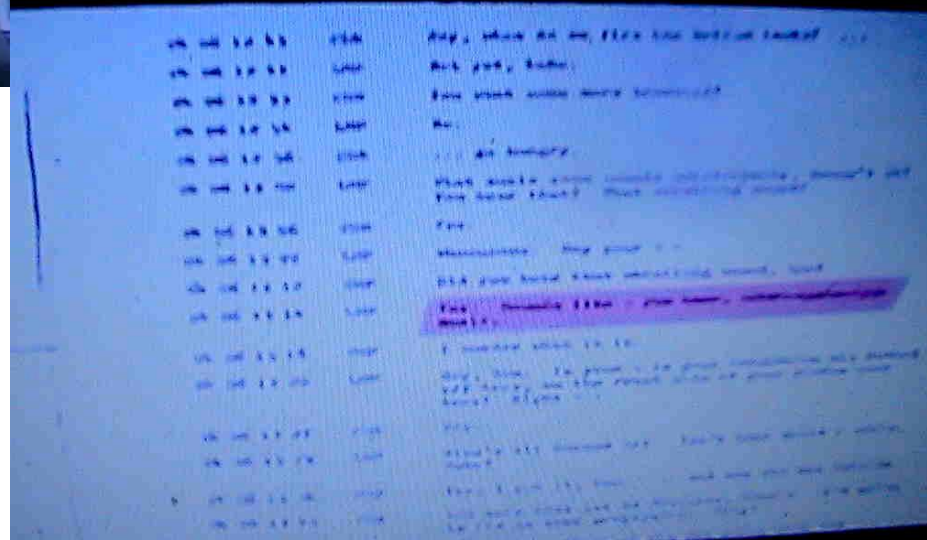
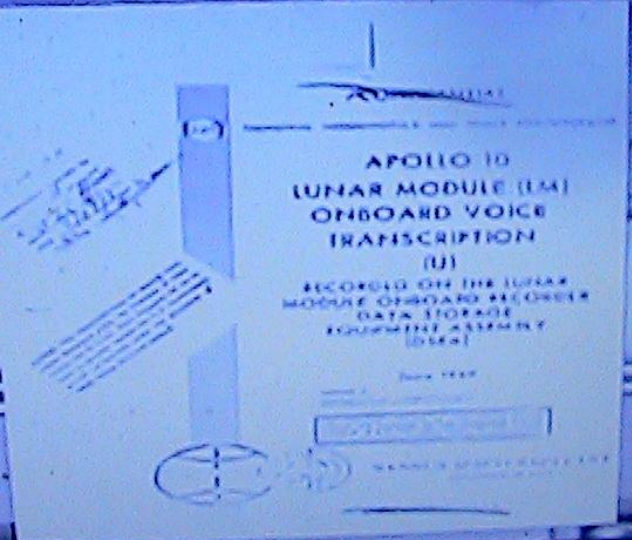

Oväntad rymdsignal uppstår i kontakten mellan månens baksida och Apollo 10.

Astronauterna i Apollo 10, Stafford, Young och Cernan ovanför månytan. Då hände någon märkvärdigt. Astronauterna hörde i ledningen ett mystiskt ljud, en signal som döptes till rymdmusik av Cernan. - Vad är det för ljud som uppstått i ledningen? – Enligt NASA så är förklaringen teknisk: två radiosändare störde varandra. – NASA ger nu en värdefull ledtråd till lösningen. Jag är säker på att NASA vet vad rymdmusiken eller rymdsignalen är.

Vi vet att mellan Apollo och jorden fanns radiokommunikation. När kontakten bröts fanns ledningen kvar mellan Apollo och jorden, och då kunde utomjordingarna använda sändaren, alltså helt enkelt koppla in sig på den frekvens som redan fungerade. På detta sätt kom signalen från utomjordingarna som astronauterna hörde och också spelade in. När rymdfarkosten kom in i banan på framsidan av månen, fungerade kontakten mellan Apollo 10 och markkontrollen i Houston. Apollo 10 rundade månen 31 gånger.

Astronauterna kom tillbaka och lämnade över bandet till NASA. Efter att man lyssnat på det, hemligstämplade NASA detta inslag från Apollo 10:s månresa.

2008 började NASA berätta om detta, och i början av 2016 släppte NASA inspelningen av denna rymdmusik från Apollo 10. Med denna rymdsignal ville bara utomjordingarna demonstrera att de finns, på månen också, i detta fall på månens baksida. – Se länkarna *Månens mysterium*, sidorna 54-56, och *Solen i underläge*, sidan 5.

Månfärder och månlandningar på månens baksida.

Sayuz 7k-LOK/Luna-15, Baikonur Cosmodrome: 1969-07-13. Då lyfte Sovjets nästa månrocket med **Sayuz 7k-LOK/Luna-15** i toppen. Denna var en bemannad månfärd med två okända kosmonauter ombord på ”Cyrillic”, Fenix.

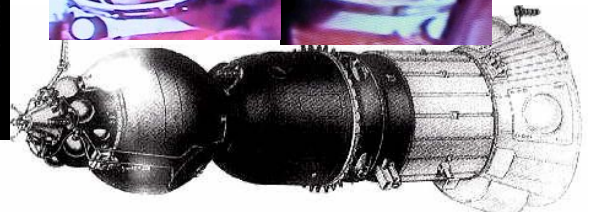
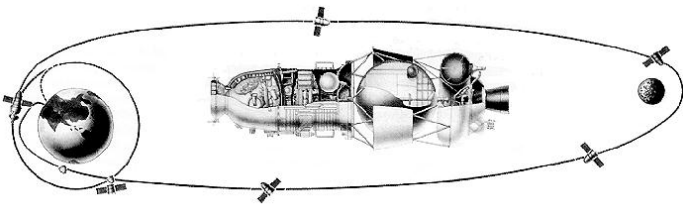
Phoenix = Eldfågel förekommer både i historia och religion. Denna rymdfarkost kraschade på månens baksida i närheten av Izsak-D. Nästan samtidigt landade den 20 juli 1969 **Eagle, Apollo 11**, på månens framsida. Se vidare länken *Solen i underläge*, sidorna 13-15. **Apollo 19** skulle ha landat 1975 med månlandaren **Artemis** på samma ställe där **Cyrillic** kraschlandade, se samma länk sidorna 15-17 och 10, samt *Månens besökare, final*, sidan 54. **Apollo 20** med månlandaren **Phoenix** landade först i augusti 1976 i närheten av kratern Izsak-D, strax utanför Kunskapens stad på månens baksida. Denna månresa var höjdpunkten i jordens moderna rymdhistoria. Se länken *Månens besökare, final*, sidorna 61-86 och *Solen i underläge*, sidorna 19-22. Rymdhistoriens största mystiska månfärd ägde rum med ”**Clementine 9**”, 1997, med landning med månlandaren Clementine på månens baksida, i närheten av Izsak-D. Där utspelades historiens längsta månfärd ca 14 dagar med det hemligaste av uppdrag. Se länken *Solen i underläge*, sidorna 35-50.

Alla dessa månfärders slutmål var månens baksida, och rymdmusiken dök upp just bakom månen. På detta sätt kan man förstå att utomjordingarna ordnade fram rymdmusiken till besättningen i Apollo 10 som hälsning. Denna hälsning har nu NASA visat upp för hela världen efter 47 år.

Sovjet och månen

I slutet av 60-talet försökte Sovjetunionen med nästan alla medel att komma först och sedan landa på månen,

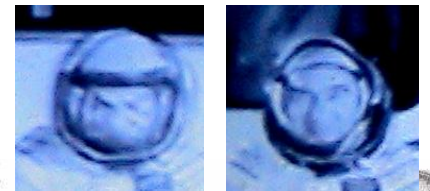
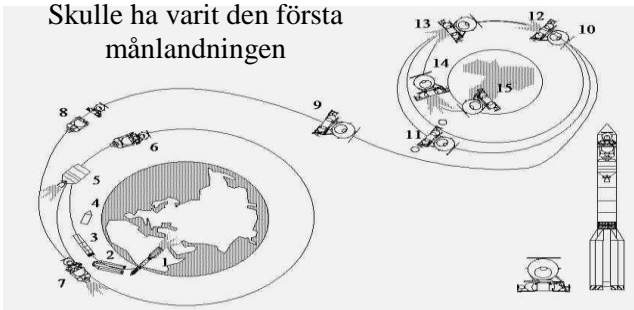
Den första bemannade månfärden

Soyuz 7K-LOK-1 kring månen den 5 mars 1968. Enligt vissa källor har Soyuz 7K-LOK-1 återvänt till jorden. Framåt kvällen den 7 mars skulle **Soyuz 7K-LOK-1** landa på jorden, men rymdfarkosten kom in i fel vinkel, varvid den brann upp i atmosfären. Därefter meddelade Sovjetunionen att både Gagarin och Seryogin omkom i samband med en flygolycka. Se vidare länken *Månens mysterium, final*, sidorna 43-44. Månfärden kodades som Zond-4.

Yuri Gagarin, Vladimir Seryogin 1968-03-02
Soyuz 7K-LOK-1, 1968-03-02

Skulle ha varit den första månlandningen

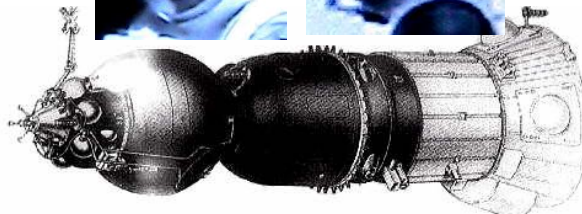
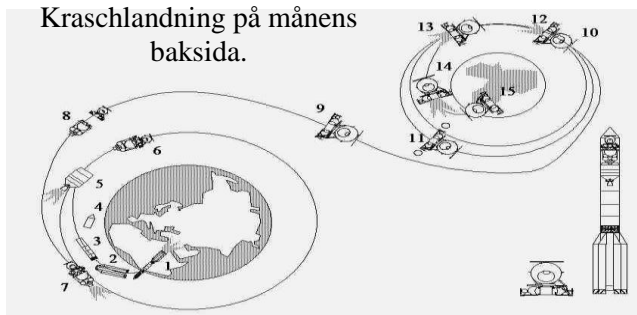

Andrei Mikoyan, okänd, 1969-07-03
Soyuz 7K-L1-1, 1969-07-03

Den 3 juli 1969 skulle **Soyuz 7K-L1-1** sändas till månen för att göra första månlandningen. Det antas ha varit fråga om en direktfärd till månen (utan separat månlandare) med en stor farkost, som skulle slungas iväg av en raket kallad N-1, avsevärt kraftigare än USA:s månrocket Saturn 5. Ombord på **Soyuz 7K-L1-1** var Mikoyan och en okänd kosmonaut. Vid starten exploderade Soyuz-rymdfarkosten och besättningen omkom omedelbart.

Se vidare länken *Månens mysterium*, sidorna 44-45.

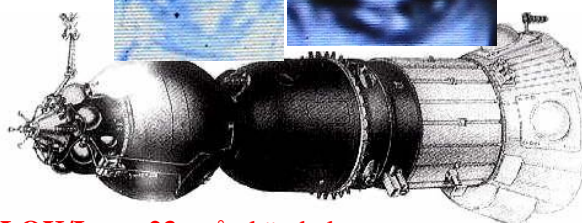
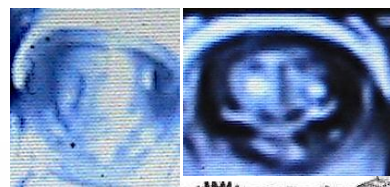
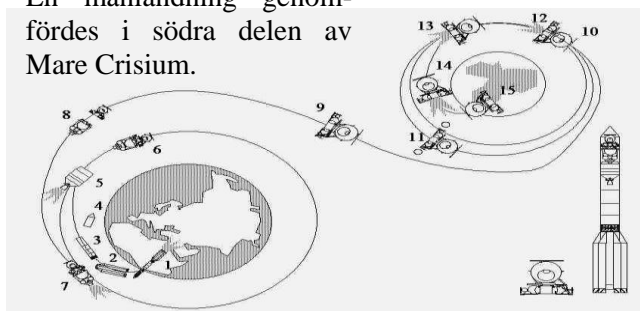
Kraschlandning på månens baksida.

Soyuz 7K-LOK/Luna 15, två okända kosmonaut 1969-07-13

Utanför kratern Izsak-D på månens baksida landade Cyrillic, Fenix, den 20 juli 1969. **Soyuz 7K-LOK/Luna 15 kraschade, alltså, så att dess besättning omkom, eller?** Se vidare länken *Solen i underläge* sidorna 14-17. Månfärden kodades som Luna-15.

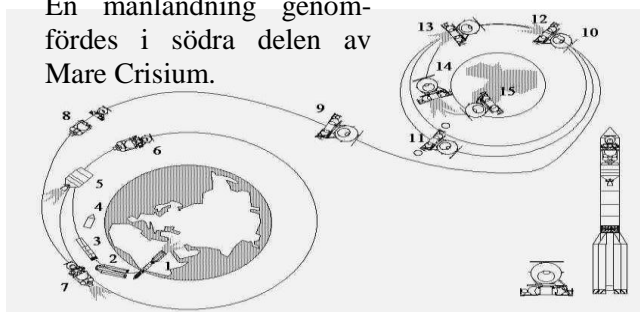
En månlandning genomfördes i södra delen av Mare Crisium.

Soyuz 7K-LOK/Luna 23, två okända kosmonaut Soyuz 7K-LOK/Luna 23, 1974-10-28

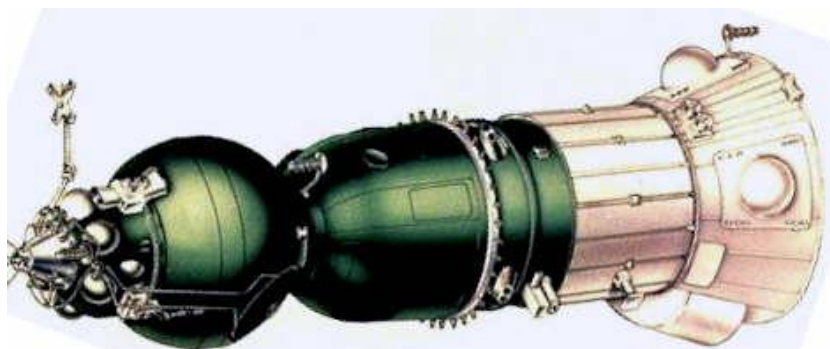
En av kosmonauterna lyckades landa i södra Mare Crisium på månens framsida. Kort efter landningen dödades kosmonauten. Se vidare länken *Månens besökare, final*, sidorna 48-54. Månfärden kodades som Luna-23.

En månlandning genomfördes i södra delen av Mare Crisium.

Soyuz 7K-LOK/Luna 24, två okända kosmonauter Soyuz 7K-LOK/Luna 24, 1976-08-09

En av kosmonauterna lyckades landa i södra Mare Crisium på månens framsida. Vistelsen på månen var utan problem, förmodligen Sovjets sista månlandning. Därmed avslutades månprojektet Luna. Se mer länken *Månens besökare, final*, sidorna 56-60. Månfärden kodades som Luna-24

Kampen om månen

1968-1976

**Besättningen på Soyuz 7K-LOK-1, Yuri Gagarin, Vladimir Seryogin, på väg till uppskjutningsrampen Soyuz 7K-LOK-1, 1968-03-02
Tiuratam Cosmodrome
Soyuz 7K-LOK-1 varvade månen några gånger**

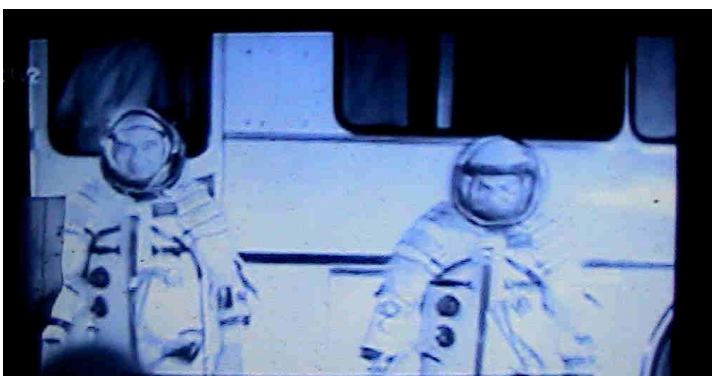
**Besättningen Apollo 8, Borman, Lowell och Anders på väg till uppskjutningsrampen LC-39 A
Apollo-8, 1968-12-21
Kennedy Space Center, Florida
Apollo 8 varvade månen tio gånger**
Se länkarna *Månens mysterium*, sidorna 29-52, och *Solen i underläge*, sidorna 4 och 79.

**Besättningen på Soyuz 7K-L1-1, Andrei Mikoyan och en okänd kosmonaut på väg till uppskjutningsrampen Soyuz 7K-L1-1, 1969-07-03
Tiuratam Cosmodrome
Raketten N1 exploderade vid starten, skulle ha varit först att landa på månen**

**Besättningen på Apollo 11, Armstrong, Collins och Aldrin på väg till uppskjutningsrampen LC-39 A
Apollo-11, 1969-07-16
Kennedy Space Center, Florida
Apollo 11 landade på månen 1969-07-20
Valspråk: "Ett litet steg för en människa, ett ofantligt språng för mänskligheten".
Neil Armstrong, 1969 från månen
Se länken *Månens mysterium*, sidorna 57-61, och *Solen i underläge*, sidan 4.**

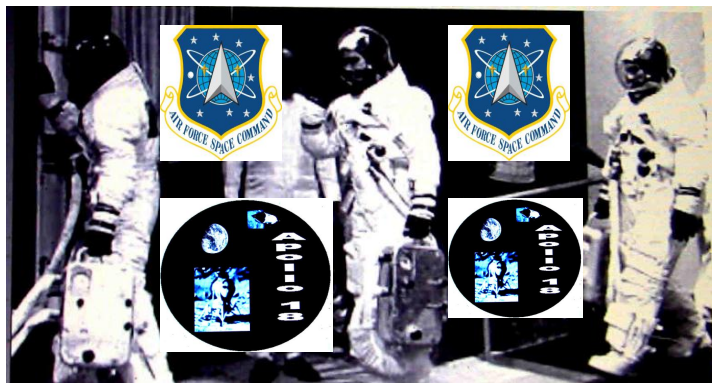
Besättningen på **Soyuz 7K-LOK/Luna 15/Phoenix**: två okända kosmonauter på väg till uppskjutningsrampen.
Soyuz 7K-LOK/Luna 15, 1969-07-13
Baikonur Cosmodrome
Soyuz 7K-LOK/Luna 15, kraschade på månens baksida i närheten av kratern Izsak D den 20 juli 1969.
 Överlevde kosmonauterna kraschen?

Om Soyuz 7K-LOK/Luna 15, **Phoenix** skulle ha lyckats landa, skulle Sovjet ha vunnit kapplöpningen före USA, med små marginaler. Men segern skulle ha varit enormt eftersom de skulle ha landat på baksidan av månen. Efter att Eagle hade landat, berättade besättningen för Capcom (CC), att de såg Soyuz 7K-LOK/Luna 15 krascha och att dess besättning omkom. Förmodligen fick Sovjet veta genom NASA, att USA vunnit kapplöpningen om att landa först på månen. Phoenix kraschlandade i närheten av det fyra km långa UFO, det utomjordiska rymdskeppet.

Se länken *Månens mysterium*, sidorna 57-61, och *Solen i underläge*, sidorna 6 och 80

Besättningen på **Soyuz 7K-LOK/Luna 23**: två okända kosmonauter på väg till uppskjutningsrampen.
Soyuz 7K-LOK/Luna 23, 1974-10-28
Tiuratam Cosmodrome
Soyuz 7K-LOK/Luna 23 landade på månens framsida i södra Mare Crisium den 6 november 1974.

Besättningen Apollo 18: N. Walker, J. Grey och B. Anderson på väg till uppskjutningsrampen SLC-6.

Apollo 18, 1974-12-18?
Vandenberg Air Force Base, California
Apollo 18 landade på månen 1974-12-22?

Alltså landade de i södra Mare Crisium på månens framsida.
 Se *Månens besökare, final*, sidorna 20-48, och *Solen i underläge*, sidorna 9 och 85-86

Besättningen på **Soyuz 7K-LOK/Luna 24**: två okända kosmonauter på väg till uppskjutningsrampen.
Soyuz 7K-LOK/Luna 24, 1976-08-09
Tiuratam Cosmodrome
Soyuz 7K-LOK/Luna 24, landade på månens framsida i södra Mare Crisium den 18 augusti 1976.

Besättningen Apollo 20: W. Rutledge, L. Snyder och A. Leonov på väg till uppskjutningsrampen SLC-6.

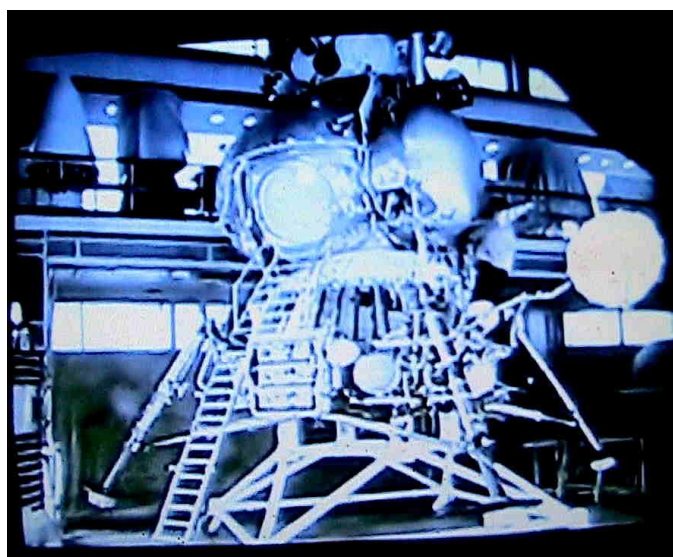
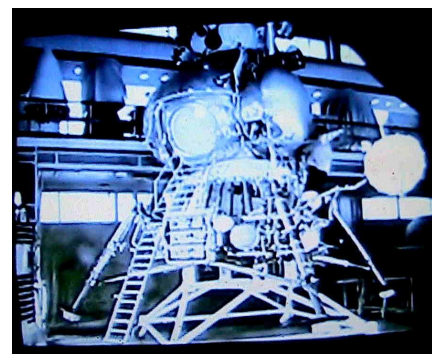
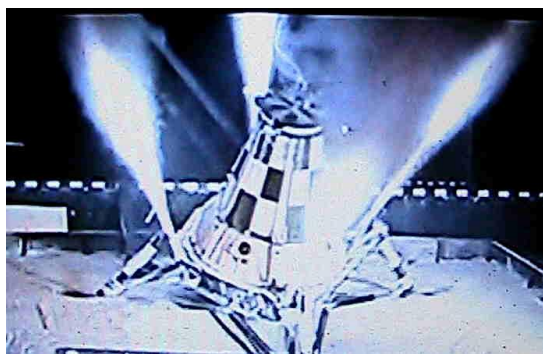
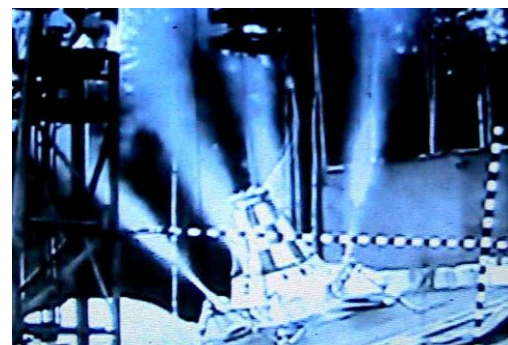
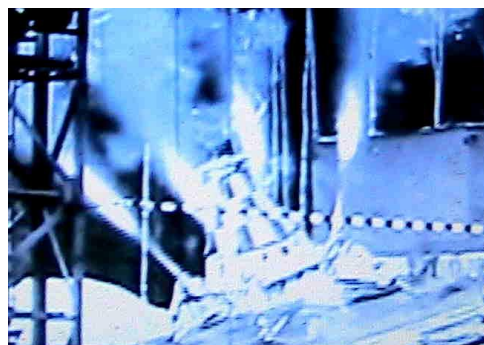
Apollo 20, 1976-08-16
Vandenberg Air Force Base, Kalifornien
Apollo 20 landade på månens baksida 1976-08-18.

De landade alltså i närheten av Izsak-D.
 Se länken *Månens besökare, final*, sidorna 61-85 och *Solen i underläge*, sidorna 10 och 86-87

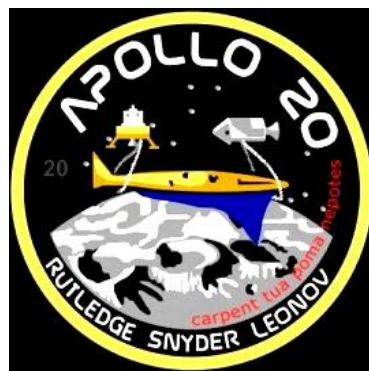

Slutmål

Sovjets månlandare Lunnig Korabl, LK

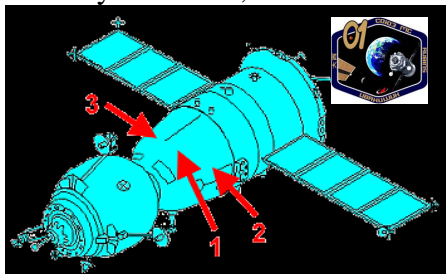
Även Sovjet utförde massor av landningstester i samband med månlandningen. Bilderna ovan visar hur testlandningen gick till med månlandaren. Enligt vissa källor landade **Soyuz 7K-LOK/Luna 15/Phoenix** på månens baksida 1969 strax före Apollo 11, Eagle. Kort kan man sammanfatta med hjälp av den hemliga lista som finns ute på Internet, att Sovjet kom först till månen och också landade där före USA, men månfärderna misslyckades och USA vann kampen om månen. Sedan 1975 har Sovjetunionen/Ryssland och USA tillsammans genomfört värdefulla månfärder och rymdforskning på en högre kunskapsnivå. Nu måste jag tillägga att även Kina är på samma väg, som jordens tredje största rymdnation. De har också landat på månen med sin obemannade månfarkost Chang'e 3 och mån bilen Jadekaninen 2013. Se länken *Solen i underläge*, sidorna 61-69. Månen är en viktig himlakropp.

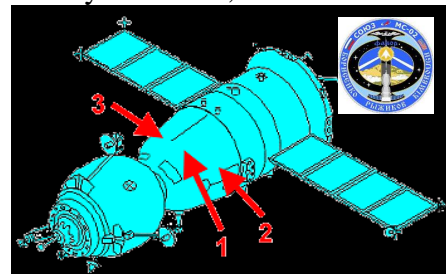
Kosmonauterna

BBC och kosmonauterna. 2014 producerade BBC en dokumentär om det sovjetryska rymdprogrammet. Dokumentären hade rubriken *Kosmonauterna* och producerades med den ryska Rymdstyrelsens tillstånd. Kosmonauterna Aleksej Leonov och Georgij Gretjko fanns bland de ursprungliga kosmonauterna. De berättade bl.a. om orsaken till att Sovjet förlorade kapplöpningen om månlandningen, om varför så många rymdfärder misslyckades och om varför många kosmonauter dog i början av verksamheten. Sergej Koroljov var chefskonstruktör och ledare för rymdprogrammet, han själv valde ut kosmonauterna för kommande uppdrag genom dialog och samtal. Han beskrevs som hjärnan bakom verksamheten men saknade resurser, alltså finansiering. På grund av detta förlorade sovjet månen till NASA, USA. Efter Koroljovs död 1966 uppstod ett tomrum och i det tomrummet försvann månlandningen. Månprogrammet behövde resurser och tid och Sovjet saknade båda. Efter samarbetsavtalet mellan Sovjet och USA 1974-75 började även Sovjet/Ryssland vara öppna för omvärlden. Av programmet framgår tydligt att kosmonauterna liksom astronauterna arbetar för mänskligheten och freden. Jag hoppas att även taikonaterna ansluter sig.

Soyuz MS-01, 2016-07-07

Soyuz MS-02, 2016-10-19

Expedition 48

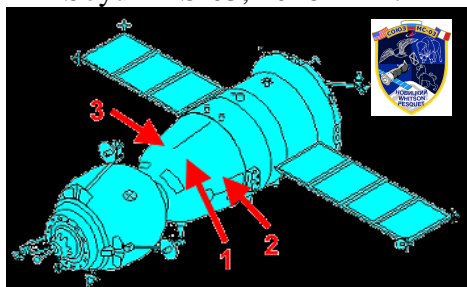

ISS

Expedition 49

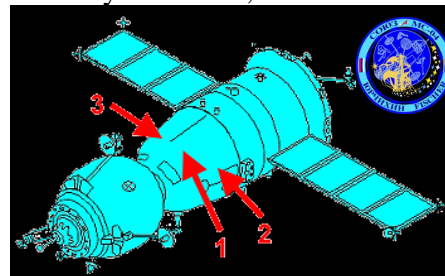
Soyuz MS-03, 2016-11-17

РОСКОСМОС

ISS och neutronstjärnan i form av en komet. ISS rymdstationen togs i bruk år 2000, sedan dess bevakar den, den fruktade neutronstjärnan Nemesis/Planet X.

Soyuz MS-04, 2017-04-21

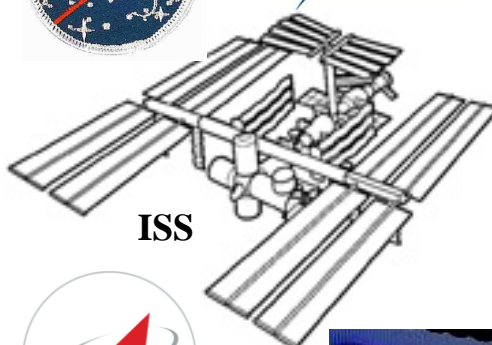
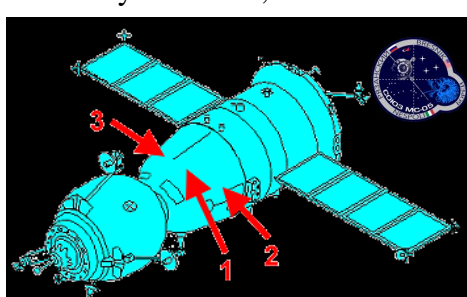

Expedition 50

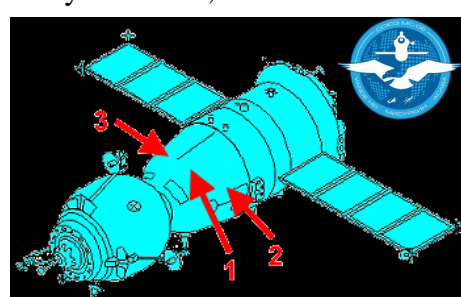
Expedition 51

Soyuz MS-05, 2017-06-28

ISS

Soyuz MS-06, 2017-09-12

Expedition 52

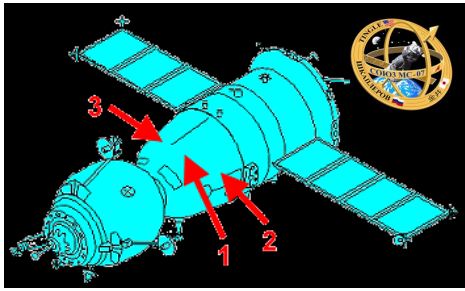
Expedition 53

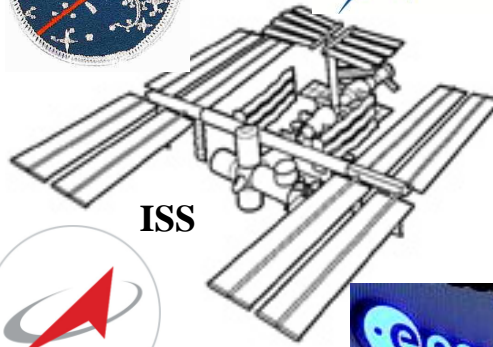
РОСКОСМОС

Soyuz MS-07, 2017-12-17

Expedition 54

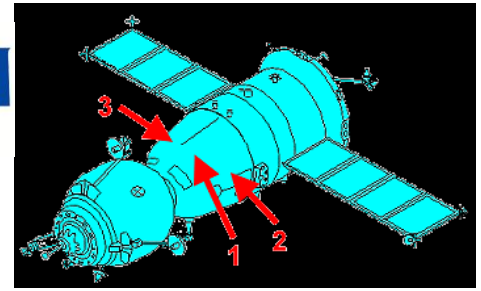
ISS

РОСКОСМОС

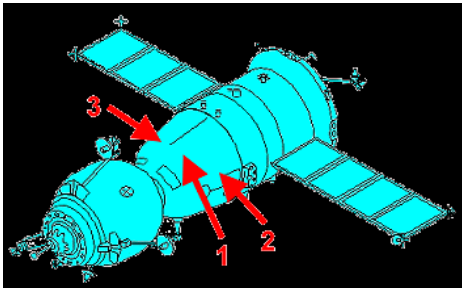

Soyuz MS-08, 2018-03-

Expedition 55

Soyuz MS-09, 2018-05-

Expedition 56

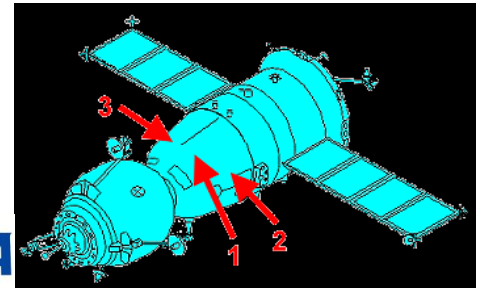
ISS

РОСКОСМОС

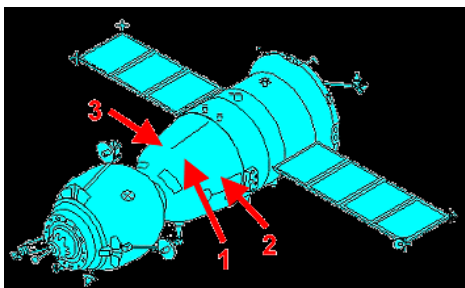

Soyuz MS-10, 2018-09-

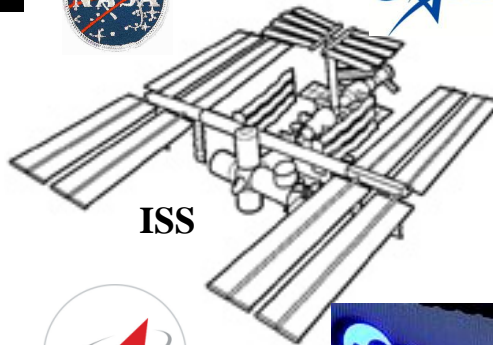

Expedition 57

Soyuz MS-11, 2019-03-

Expedition 58

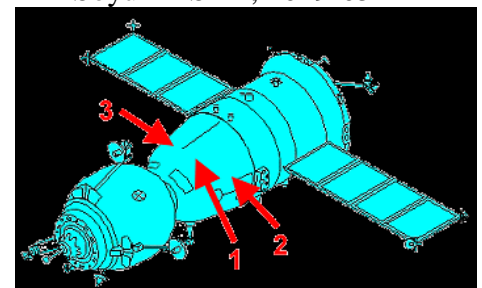
ISS

РОСКОСМОС

Soyuz MS-12, 2019-05-

Expedition 59

De bästa valspråken genom tiderna

Enligt min kunskap har dessa tre använt de bästa valspråken på denna planet.

Julius Caesar, 100-44

Romariket, Valspråk:

”Tärningen är kastad”

”Jag kom, jag såg, jag segrade”

Se länken *Människan, Gud och vetenskap*, sidan 59.

Shah av Iran, 1941-1979

Mohammad Reza Pahlavi, (1919-1979))

Dynastin Pahlavi, Konungarnas konung,

Valspråk:

”Kyros! Store Konung! ”Sov lugnt, vi är vakna”.

”Den som skapade mig har sagt att han själv är domare.”

Se länken *Falken flyger inte längre*, sidan 27.

Neil Armstrong, 1930-2012

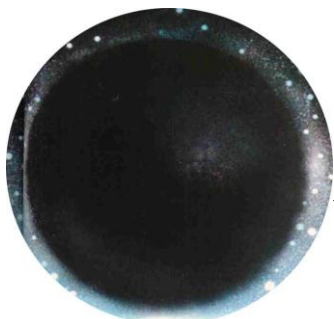
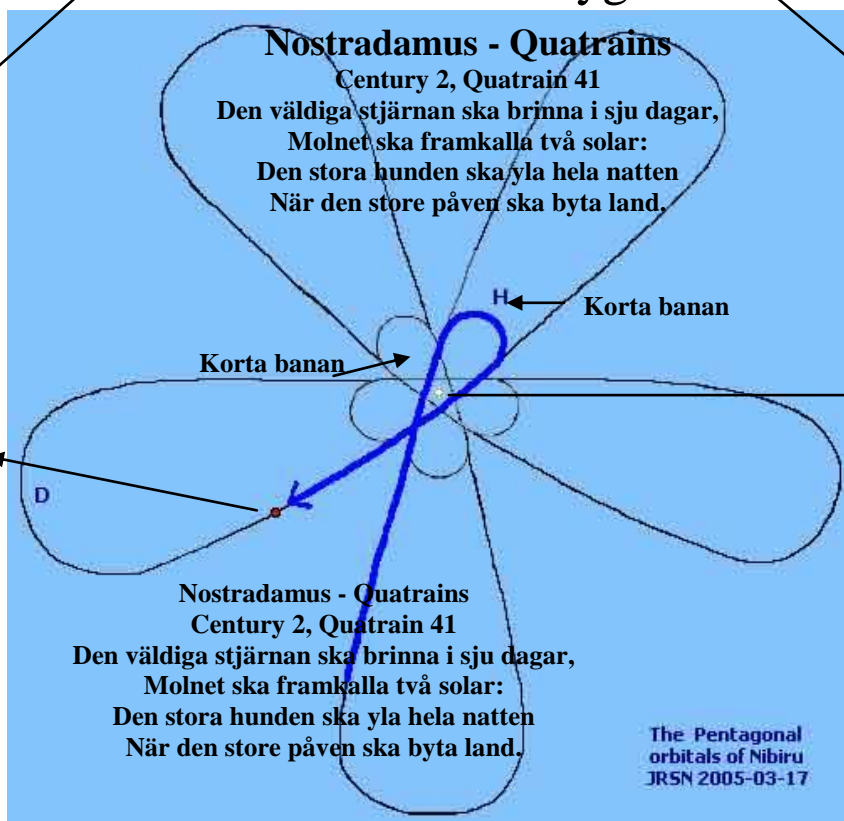
Astronaut, NASA, Valspråk:

”Ett litet steg för en människa”

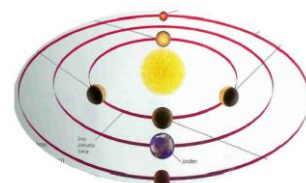
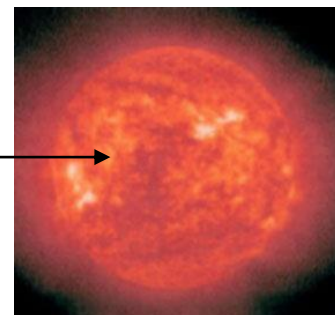
Ett ofantligt språng för mänskligheten”.

Neil Armstrong, 1969 från månen
Se länken *Solen i underläge*, sidan 6.

Tusen år = Ett dygn

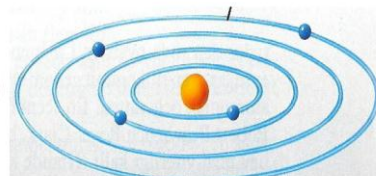
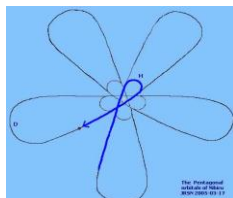
Neutron-solsystem med neutronstjärnan; 7 planeter kretsar runt mörka solen

Vårt solsystem med solen; 8 planeter kretsar runt solen

Nostradamus och dubbelstjärnesystemet

Bilden illustrerar neutronstjärnans pentagonala bana runt solen. Neutronstjärnan befinner sig redan i vårt solsystem, är på den långa banan, och kommer att gå in i den kortare efter att den dragit förbi solen. Den kortare banan är ca 800-1000 år. Tiden går mycket långsammare i neutronstjärnans solsystem, i vilket också planeten Nibiru kretsar runt den mörka solen. Planeten Nibiru saknar måne. Enligt vissa källor är ett dygn där ca 1 000 år, alltså i det andra solsystemet, sju dygn är cirka 7 000 år. Se vidare länkarna *Förödelsens styggelse* och *Gravitationens gåta*, sidorna 10-13.

STS-135

Moderskepp: Atlantis
 Start: July 8, 2011
 Atlantis sista resa
 Sista resan med rymdfärjan

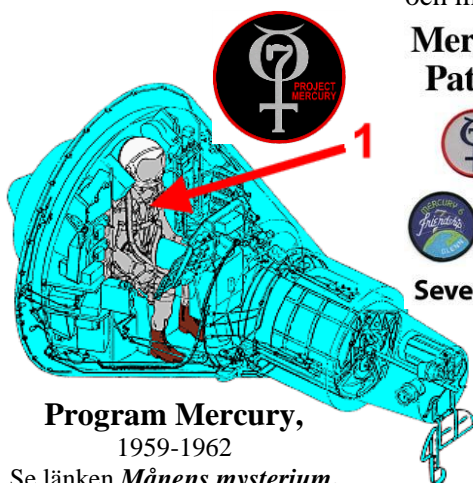

Från STS 1 till STS 400

STS-400

Endeavors sista flygning
 Start: Start vid behov (LON) 2018-19
 Sista resan med rymdfärjan

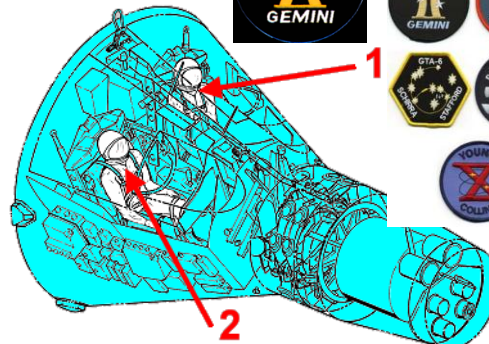
Mercury Program Patch Collection

Seven 3-inch Patches!

Program Mercury, 1959-1962

Se länken *Månens mysterium*, sidorna 14-18

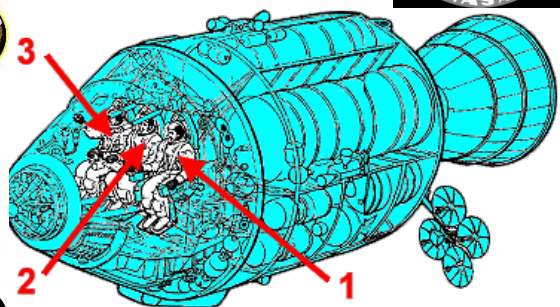

Project Gemini Patch Collection

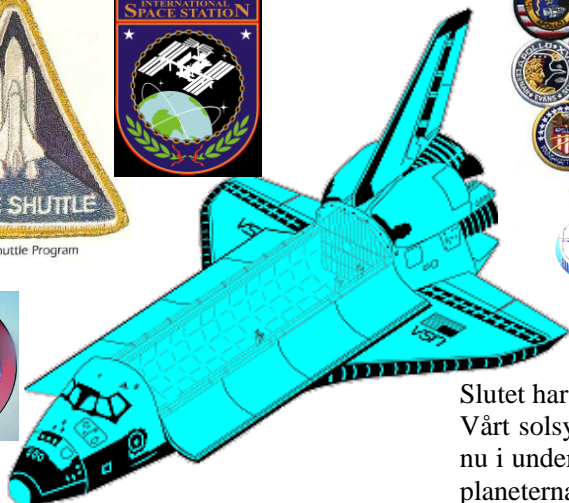
Program Gemini, 1965-1966

Se länken *Månens mysterium*, sidorna 23-142 och *Månens besökare, final*, sidorna 34-36

Program Apollo, 1967-1976

Se länken *Månens mysterium* sidorna 47-102, *Månens besökare, final* sidorna 20-27, 36-49, 54-55, 61-85 och *Solen i underläge* sidorna 4-10, 13-17, 78-87, 88-89.

STS program, 1977-2011

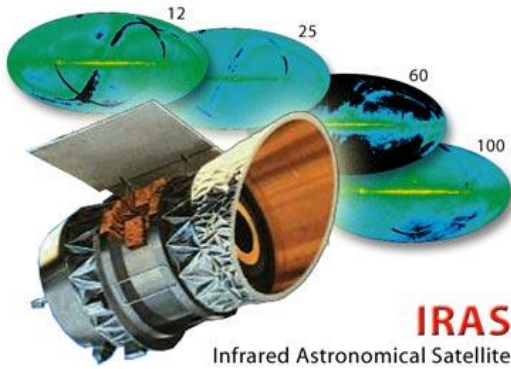
Se länken *Månens mysterium*, sidorna 103-104 och *Solen i underläge*, sidorna 28-33, 48-49, 88

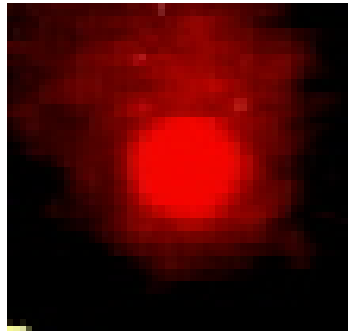
Slutet har inletts. Den globala klimatförändringen beror på dubbelstjärnesystemet. Vårt solsystem har två solar som kretsar runt varandra, den ena befinner sig just nu i underläge. Ju närmare kometen, neutronstjärnan, kommer desto snabbare går planeternas bana kring solen. Även jorden kommer att genomgå en förändring av sitt vibrationsläge och på grund av accelerationen går tiden allt fortare på jorden, också ett tecken på neutronstjärnans närvaro i solsystemet. Alla vet att tiden går allt snabbare, nu vet ni varför. Den som återstår nu är väntan på den stora kometens, neutronstjärnans ankomst, en naturkatastrof.

Som avslutning av detta tema, låt mig kort se tillbaka till IRAS-satelliten som sändes i väg den 25 januari 1983 från Vandenberg Air Force Base, Kalifornien. En produktion av USA, Holland och Storbritannien.

IRAS
Infrared Astronomical Satellite

percent frozen water on its crater-pocked surface...

Planet X - Is It Really Out There?

Shrouded from the sun's light, mysteriously tagging at the orbits of Uranus and Neptune, is an unseen force that astronomers suspect may be Planet X—a 10th resident of the Earth's celestial neighborhood.

Last year, the infrared astronomical satellite IRAS, circling in a polar orbit 360 miles from the Earth, detected heat from an object about 50 billion miles away that is now the subject of intense speculation.

Possibly as Large as Jupiter
Mystery Heavenly Body Discovered

By Thom O'Toole

A heavenly body possibly as large as the giant planet Jupiter and possibly as close to Earth that it would be part of this solar system has been found in the direction of the constellation Orion by an orbiting telescope aboard the U.S. infrared astronomical satellite.

So mysterious is the object that astronomers do not know if it is a planet, a giant comet, a nearby "protostar" that never got hot enough to become a star, a distant galaxy so young that it is still in the process of forming its first stars or a galaxy so shrouded in dust that none of the light sent by its stars ever gets through.

"All I can tell you is that we don't know what it is," Dr. Gerry Neugebauer, IRAS chief scientist for California's Jet Propulsion Laboratory and director of the Palomar Observatory for the California Institute of Technology, said in an interview.

The most fascinating explanation of this mystery body, which is so cold it casts no light and has never been seen by optical telescopes on Earth or in space, is that it is a giant gaseous planet as large as Jupiter and as close to Earth as 50 billion miles. While that may seem like a great distance in earthbound terms, it is a stone's throw in cosmological terms, so close in fact that it would be the nearest heavenly body to Earth beyond the outermost planet, Pluto.

"If it is really that close, it would be a part of our solar system," said Dr. James Hoak of Cornell University's Center for Radio Physics.

See OBJECT, A12, Col. 1

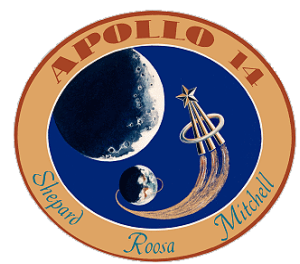
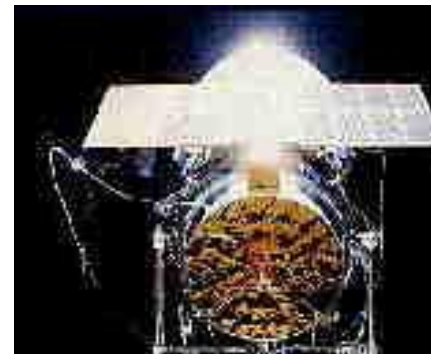
Clues Get Warm in the Search for Planet X

45-year-old Hatfield, a naturalist and a former NASA scientist, was a Hatfield-McCoy Ford and by members of both families in Williams, W.Va.

planet once once exchanged jested banter and rascals and even moonshining. A four-lane McDonald's, a Sizzler steakhouse and auto dealership, part of seven that Congress had set 20 years ago when it established Appalachian Regional Commission's poverty-stricken land into part of the Great Society program.

WORLD REPORT, Sept. 10, 1984

Se vidare länken [Mayakalendern och Omega.](#)

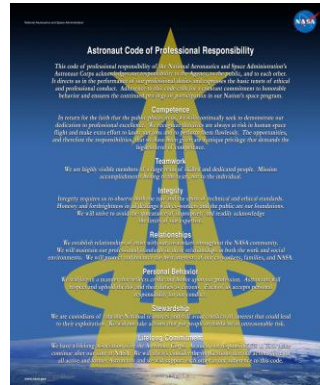
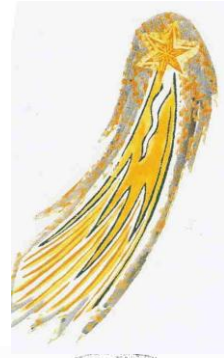

Vad jag förstår var satelliten IRAS specialbyggd för att upptäcka planeter utanför solsystemets gräns, alltså bakom Pluto (Kuiper Belt) i samarbete med Holland och Storbritannien. Den här satelliten upptäckte neutronstjärnan Nemesis 1983. NASA hade en ledtråd efter neutronstjärnan redan under 60-70 talet, Apollo 14:s emblem 1971 illustrerar en komet och Nemesis kommer slutligen dyka upp som en sådan. Emblemet illustrerar att det finns ett samröre mellan neutronstjärnan och månen, exempelvis kanske månen tillhörde neutronstjärnans solsystem i det förflutna. I urskrifterna nämns inte månen, endast en liten måne, vid namn **Azatlan** fanns vid den tiden. Den störtade mot jorden. Se länken **Månens besökare, final**, sidorna 3 och 19 och **Solen i underläge**, sidan 3. En sak är klar och tydlig: NASA och dess allierade vet mer om både månen och neutronstjärnans historia än de officiellt meddelar. Även NASA-astronauterna har hittat märkliga saker på månen, på både fram- och baksidan. Se länken **Månens mysterium**, sidorna 96-102. Kort kan man sammanfatta att IRAS var rymdhistoriens viktigaste satellit i samband med neutronstjärnan.

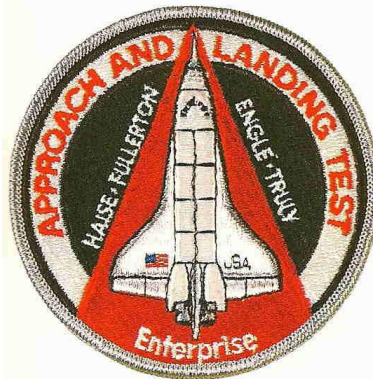
Till RYMDEN

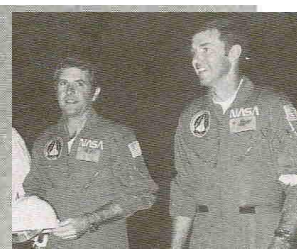
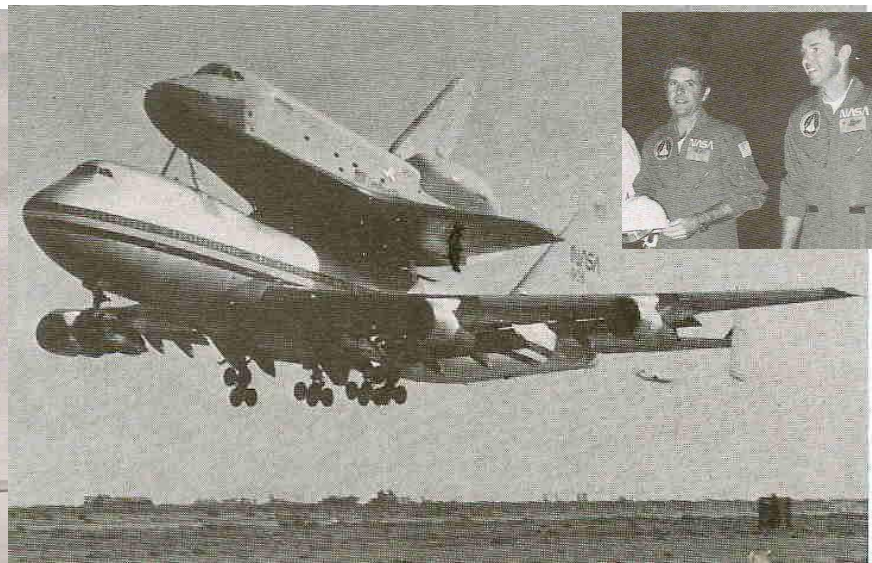
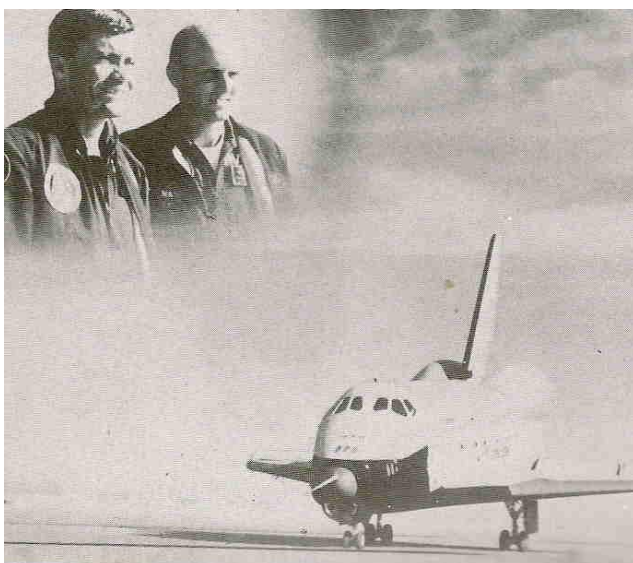
Space Shuttle Program

STS Test-1, Enterprise
Fred Haise, Charles Fullerton
1977-08-12

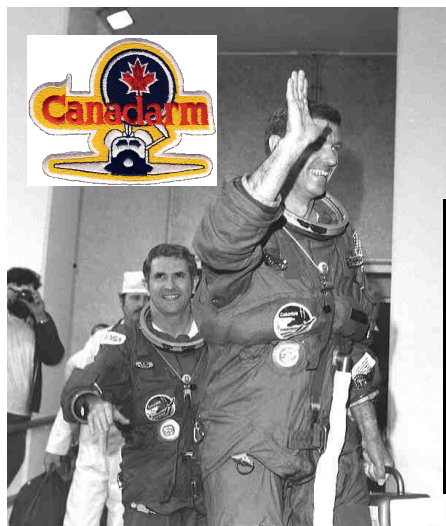

STS Test-2, Enterprise
Joe Engle, Richard Truly
1977-09-16

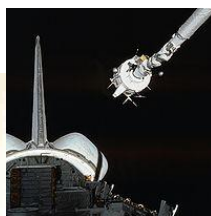
Den som följer rymdprogrammet ser att det finns en huvudaxel placerad i själva programmet Apollo-IRAS-STS-ISS. Den som studerar och sätter sig in i jordens rymdprogram, ser där en ganska tydlig bild som fokuserar just på neutronstjärnan som man slutligen lyckades hitta 1983. Den kommer snart att dyka upp på himlen mellan Mars och Jupiter. Programmet NASA STS fungerade som en rymdhiss mellan jorden och rymden och utan rymdfärjorna skulle det inte finnas någon bemannad internationell rymdstation i rymden runt jorden.

Låt oss nu blicka tillbaka till NASA STS rymdprogram som var det viktigaste rymdprogrammet i 30 år och som fungerade som rymdhiss mellan jorden och himlen.

STS-1, Columbia
John W. Young, Robert Crippen
12 april 1981
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-2, Columbia
Joe H. Engle, Richard H. Truly
12 november 1981
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-3, Columbia
Jack R. Lousma, C. Gordon Fullerton
22 mars 1982,
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-4, Columbia
Thomas K. Mattingly I, Henry W. Hartfields, Jr
4 juli 1982
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

SBS 3 satellit

TDRS-A

STS-5, Columbia
Vance D. Brand, Robert F. Overmyer, Joseph P. Allen, William B. Lenoir
11 november 1982,
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-6, Challenger
Paul J. Weitz, Karol J. Bobko, Story Musgrave, Donald H. Peterson
4 april 1983,
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

OSTA-2

STS-7, Challenger

Robert L. Crippen, Frederick H. Hauck, John M. Fabian, Sally K. Ride
Norman E. Thagard
18 juni, 1983,
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

INSAT-1B

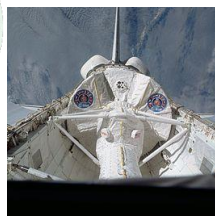

STS-8, Challenger

Richard H. Truly, Daniel C. Brandenstein, Guion S. Bluford, Jr.
Dale A. Gardner, William E. Thornton
5 september, 1983,
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

Spacelab I

STS-9, Columbia

John W. Young, Brewster H. Shaw, Jr., Owen K. Garriott
Robert A. Parker, Ulf Merbold, Byron K. Lichtenberg
8 december, 1983,
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

Palapa B2

STS-41-B, Challenger

Vance D. Brand, Robert L. Gibson, Bruce McCandless II
Robert L. Stewart, Ronald E. McNair EVAs 2
3 februari, 1984,
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

LDEF,

STS-41-C, Challenger

Robert L. Crippen, Francis R. Scobee, Terry J. Hart, James D. A. van Hoften
George D. Nelson, - 6 april, 1984, KSC, Florida 39A

Telstar 3C

Syncom IV

STS-41-D, Discovery

Henry W. Hartsfield, Jr., Michael L. Coats, Richard M. Mullane
Steven A. Hawley, Judith A. Resnik, Charles D. Walker
5 september 1984, KSC, Florida 39A

ERBS

STS-41-G, Challenger

Robert L. Crippen, Jon A. McBride, Kathryn D. Sullivan, Sally K. Ride
David C. Leestma, Paul D. Scully-Power, Marc Garneau
5 oktober 1984,
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-51-A, Discovery

Frederick Hauck, David M. Walker, Joseph P. Allen, Anna Lee
Fisher, Dale Gardner
16 november, 1984,
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

Westar 6

STS-51-C, Discovery, DOD

Thomas K. Mattingly II, Loren J. Shriver, Ellison S.
Onizuka, James F. Buchli, Gary E. Payton
24 januari, 1985,
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

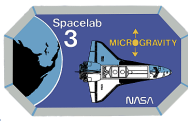

STS-51-D, Discovery

Karol J. Bobko, Donald E. Williams, M. Rhea Seddon
S. David Griggs, Jeffrey A. Hoffman, Charles D. Walker
Edwin J. Garn
12 april, 1985,
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

Telesat-I

STS-51B, Challenger

Karol J. Bobko, Donald E. Williams, M Rhea Seddon, S. David Griggs
Jeffrey A. Hoffman, Charles D. Walker, Edwin J. Garn,
12 april, 1985, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

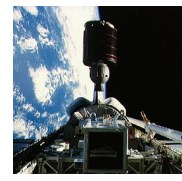

STS-51-G, Discovery

Daniel C. Brandenstein, John O. Creighton, John M. Fabian, Steven R. Nagel
Shannon W. Lucid, Patrick Baudry, Sultan Salman Al Saud
17 juni, 1985, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

Morelos

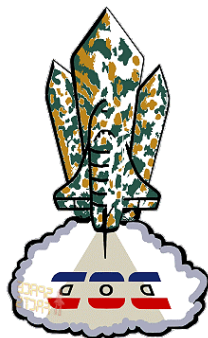
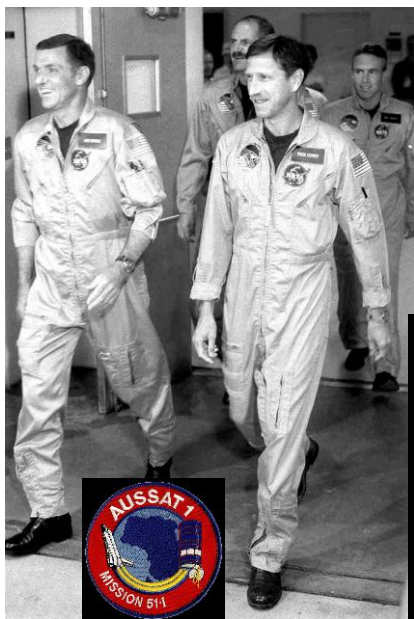
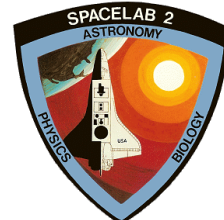

STS-51-F, Challenger

C. Gordon Fullerton, Roy D. Bridges, Jr., Karl G. Henize, F. Story Musgrave, Anthony W. England, Loren W. Acton, John-David F. Bartoe

July 29, 1985

June 17, 1985, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-51-I, Discovery

Joe H. Engle, Richard O. Covey, James D. A. van Hoften
John M. Lounge, William F. Fisher

August 27, 1985,

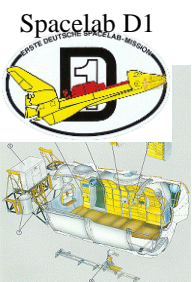
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-51-J, Atlantis, DOD

Karol J. Bobko, Ronald J. Grabe, David C. Hilmers
Robert L. Stewart, William A. Pailes

3 October 1985,

Kennedy Space Center, Florida, LC 39A Satcom K2

STS-61-A, Challenger

Henry W. Hartsfield, Jr., Steven R. Nagel, Bonnie J. Dunbar, James F. Buchli Guion S. Bluford, Reinhard Furrer, Ernst Messerschmid, Wubbo Ockels

October 30, 1985, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

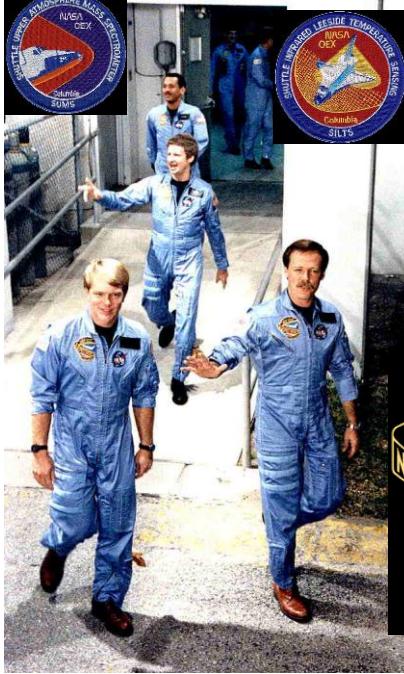
STS-61-B, Atlantis

Brewster H. Shaw, Jr. Bryan D. O'Connor, Jerry L. Ross, Mary L. Cleave, Sherwood C. Spring, Charles D. Walker, Rodolfo Neri Vela

27 November 1985, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

Satcom K1

STS-61-C, Columbia

Robert L. Gibson, Charles F. Bolden, George D. Nelson, Steven A. Hawley, Franklin R. Chang-Diaz, Clarence W. "Bill" Nelson
Robert J. Cenker, 18 januari 1986,
Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

Challenger explosion 73 sekunder efter liftoff besättningen död

STS-51-L, Challenger, (10)

Francis R. Scobee †, Michael J. Smith †, Ellison S. Onizuka †
Judith A. Resnik †, Ronald E. McNair †, Gregory B. Jarvis †
S. Christa McAuliffe † 28 januari, 1986,
Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

TDRS-3

STS-26, Discovery

Frederick H. Hauck, Richard O. Covey, John M. Lounge, David C. Hilmers, George D. Nelson
29 september 1988, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-27, Atlantis

Robert L. Gibson, Guy S. Gardner, Richard M. Mullane
Jerry L. Ross, William M. Shepherd
6 december 1988, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

TDRS-4

STS-29, Discovery

Michael L. Coats, John E. Blaha, Robert C. Springer
James F. Buchli, James P. Bagian
13 mars 1989, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

Magellan

STS-30, Atlantis

David M. Walker, Ronald J. Grabe, Mark C. Lee
Norman E. Thagard, Mary L. Cleave
4 maj 1989, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-28, Columbia, DOD

Brewster H. Shaw, Jr., Richard N. Richards, James C. Adamson
David C. Leestma, Mark N. Brown
13 augusti 1989, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

Galileo

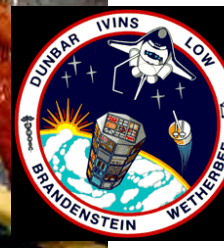
STS-34, Atlantis

Donald E. Williams, Michael J. McCulley, Shannon W. Lucid
Franklin R. Chang-Diaz, Ellen S. Baker
23 oktober 1989, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-33, Discovery, DOD

Frederick D. Gregory, John E. Blaha, Manley L. Carter, Jr.
F. Story Musgrave, Kathryn C. Thornton
23 november 1989, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

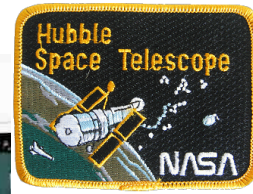
STS-32, Columbia

Daniel C. Brandenstein, James D. Wetherbee, Bonnie J. Dunbar
Marsha S. Ivins, G. David Low
20 januari 1990, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-36, Atlantis, DOD

John O. Creighton, John H. Casper, Pierre J. Thuot, David C. Hilmers, Richard M. Mullane
28 februari 1990, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

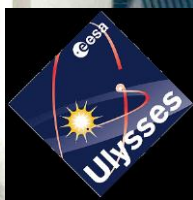

Hubble Space Telescope

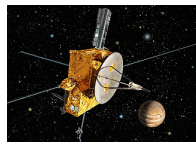

STS-31, Discovery

Loren J. Shriver, Charles F. Bolden, Jr., Bruce McCandless II
Steven A. Hawley, Kathryn D. Sullivan
24 april 1990, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

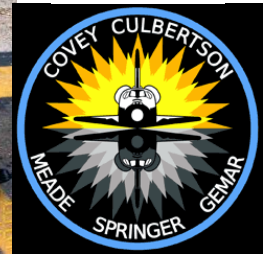

Ulysses

STS-41, Discovery

Richard N. Richards, Robert D. Cabana, Bruce E. Melnick
William M. Shepherd, Thomas D. Akers
6 oktober 1990, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-38, Atlantis, DOD

Richard O. Covey, Frank L. Culbertson, Jr., Carl J. Meade
Robert C. Springer, Charles D. Gemar
20 november 1990, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

ASTRO-E

STS-35, Columbia

Vance D. Brand, Guy S. Gardner, Jeffrey A. Hoffman, John M. Lounge
Robert A. Parker, Samuel T. Durrance, Ronald A. Parise
11 december 1990, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

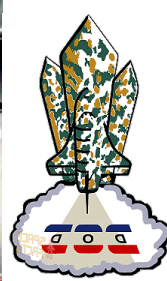

CGRO

STS-37, Atlantis

Steven R. Nagel, Kenneth D. Cameron, Linda M. Godwin, Jerry L. Ross, Jay Apt
5 april 1991, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-39, Discovery, DOD

Michael L. Coats, L. Blaine Hammond, Jr., Gregory J. Harbaugh, Donald R. McMonagle, Guion S. Bluford, Jr., Charles L. Veach, Richard J. Hieb
6 maj 1991, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

Spacelab

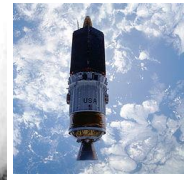

STS-40, Columbia

Bryan D. O'Connor, Sidney M. Gutierrez, James P. Bagan, Tamara E. Jernigan, M. Rhea Seddon, F. Drew Gaffney, Millie Hughes-Fulford
5 juni 1991, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

TDRS-E

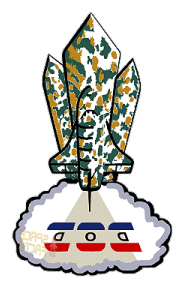
STS-43, Atlantis

John E. Blaha, Michael A. Baker, Shannon W. Lucid, G. David Low, James C. Adamson
2 augusti 1991, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-48, Discovery

John O. Creighton, Kenneth S. Reightler, Jr., Charles D. Gemar, James F. Buchli, Mark N. Brown
18 september 1991, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-44, Atlantis, DOD

Frederick D. Gregory, Terence T. Henricks, James S. Voss, F. Story Musgrave, Mario Runco, Jr., Thomas J. Hennen
24 november 1991, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

Micro-gravitation forskning

STS-42, Discovery

Ronald J. Grabe, Stephen S. Oswald, Norman E. Thagard, William F. Readdy, David C. Hilmers, Roberta L. Bondar, Ulf Merbold
30 januari 1992, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

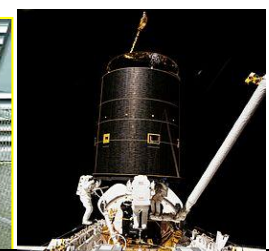

Forskning

STS-45, Atlantis

Charles F. Bolden, Jr., Brian Duffy, Kathryn D. Sullivan
David C. Leestma, Michael Foale, Dirk Frimout, Byron K. Lichtenberg
24 mars 1992, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

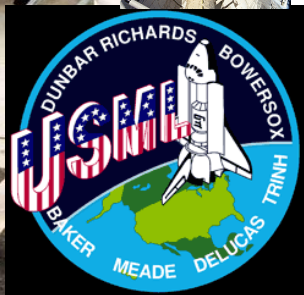

STS-49, Endeavour

Daniel C. Brandenstein, Kevin P. Chilton, Richard J. Hieb
Bruce E. Melnick, Pierre J. Thuo, Kathryn C. Thornton, Thomas D. Akers
7 maj 1992, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

USML-1

STS-50, Columbia

Richard N. Richards, Kenneth D. Bowersox, Bonnie J. Dunbar
Ellen S. Baker, Carl J. Meade, Lawrence J. DeLucas
Eugene H. Trinh
25 juni 1992, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

TSS

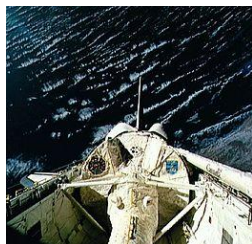

STS-46, Atlantis

Loren J. Shriver, Andrew M. Allen, Claude Nicollier, Marsha
S. Ivins, Jeffrey A. Hoffman, Franklin R. Chang-Diaz,
Franco Malerba
31 juli 1992, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

Spacelab J

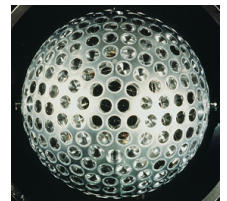

STS-47, Endeavour

Robert L. Gibson, Curtis L. Brown, Jr., Mark C. Lee, Jay Apt
N. Jan Davis, Mae C. Jemison, Mamoru Mohri,
20 september 1992, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

LAGEOS

STS-52, Columbia

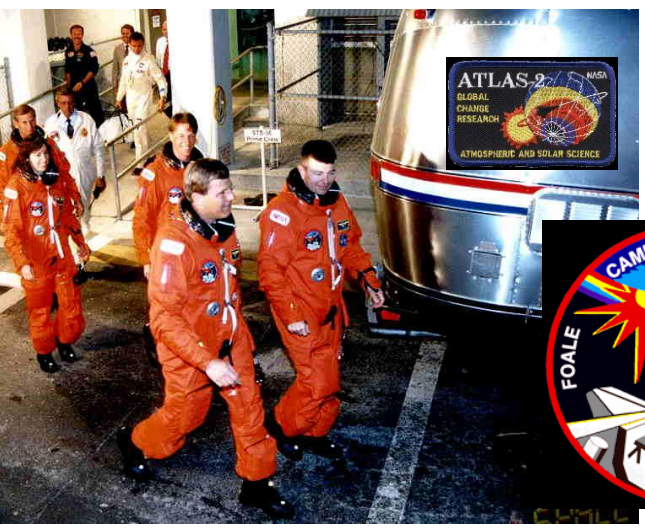
James D. Wetherbee, Michael A. Baker, Charles L. Veach
William M. Shepherd, Tamara E. Jernigan, Steven G. MacLean
22 oktober 1992, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

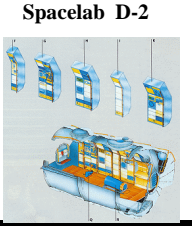
STS-53, Discovery, DOD
 David M. Walker, Robert D. Cabana, Guion S. Bluford
 Michael R. Clifford, James S. Voss,
 2 December 1992, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

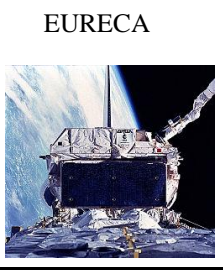
STS-54, Endeavour
 John H. Casper, Donald R. McMonagle, Mario Runco, Jr.
 Gregory J. Harbaugh, Susan J. Helms
 13 January 1993, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

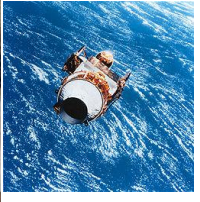
STS-56, Discovery
 Kenneth D. Cameron, Stephen S. Oswald, C. Michael Foale
 Kenneth D. Cockrell, Ellen Ochoa
 8 April 1993, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-55, Columbia
 Steven R. Nagel, Terence T. Henricks, Jerry L. Ross, Charles J.
 Precourt, Bernard A. Harris, Jr., Ulrich Walter, Hans Schlegel
 26 April 1993, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-57, Endeavour
 Ronald J. Grabe, Brian Duffy, G. David Low, Nancy J.
 Sherlock, Peter J. Wisoff, Janice E. Voss
 21 juni 1993, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-51, Discovery
 Frank L. Culbertson, Jr., William F. Readdy, James H.
 Newman, Daniel W. Bursch, Carl E. Walz
 12 september 1993, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-58, Columbia

John E. Blaha, Richard A. Searfoss, M. Rhea Seddon, William S. McArthur, David A. Wolf, Shannon W. Lucid, Martin J. Fettman
18 oktober 1993, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-61, Endeavour

Richard O. Covey, Kenneth D. Bowersox, Kathryn C. Thornton
Claude Nicollier, Jeffrey A. Hoffman, F. Story Musgrave, Thomas D. Akers
2 december 1993, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-60, Discovery

Charles F. Bolden, Jr., Kenneth S. Reightler, Jr., N. Jan Davis
Ronald M. Sega, Franklin R. Chang-Diaz, Sergei K. Krikalev
3 februari 1994, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-62, Columbia

John H. Casper, Andrew M. Allen, Pierre J. Thuot, Charles D.
Gemar, Marsha S. Ivins
4 mars, 1994, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-59, Endeavour

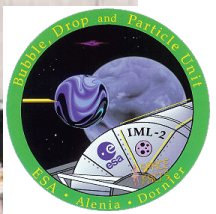
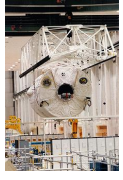
Sidney M. Gutierrez, Kevin P. Chilton, Linda M. Godwin
Jay Apt, Michael R. Clifford, Thomas D. Jones
9 april 1994, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-65, Columbia

Robert D. Cabana, James D. Halsell, Richard J. Hieb, Carl E.
Walz, Leroy Chiao, Donald A. Thomas, Chiaki Naito-Mukai
8 juli 1994, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

IML-2

STS-65, Columbia

Robert D. Cabana, James D. Halsell, Richard J. Hieb, Carl E. Walz, Leroy Chiao, Donald A. Thomas, Chiaki Naito-Mukai
8 juli 1994, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

SPARTAN

STS-64, Discovery

Richard N. Richards, L. Blaine Hammond, Jr., Jerry M. Linenger, Susan J. Helms, Carl J. Meade, Mark C. Lee
9 september 1994, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

SRL-2
Radarbilder

STS-68, Endeavour

Michael A. Baker, Terrence W. Wilcutt, Steven L. Smith, Daniel W. Bursch, Peter J.K. Wisoff, Thomas Jones
30 september 1994, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

ATLAS-3

STS-66, Atlantis

Donald R. McMonagle, Curtis L. Brown, Jr., Ellen Ochoa, Joseph R. Tanner, Jean-François Clervoy, Scott E. Parazynski
3 november 1994, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

MIR

STS-63, Discovery, MIR

James D. Wetherbee, Eileen Collins, Bernard A. Harris, Jr., Michael Foale, Janice E. Voss, Vladimir G. Titov
3 februari 1995, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

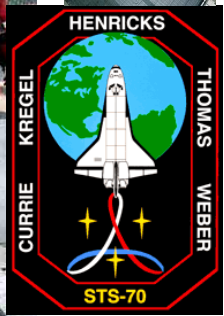
STS-67, Endeavour
 Stephen S. Oswald, William G. Gregory, John M. Grunsfeld, Wendy B. Lawrence, Tamara E. Jernigan, Samuel T. Durrance, Ronald A. Parise
 2 mars 1995, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-71, Atlantis MIR
 Robert L. Gibson, Charles J. Precourt, Ellen S. Baker, Gregory J. Harbaugh, Bonnie J. Dunbar
 27 juni 1995, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

DTRS-G

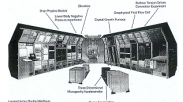
STS-70, Endeavour
 Terence T. Henricks, Kevin R. Kregel, Nancy J. Currie, Donald A. Thomas, Mary Ellen Weber
 13 juli 1995, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-69, Atlantis
 David M. Walker, Kenneth Cockrell, James S. Voss, James H. Newman, Michael L. Gernhardt
 7 september 1995, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

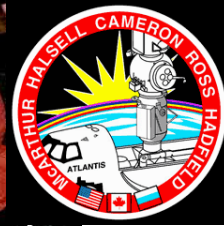
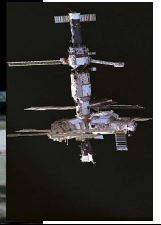
USML-2 Mikrogravitation forskning

STS-73, Columbia
 Kenneth D. Bowersox, Kent V. Rominger, Kathryn C. Thornton, Catherine G. Coleman, Michael López-Alegría, Fred W. Leslie, Albert Sacco Jr.
 20 oktober, 1995, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

Atlantis MIR

STS-74, Atlantis, MIR
 Kenneth D. Cameron, James D. Halsell, Chris A. Hadfield, Jerry L. Ross, William S. McArthur, Jr.
 12 november 1995, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

OAST

TSS

STS-72, Endeavour
 Brian Duffy, Brent W. Jett, Leroy Chiao, Winston E. Scott
 Koichi Wakata, Daniel T. Barry
 11 januari 1996, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

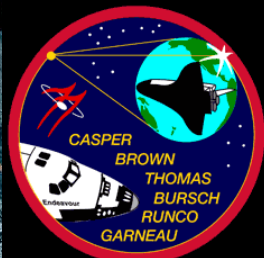
STS-75, Columbia
 Andrew M. Allen, Scott J. Horowitz, Jeffrey A. Hoffman, Maurizio
 Cheli, Claude Nicollier, Franklin R. Chang-Diaz, Umberto Guidoni
 22 februari 1996, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

Atlantis
 MIR

Spartan

STS-76, Atlantis, MIR
 Kevin P. Chilton, Richard A. Searfoss, Michael R. Clifford
 Linda M. Godwin,
 22 mars 1996, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-77, Endeavour
 John H. Casper, Curtis L. Brown, Jr., Andrew S. Thomas
 Daniel W. Bursch, Mario Runco, Jr., Marc Garneau
 19 maj 1996, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

LMS
 Forskning bioteknik
 och mikrogravitation

Atlantis
 MIR

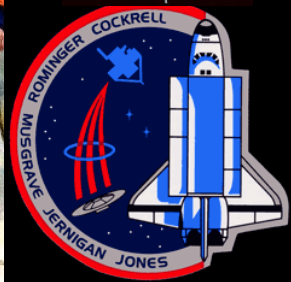

STS-78, Columbia
 Terence T. Henricks, Kevin R. Kregel, Richard M. Linnehan, Susan J. Helms,
 Charles E. Brady, Jr., Jean-Jacques Favier, Robert Brent Thirsk
 20 juni 1996, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-79, Atlantis, MIR
 William F. Readdy, Terrence W. Wilcutt, Jay Apt, Thomas D. Akers
 Carl E. Walz
 16 september 1996, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

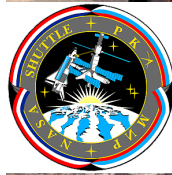
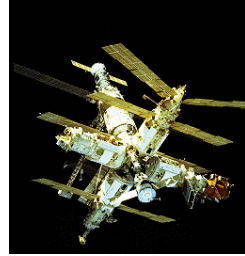
ORFEUS-SPAS II
Forskning

STS-80, Columbia
Kenneth D. Cockrell, Kent V. Rominger F. Story Musgrave
Tamara E. Jernigan 23 July 1999,
19 november 1996, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

Atlantis
MIR

STS-81, Atlantis, MIR
Michael A. Baker, Brent W. Jett, Jr., Peter J.K. Wisoff
John M. Grunsfeld, Marsha S. Ivins
12 januari 1997, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

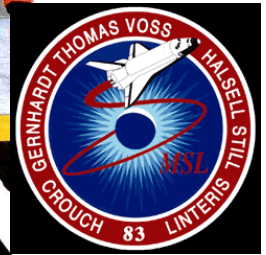
Hubble
service

STS-82, Discovery
Kenneth D. Bowersox, Scott J. Horowitz, Joseph R. Tanner, Steven
A. Hawley, Gregory J. Harbaugh, Mark C. Lee, Steven L. Smith
11 februari 1997, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

MSL-1

Hale-Bopp

STS-83, Columbia
James D. Halsell, Susan L. Still, Janice E. Voss, Michael L.
Gernhardt, Donald A. Thomas, Roger Crouch, Greg Linteris
4 april 1997, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

Hale-Bopp

STS-84, Atlantis, MIR
Charles Precourt, Eileen M. Collins, Jean-François Clervoy
Carlos I. Noriega, Edward T. Lu, Yelena V. Kondakova
15 maj 1997, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

MSL-1

STS-94, Columbia
James D. Halsell, Susan L. Still, Janice E. Voss, Michael L. Gernhardt,
Donald A. Thomas, Roger Crouch, Greg Linteris
1 juli 1997, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

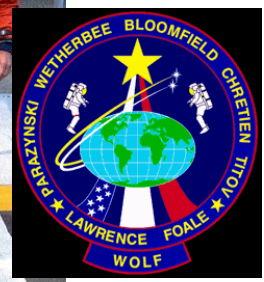

CRISTA-SPAS

STS-85, Discovery

Curtis L. Brown, Jr., Kent V. Rominger, Nancy J. Davis, Robert L. Curbeam, Jr., Stephen K. Robinson, Bjarni V. Tryggvason
7 augusti 1997, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-86, Atlantis, MIR

James D. Wetherbee, Michael J. Bloomfield, Vladimir G. Titov, Scott E. Parazynski, Jean-Loup Chrétien, Wendy B. Lawrence, David A. Wolf
26 september 1997, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

SPARTAN

STS-87, Columbia

Kevin R. Kregel, Steven W. Lindsey, Winston E. Scott Kalpana Chawla, Takao Doi, Leonid Kadenyuk
5 december 1997, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

Endeavour
MIR

STS-89, Endeavour, MIR

Terrence W. Wilcutt, Joe F. Edwards, Jr., James F. Reilly, II Michael P. Anderson, Bonnie J. Dunbar, Salizhan Sharipov
23 january 1998, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

NeuroLab 31
mikrogravitation

STS-90, Columbia

Richard A. Searfoss, Scott D. Altman, Dafydd Williams Kathryn P. Hire, Richard M. Linnehan, Jay C. Buckey, James A. Pawelczyk
3 maj 1998, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

Discovery
MIR

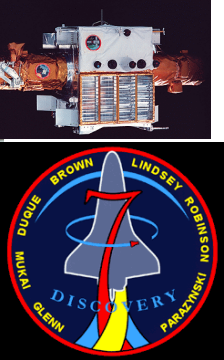

STS-91, Discovery, MIR

Charles J. Precourt, Dominic L. Pudwill Gorie, Franklin R. Chang-Diaz, Wendy B. Lawrence, Janet L. Kavandi, Valery Ryumin
2 juni 1998, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

Spartan 201

Rendezvous UNITY-ZARYA

STS-95, Discovery

Curtis L. Brown, Jr., Steven W. Lindsey, Pedro Duque
 Scott E. Parazynski, Stephen K. Robinson, John H. Glenn, Jr. Chiaki Mukai
 29 oktober 1998, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-88, Endeavour

Robert D. Cabana, Frederick W. Sturckow, Jerry L. Ross
 Nancy J. Currie, James H. Newman, Sergei K. Krikalev
 4 december 1998, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-96, Discovery, ISS

Kent V. Rominger, Rick D. Husband, Daniel T. Barry, Ellen Ochoa
 Tamara E. Jernigan, Julie Payette, Valery I. Tokarev
 27 maj 1999, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-93, Columbia

Eileen M. Collins, Jeffrey S. Ashby, Michel Tognini
 Steven A. Hawley, Catherine G. Coleman
 23 juli 1999, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-103, Discovery

Curtis L. Brown, Jr. Scott J. Kelly, John M. Grunsfeld, Jean-François
 Clervoy, C. Michael Foale, Steven L. Smith, Claude Niccolier,
 20 december 1999, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-99, Endeavour

Kevin R. Kregel, Dominic L. Pudwill Gorie, Gerhard P.J. Thiele
 Janet L. Kavandi, Janice E. Voss, Mamoru Mohri
 11februari 2000, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-101, Atlantis, ISS,
James D. Halsell, Jr., Scott J. Horowitz, Mary E. Weber
Jeffrey N. Williams, James S. Voss, Susan J. Helms, Yury V. Usachev
19 maj 2000, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-106, Atlantis, ISS
Terrence W. Wilcutt, Scott D. Altman, Edward T. Lu, Richard A.
Mastracchio, Daniel C. Burbank, Yuri Malenchenko, Boris Morukov
8 september 2000, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-92, Discovery, ISS
Brian Duffy, Pamela A. Melroy, Koichi Wakata, JAXA, William S.
McArthur, Peter J.K. Wisoff, Michael E. López-Alegría, Leroy Chiao,
11 oktober 2000, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-97, Endeavour, ISS
Brent W. Jett, Michael J. Bloomfield, Joseph R. Tanner,
Marc Garneau, Carlos I. Noriega,
1 december 2000, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-98, Atlantis, ISS
Kenneth D. Cockrell, Mark L. Polansky, Robert L. Curbeam
Marsha S. Ivins, Thomas D. Jones
7 februari 2001, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-102, Discovery, ISS
James D. Wetherbee, James M. Kelly, Andrew S. W. Thomas
Paul W. Richards, Launching Yury V. Usachev, James S. Voss, Susan J.
Helms Landing William M. Shepherd, Yuri P. Gidzenko, Sergei K. Krikalev
8 mars 2001, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-100, Endeavour, ISS

Kent V. Rominger, Jeffrey S. Ashby, Chris Hadfield, John L. Phillips, Scott E. Parazynski, Umberto Guidoni, Yuri Lonchakov
19 april 2001, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-104, Atlantis, ISS

Steven W. Lindsey, Charles O. Hobaugh, Michael L. Gernhardt, Janet L. Kavandi, James F. Reilly
12 juli 2001, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-105, Discovery, ISS

Scott J. Horowitz, Frederick W. Sturckow, Patrick G. Forrester, Daniel T. Barry, Frank L. Culbertson, Jr., Yury V. Usachev, Mikhail Turin, James S. Voss, Vladimir N. Dezhurov, Susan J. Helms
10 augusti 2001, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-108, Endeavour, ISS

Dominic L. Pudwill Gorie, Mark E. Kelly, Linda M. Odwin, Daniel M. Tani, Yuri I. Onufrienko, Carl E. Walz, Daniel W. Ursch, Frank L. Culbertson, Jr., Mikhail Turin, Vladimir N. Dezhurov
5 december 2001, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-109, Columbia

Scott D. Altman, Duane G. Carey, John M. Grunsfeld, Nancy J. Currie, Richard M. Linnehan, James H. Newman, Michael J. Massimino
8 april 2002, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-110, Atlantis, ISS

Michael J. Bloomfield, Stephen N. Frick, Rex J. Walheim, Ellen L. Ochoa, Lee M. E. Morin, Jerry L. Ross, Steven L. Smith
8 april 2002, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

ISS Expedition-5

STS-111, Endeavour, ISS

Kenneth D. Cockrell, Paul S. Lockhart, Philippe Perrin, Franklin, Chang-Diaz, Launching Valery G. Korzun, Peggy A. Whitson, Sergei Y. Treshchov, Landing Yuri I. Onufrienko, Carl E. Walz, Daniel W. Bursch
5 juni 2002, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-112, Atlantis, ISS

Jeffrey S. Ashby, Pamela A. Melroy, Piers Sellers, Sandra H. Magnus, David A. Wolf, Fyodor N. Yurchikhin,
18 oktober 2002, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

ISS Expedition-5

STS-113, Endeavour, ISS

James D. Wetherbee, Paul S. Lockhart, Michael López-Alegría, John B. Herrington
Launching Kenneth D. Bowersox, Nikolai M. Budarin, Donald R. Pettit Landing
Valery G. Korzun, Peggy A. Whitson, Sergei Y. Treshchov
23 november 2002, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

Columbia vrakdelar

STS-107, Columbia, (28)

Rick D. Husband, William C. McCool, David M. Brown, Kalpana Chawla, Michael P. Anderson, Laurel B. Clark, Ilan Ramon
16 januari, 2003, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

ISS Expedition-11

STS-114, Discovery, ISS

Eileen Collins, James M. Kelly, Soichi Noguchi, Stephen K. Robinson, Andrew S. W. Thomas, Wendy B. Lawrence, Charles J. Camarda
26 juli 2005, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

ISS Expedition-13

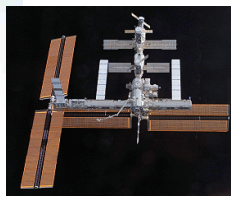
STS-121, Discovery, ISS

Steven W. Lindsey, Mark E. Kelly, Michael E. Fossom, Lisa M. Nowak, Stephanie D. Wilson, Piers J. Sellers,
4 juli 2006, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

STS-115, Atlantis, ISS

Brent W. Jett, Jr. Chris Ferguson, Steven G. MacLean, Daniel C. Burbank, Joseph R. Tanner, Heidemarie M. Stefanyshyn-Piper, 21 september 2006, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

ISS Expedition-13

STS-116, Discovery, ISS

Mark L. Polansky, William A. Oefelein, Nicholas J. M. Patrick, Robert L. Curbeam, Jr., Christer Fuglesang, Joan E. Higginbotham, Sunita "Sunni" Williams 22 december 2006, Kennedy Space Center, Florida, LC 39B

ISS Expedition-15

ISS Expedition-15

STS-117, Atlantis, ISS

Frederick W. Sturckow, Lee J. Archambault, Patrick G. Forrester, Steven R. Swanson, John D. Olivas, James F. Reilly, Clayton Anderson, Sunita "Sunni" Williams Expedition 15 22 juni 2007, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-118, Endeavour, ISS

Scott J. Kelly, Charles O. Hobaugh, Tracy E. Caldwell, Richard A. Mastracchio, Dafydd R. Williams, , Barbara R. Morgan, B. Alvin Drew, 21 augusti 2007, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

ISS Expedition-16

ISS Expedition-16

STS-120, Discovery, ISS

Pamela Melroy, George D. Zamka, Douglas H. Wheelock, Stephanie Wilson, Scott E. Parazynski, Paolo A. Nespoli Launching Daniel M. Tani Landing Clayton Anderson 23 oktober 2007, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-122, Atlantis, ISS

Stephen Frick, Alan G. Poindexter, Leland D. Melvin, Rex J. Walheim, Hans Schlegel, Stanley G. Love, Léopold Eyharts, Expedition 16, Daniel M. Tani, Expedition 16 20 februari 2008, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

ISS Expedition-16

STS-123, Endeavour, ISS

Dominic Gorie, Gregory H. Johnson, Robert L. Behnken, Michael Foreman, Richard M. Linnehan, Takao Doi Launching Garret Reisman Landing Léopold Eyharts
11 mars 2008, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

ISS Expedition-17

STS-124, Discovery, ISS

Mark E. Kelly, Kenneth T. Ham, Karen L. Nyberg, Ronald J. Garan, Jr., Michael E. Fossum, Akihiko Hoshide Launching Gregory E. Chamitoff Landing Garret E. Reisman
31 maj 2008, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

ISS Expedition-18

STS-126, Endeavour, ISS

Christopher Ferguson, Eric A. Boe, Donald Pettit, Stephen G. Bowen Heidemarie Stefanyshyn-Piper, Robert S. Kimbrough Launching Sandra H. Magnus Landing Gregory Chamitoff
15 november 2008, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

ISS Expedition-18

STS-119, Discovery, ISS

Lee J. Archambault, Dominic A. "Tony" Antonelli, Joseph M. Acaba, Steven R. Swanson, Richard R. Arnold, John L. Phillips Launching Koichi Wakata Landing Sandra H. Magnus
15 mars 2009, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

HST

STS-125, Atlantis, HST, Hubble Space Telescope

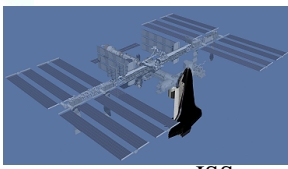
Scott Altman, Gregory C. Johnson, Michael T. Good, Megan McArthur, John M. Grunsfeld, Michael J. Massimino, Andrew J. Feustel
11 maj 2009, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

ISS Expedition-20

STS-127, Endeavour, ISS

Mark L. Polansky, Douglas G. Hurley, Christopher J. Cassidy, Julie Payette, Thomas H. Marshburn, David Wolf, Timothy Kopra, Expedition 20, Koichi Wakata, Expedition, JAXA
2015 juli 2009, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-128, Discovery, ISS
 Frederick W. Sturckow, Kevin A. Ford, Patrick G. Forrester, José M. Hernández, John D. Olivas, Christer Fuglesang, Nicole Stott
 Expedition 20, Timothy Kopra Expedition 20
 29 augusti 2009, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

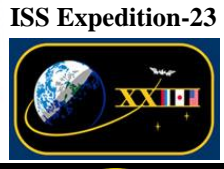
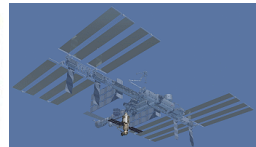
STS-129, Atlantis, ISS
 Charles O. Hobaugh, Barry E. Wilmore, Leland D. Melvin, Randolph Bresnik, Michael Foreman, Robert Satcher, Nicole Stott, Expedition 21
 16 november 2009, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-130, Endeavour, ISS
 George D. Zamka, Terry Virts, Kathryn P. Hire, Stephen, Robinson
 Nicholas Patrick, Robert L. Behnken
 8 februari 2010, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-131, Discovery, ISS
 Alan Poindexter, James Dutton, Richard Mastracchio, Dorothy M. Metcal
 Lindenburger, Stephanie Wilson, Naoko Yamazaki, Clayton Anderson
 5 april 2010, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-132, Atlantis, ISS
 Kenneth Ham, Dominic A. "Tony" Antonelli, Garrett Reisman, Michael T. Good, Stephen G. Bowen, Piers Sellers
 14 maj 2010, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

STS-133, Discovery, ISS, Final Flight of Discovery, (39)
 Steven Lindsey, Eric Boe, Nicole Stott, Alvin Drew, Michael Barratt, Stephen Bowen
 24 februari 2011, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

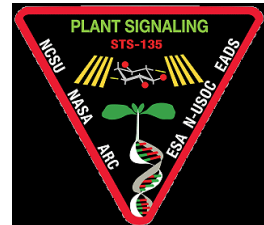

STS-134, Endeavour, ISS, Endeavours sista flight, (25)

Mark E. Kelly, Gregory H. Johnson, Michael Fincke, Roberto Vittori,
Andrew J. Feustel, Gregory Chamitoff
16 maj 2011, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

THE CREW OF STS-135
"THE FINAL FOUR"
C. J. Ferguson COB
Douglas Hurley PLT
Sandra Magnus MS1
Rex Walheim MS2

GO STS-135
GET MISSION
SHIRTS HERE!

GOD SPEED
ATLANTIS
AND CREW!

STS-135, Atlantis, ISS, Atlantis sista resa, (33), Sista resan för rymdfärjorna

Christopher Ferguson, Douglas Hurley, Sandra Magnus, Rex Walheim
8 juli 2011, Kennedy Space Center, Florida, LC 39A

Trettio år med STS rymdprogram är slut. Rymdhissen stannade för alltid. Neutronstjärnan, G1.9 nådde solsystemets gräns, bakom Pluto 2012, och NASA avslutade sitt STS program 2011. Om vi går igenom hela STS programmet från STS-1 till STS-135 inklusive Soyuz TMA och ISS inslag, finner vi ett omfattande forsknings- och vetenskapsprogram, även astronomiskt, på en högre kunskapsnivå. NASA och dess allierade, bl.a. ESA, sände med alla STS-uppdrag också ut budskapet till människor som var intresserade och följde rymdprogrammet. Därför förstår alla vad som är på gång och vad som väntar oss i fortsättningen. Sedan 2011 är den ryska Soyuz en rymdhiss mellan jorden och ISS. Soyuz är rymdens största program, det startade 1967 med Soyuz-1, har alltså varit igång nu i 50 år, och har nu fokus på neutronstjärnan. – Shenzhou, Kina hänger med. – Nu kommer snart neutronstjärnan att dyka upp igen som en komet. För cirka tolv tusen år sen sjönk den forna kontinenten MU vid ANs (Nemesis) återkomst och sju år tidigare mötte den forna ön Atlantis samma öde.

Rymdfärjornas pensionering ägde rum 2011. År 2016 var ett märkligt år, bl.a. hände detta:

År 2016

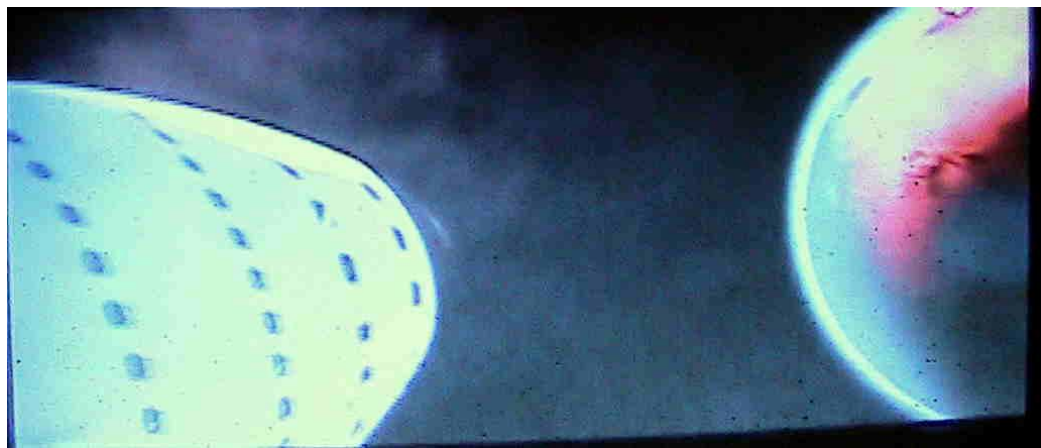
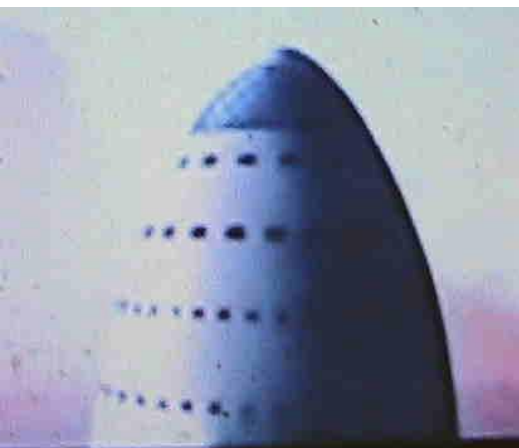
SPACEX

Space Exploration Technologies Corporation

Rymdbolaget SpaceX grundades 2002 av Elon Musk, sydafrikansk-amerikansk ingenjör, uppfinnare och entreprenör. Son till Errol Musk, elektromekanisk ingenjör. Redan som barn hade han stort intresse för data/teknologi, affärer, och framtid. SpaceX obemannade rymdfärder är redan igång med rymdfarkosten Dragon i spetsen med bärraketerna Falcon, och den dockade med ISS i maj 2012 och flera gånger därefter. SpaceX har 5 000 anställda (2016). Även SpaceX har planer på att nå till Mars. SpaceX och NASA samarbetar.

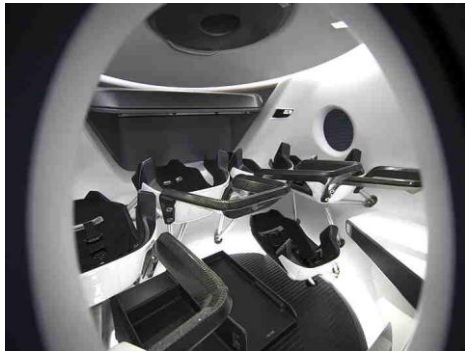
VD Elon Musk

Vid en kongress i Mexiko den 28 september 2016 sa Elon Musk att om cirka 7-8 år planerar SpaceX att sända ett rymdskepp på 100 passagerare till Mars med enkelresa. "Vi kan ta liv till Mars, där det i dag inte finns något liv. Om jorden skulle gå under av någon anledning skulle liv då fortfarande finnas på Mars". Detta budskap bekräftar också att slutet kommer snart. Biljetten kommer att kosta cirka 4 miljoner kronor per passagerare. Mars atmosfär består bl.a. till 95.7% av koldioxid. Elon Musk en mycket begåvad man som tänker framåt i samband med överlevnad.

Kanske världens finaste och framgångsrikaste privata rymdföretag SpaceX, det nya rymdskeppet "Dragon" som motsvara NASA:s "Orion". Även SpaceX planerar bemannade marsfärder, liksom NASA/ESA/Ryssland och Kina.

Rymdskeppet Dragon invändigt

Ett supermodernt rymdskepp utrustat med dagens bästa teknik (Cockpit)

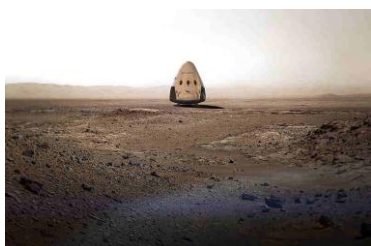

Detta rymdbolag har ca 5 000 anställda och rymdskeppet Dragon går parallellt med NASA:s rymdskepp Orion. Ett välkänt rymdbolag i och utanför USA.

En framtida marsfärd? Start från Kennedy Space Center, Florida

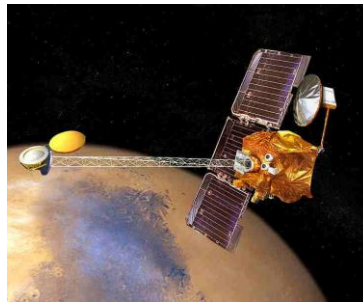
Resan till Mars, en mjuklandning på planeten med astronauter ombord.

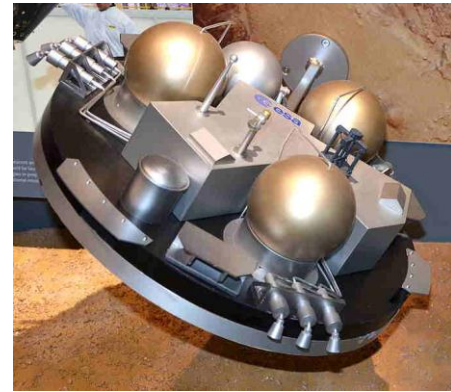
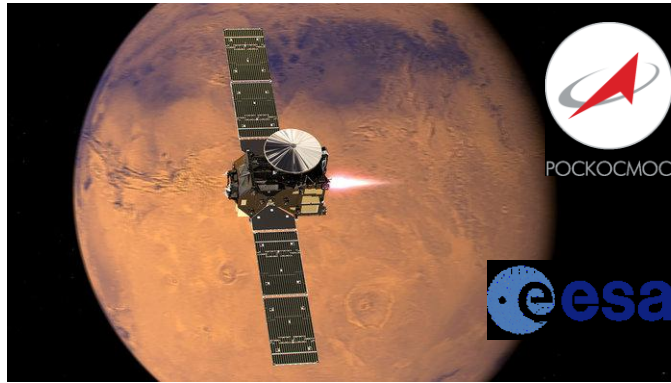
Att resa till planeten Mars, landsätta människor och låta dem leva vidare där är ett mycket svårt uppdrag. I de gamla skrifterna kunde man läsa, att det fanns en tid, då folk levde i jordens inre, eftersom det inte gick att leva på ytan. Det finns ingångar till denna undre värld. I egyptisk kultur kallades den för Dödsriket. Som jag redan nämnt fanns en planet mellan Mars och Jupiter som sprängdes i bitar på grund av atombomben. Troligen skadades atmosfären på Mars också. Marsmånar kan vara asteroider från den sprängda planeten.

Enligt planerna ska även SpaceX landsätta människor på Mars.
- Är man en mycket begåvad människa, oavsett härkomst, då gäller det för USA att utveckla. Detta är USA:s starka sida.
(President Obama skulle ha satsat lite mer på rymdforskning).

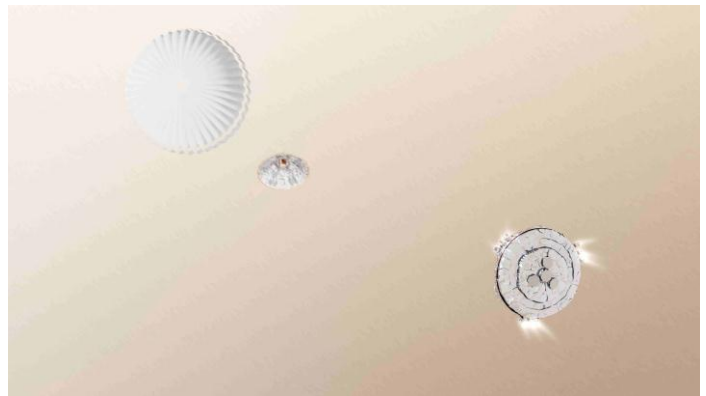
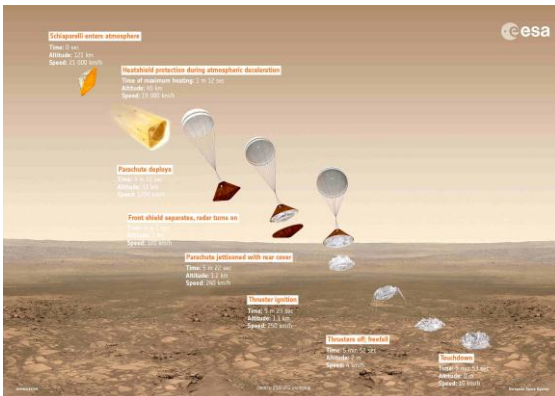
ExoMars Trace Gas Orbiter kom fram till planeten Mars 2016

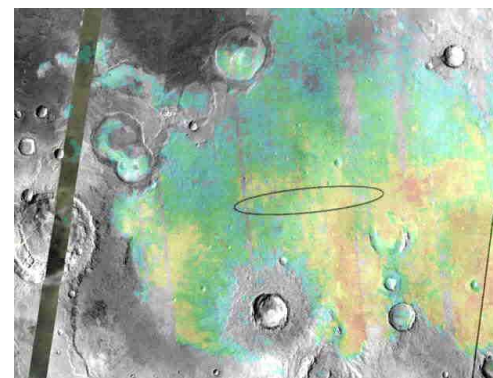
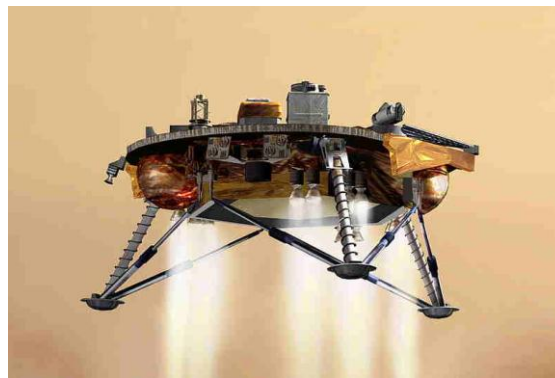
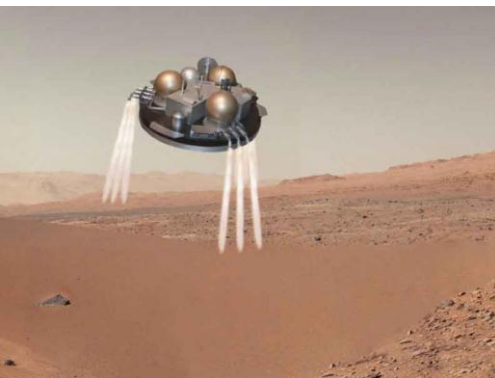
ExoMars Trace Gas Orbiter, start från Bajkonur den 14 mars 2016. Marsfärden är ett samarbete mellan europeiska ESA och ryska Roscosmos. Rymdsonden Schiaparelli åkte snålskjuts med *ExoMars Trace Gas Orbiter* på resan till Mars.

Marssonden kom fram till Mars i oktober 2016, kretsade kring planeten och utförde det vetenskapliga uppdraget från jorden. Landaren hette Schiaparelli.

Den 19 oktober 2016. Landaren Schiaparelli försökte mjuklanda på planeten, men misslyckades. Landningen skulle ha ägt rum i Meridiani Planum.

Landningsplats: Meridiani Planum

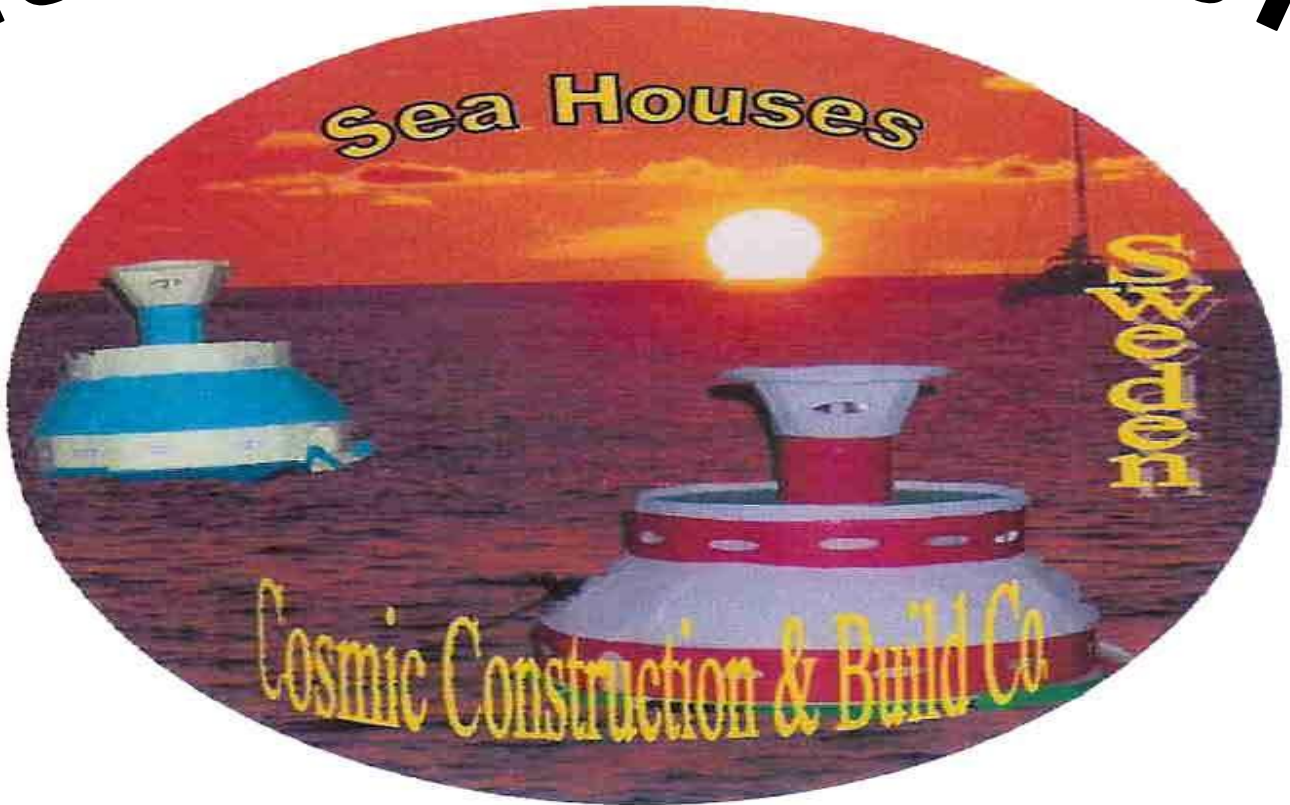
Bilderna illustrerar hur mjuklandningen skulle ha skett.

Nu, i ändens tid, i samband med globala katastrofer, uppvärmningen och klimatförändringen pratar man mer och mer om resan till Mars och försöker planera att fortsätta livet där. – Mars atmosfär består av 95.7% koldioxid. Enligt NASA, ESA och andra rymdforskare och astronomer finns gott om problem när det gäller att landsätta astronauter och låta dem bli kvar där att leva vidare. Om man utgår ifrån att även på Mars levde folk när den stora planeten exploderade i småbitar, vart tog folk vägen från Mars yta? Gick de också in i planetens inre och lever de där än idag?

AI Global Media Ltd

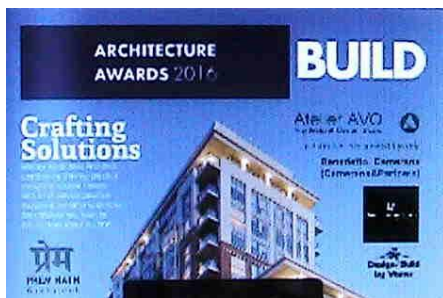
Architecture Awards 2016

United Kingdom, October 2016

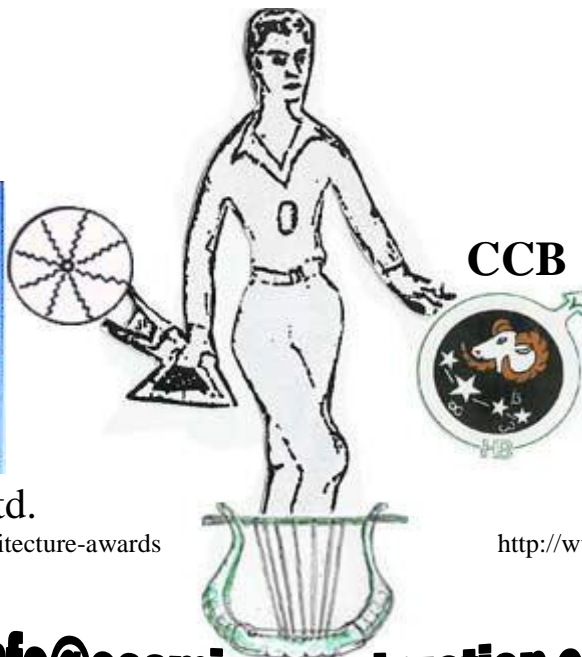
Nordic Business Awards 2016

BUILD

AI Global Media Ltd.

<http://www.build-news.com/the-2016-architecture-awards>

AI Global Media Ltd.

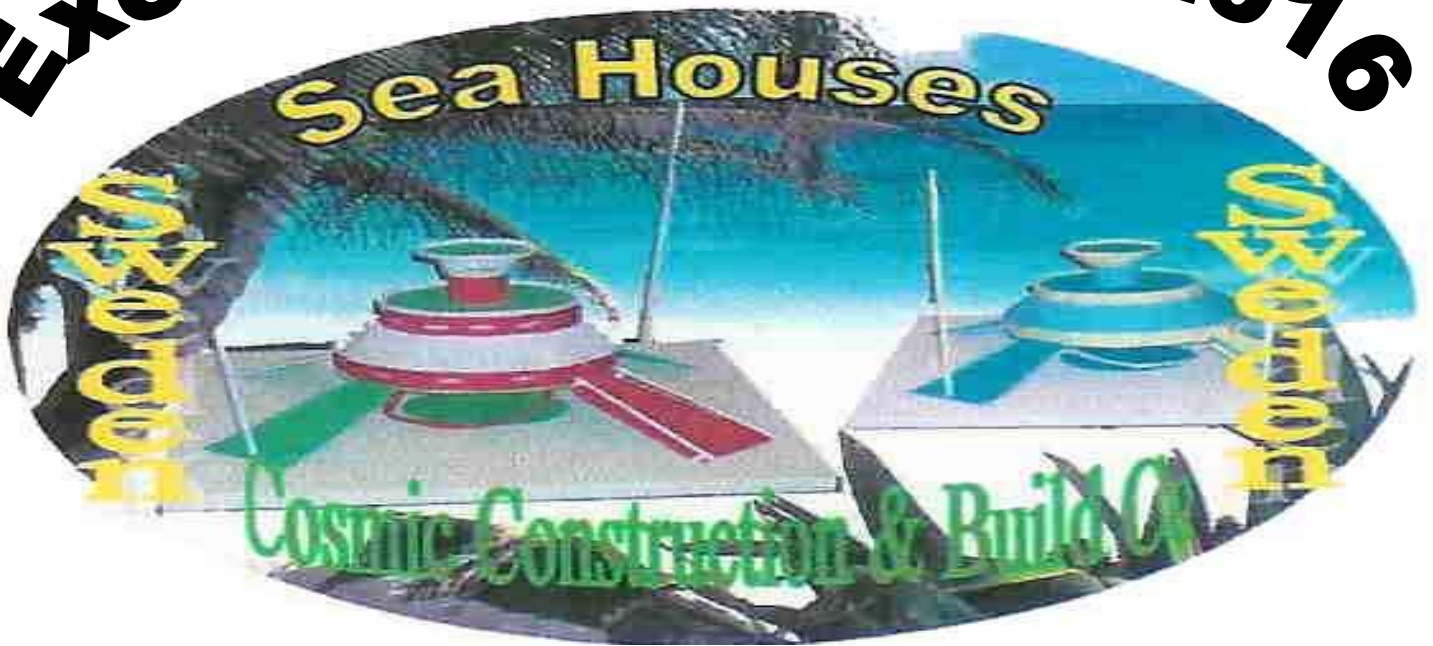
<http://www.corp-vis.com/2016-nordic-business-awards>

Se vidare länken *Architecture Awards 2016*.

info@cosmic-construction.com

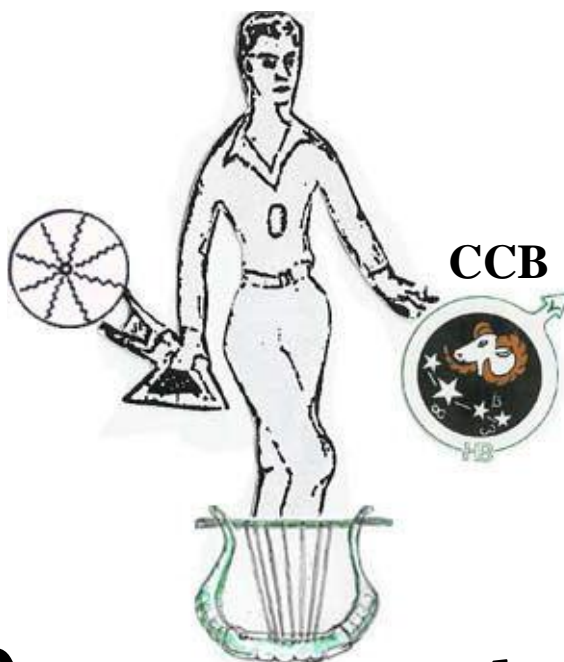
AI Global Media Ltd

Excellence Awards 2016

United Kingdom, November 2016

Global Excellence Awards 2016

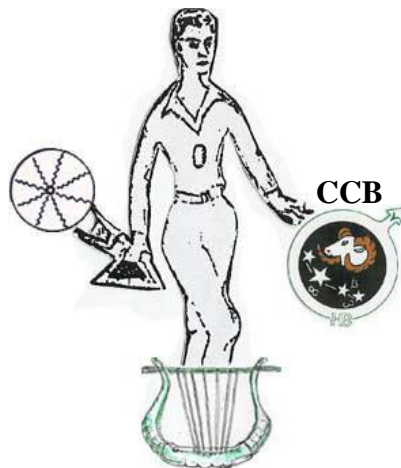
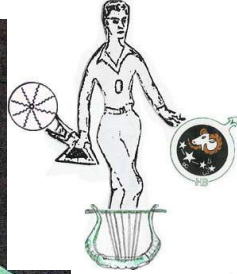
info@cosmic-construction.com

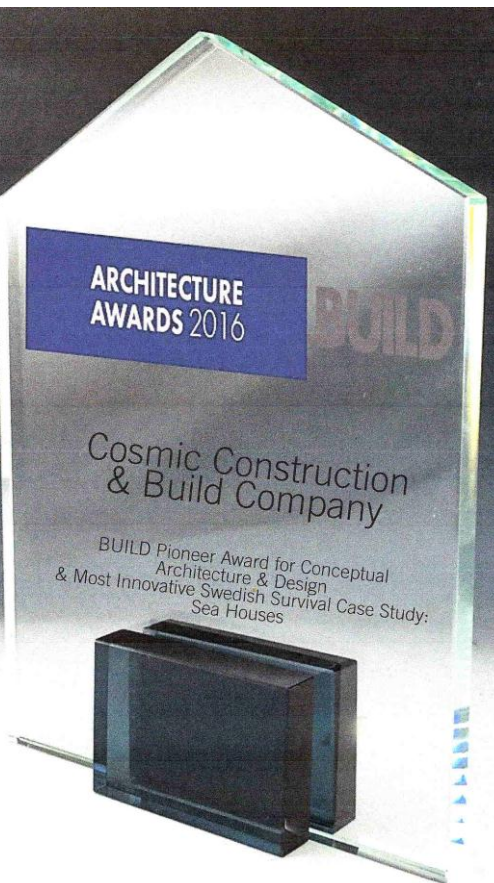
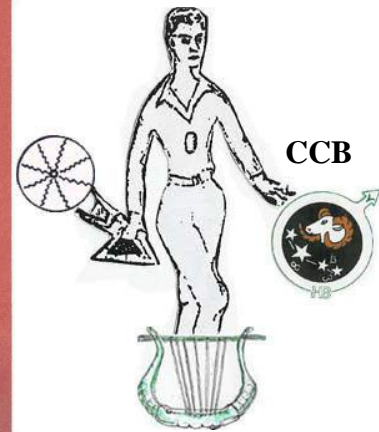
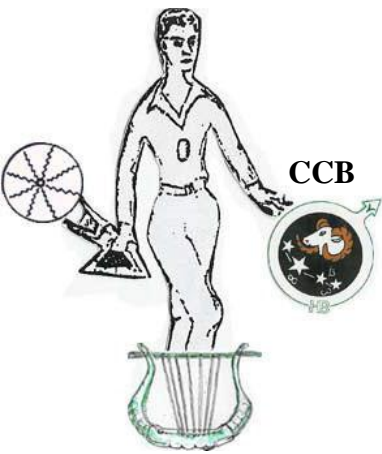
Se vidare länken Excellence Awards 2016.

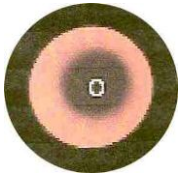
Awards 2016

Av AI Global Media Ltd

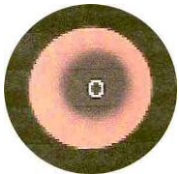

**Motto:
Livet är kunskap**

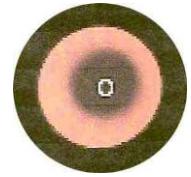

**Motto:
Livet är kunskap**

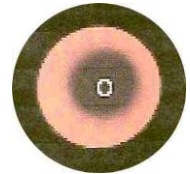

**Motto:
Livet är kunskap**

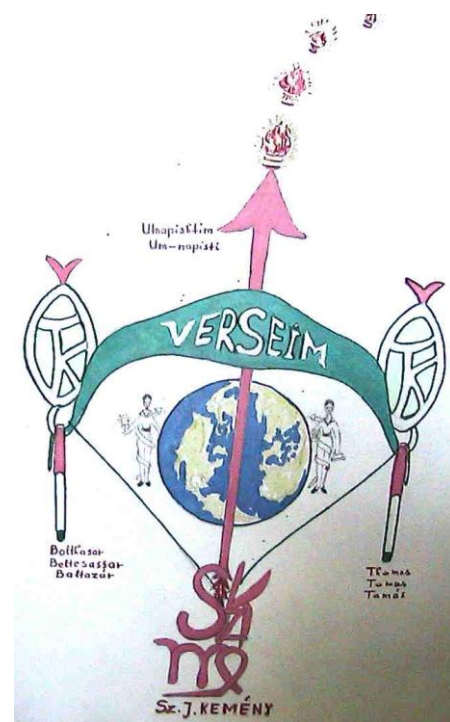
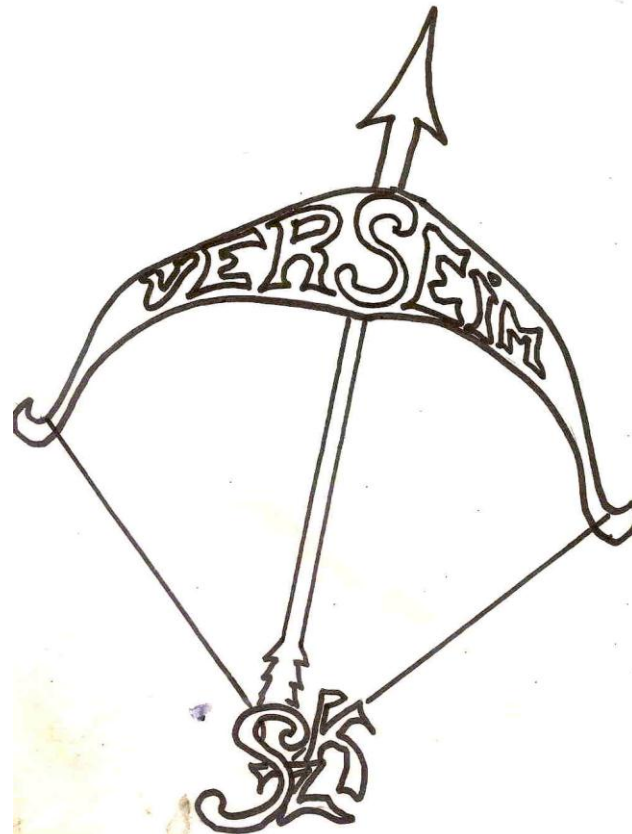
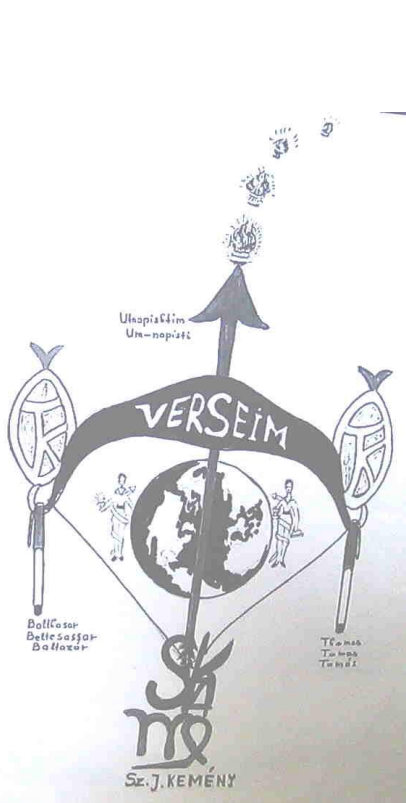
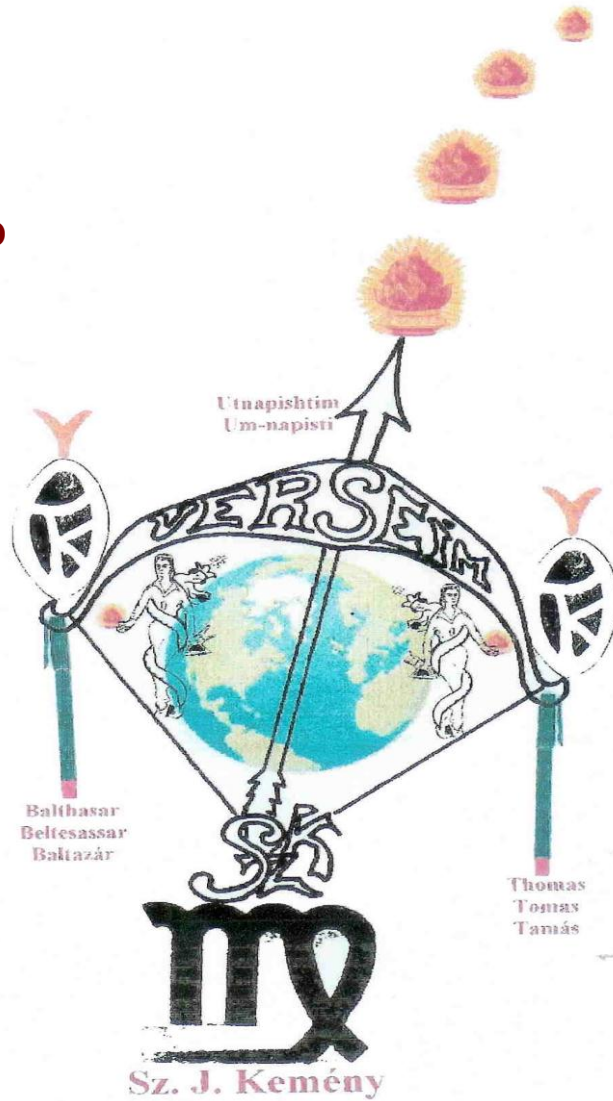
**Motto:
Kunskap är Livet**

**Motto:
Kunskap är Livet**

**Motto:
Kunskap är Livet**

1981-09-03

Ritad av Tibor Kemény

Ändens tid

Dan, 12:4 och 12:13

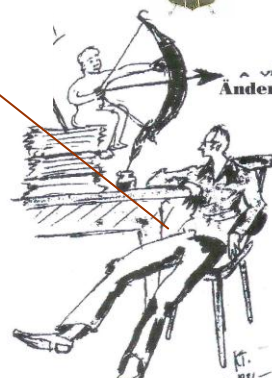
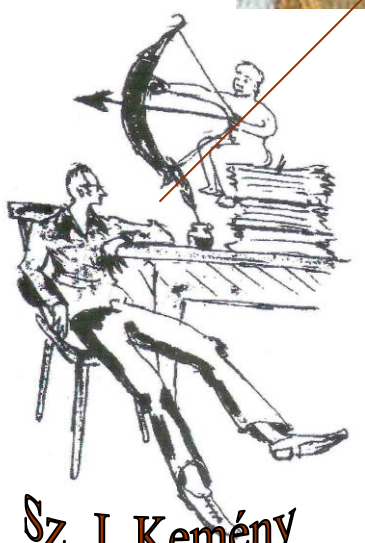
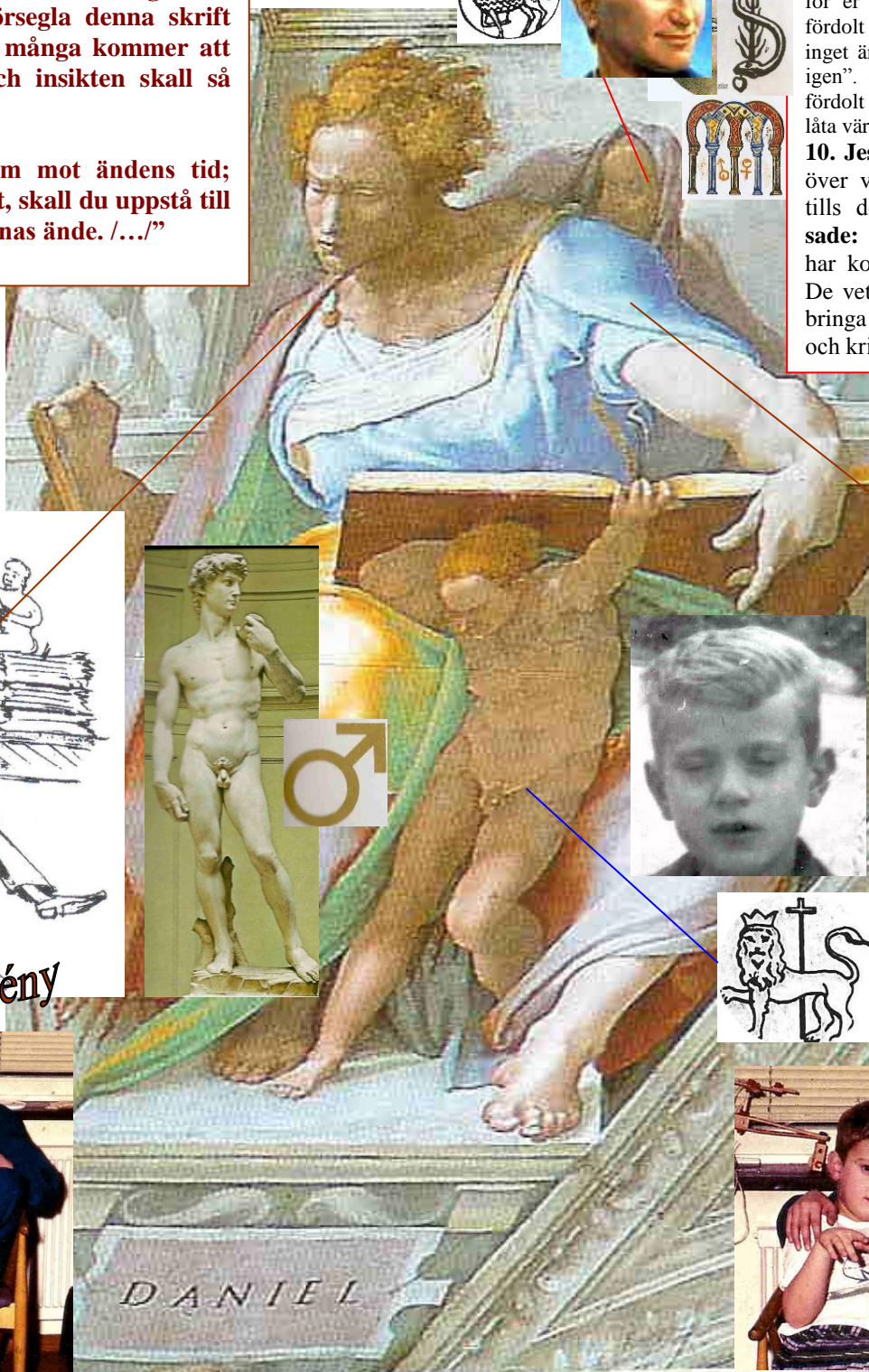
”/.../ Men du, Daniel, må gömma dessa ord och försegla denna skrift intill ändens tid; många kommer att rannsaka den, och insikten skall så växa till.”

”Men gå du fram mot ändens tid; sedan du har vilat, skall du uppstå till din del, vid dagarnas ände. /.../”

Slutligen:

5. Jesus sade: ”Lär känna det som finns framför era ögon, och det som är fördolt för er skall bli uppenbart. Ty inget är fördolt som inte skall uppenbaras, och inget är begravt som inte skall uppväckas igen”. - Även Jesus ville att allt som är fördolt skall komma upp till ytan och att låta världen få vetskap, kunskap.

10. Jesus sade: ”Jag har kastat en eld över världen, och se, jag vårdar den tills den flamar upp”. 16. Jesus sade: ”Människor kanske tror att jag har kommit att bringa frid i världen. De vet inte att jag har kommit för att bringa söndring i världen, eld, svärd och krig.”

Sz. J. Kemény

Tibor E. och jag, Szabolcs/ Josef
Foto: Tibor Kemény 1964
Stockholm

Michelangelo, Daniel, Sixtinska kapellet,
Rom, 1511

Tibor E. och jag, Szabolcs/ Josef
Foto: Tibor Kemény 1964
Stockholm

Thomas, Tomas, Tamás

